

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVIII • Núm. 1.416 • 1,90 €

9 • novembre • 2006

«No és la força, sinó la durada del sentiment elevat, el que fa els homes superiors»
Friedrich Nietzsche

Tres-cents participants reflexionen sobre la identitat catòlica a la petita pantalla

I Congrés Mundial de Televisions Catòliques

Del 10 al 12 d'octubre va tenir lloc, per primera vegada a la història un congrés que va aplegar les televisions catòliques d'arreu del món. Unes 300 persones van coincidir a demanar més professionalitat i més col·laboració entre elles i amb Roma, especialment amb el Centre Televisiu Vaticà. La iniciativa de congregar les televisions va sorgir del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials. Com a novetat presentada al congrés, cal destacar la creació d'un Banc de Programes televisius gratuït, impulsat pel Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials, i la produc-

tora H2O, que oferirà serveis informatius des de Roma per a les televisions catòliques en diversos idiomes. Entre les conclusions, destaca el fet que la identitat catòlica es manifesta en el respecte a la naturalesa del mitjà en formats, gèneres, principis de programació, en vincles de relació amb l'audiència com a novetat permanent. La identitat catòlica té davant seu un futur d'àmplia presència i penetració en els mercats davant dels oligopolis i la proposta d'altres actors religiosos; és una fortalesa i no un punt de debilitat.

Pàg. 2, 3, 4 i 5

Incertesa sobre les obres d'art en litigi del Museu Diocesà de Lleida

El 23 d'octubre el bisbat de Lleida rebia la resolució canònica del Tribunal de la Signatura Apostòlica, en la qual es manté que la propietat de les 113 obres d'art en litigi dels fons del Museu Diocesà de Lleida, reclamades per la diòcesi de Barbastro-Montsó, són propietat d'aquest darrer bisbat. Segons el tribunal, les esmentades peces del Museu Diocesà de Lleida «estan en dipòsit i no a títol de propietat». El bisbat de Lleida hi interposarà un nou recurs.

Pàg. 30

S'inicia el procés diocesà de canonització de Magdalena Aulina

El 27 d'octubre passat es va introduir oficialment a l'arquebisbat de Barcelona la causa diocesana de beatificació de Magdalena Aulina i Saurina (Banyoles, 1897 - Barcelona, 1956), fundadora de l'Institut Secular d'Operàries Parroquials. Més d'un centenar de persones es van aplegar al palau episcopal de Barcelona per assistir a un acte llargament esperat. La catalana Magdalena Aulina va ser un personatge profètic per al seu temps, que va proposar amb coratge la plena consagració a Jesucrist al servei de l'Església enmig del món.

Pàg. 23

Homenatge al Dr. Armand Puig en l'inici de curs de l'Insaf

L'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona compleix enguany deu anys de singladura i en la inauguració oficial del nou curs universitari, el 26 d'octubre passat, es va voler retre un senzill homenatge al Dr. Armand Puig, director de l'Insaf durant aquests deu anys i que recentment ha estat nomenat degà de la Facultat de Teologia de Catalunya. D'altra banda, el 19 d'octubre passat també va tenir lloc la lliçó inaugural del curs acadèmic

de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (Irel), a càrrec del teòleg Rovira i Belloso.

Pàg. 17 i 18

Cristianisme i Justícia celebra 25 anys

Han passat vint-i-cinc anys des que va néixer el centre d'estudis Cristianisme i Justícia (Fundació Lluís Espinal) amb l'objectiu de reflexionar sobre les injustícies a la llum de la fe. Impulsat pels jesuïtes catalans —Joan N. García-Nieto, José Ignacio González Faus, Ignasi Salvat, Josep Sugrañes i Francesc Riera—, Cristianisme i Justícia ha reflexionat sobre els grans temes socials dels darrers 25 anys, i ho

ha fet amb la finalitat d'incidir en el canvi social. L'acte central d'aniversari serà el dilluns 20 de novembre, a les 19.30, a l'església dels jesuïtes del carrer Casp.

Pàg. 19

Amics de Jesús

LA CONSCIÈNCIA

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 7 Benet XVI recorda que tots som cridats a la santedat

Pàg. 24 Sant Feliu: nova fase de l'objectiu pastoral 2005-2007

Pàg. 25 Solsona: nou curs de l'Escola d'Agents de Pastoral

Pàg. 31 Concert en record del P. Ireneu Segarra a Barcelona

Pàg. 32 Publicada una tesi sobre «L'Osservatore Romano»

Editorial

Televisions catòliques

El mes d'octubre passat es va celebrar a Madrid el Primer Congrés Mundial de Televisions Catòliques organitzat pel Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials i l'arquebisbat de Madrid. El fet que sigui el primer congrés indica que es tracta d'una realitat relativament actual, encara que les conclusions d'aquestes sessions indiquen clarament que es tracta d'un tren que passa a gran velocitat i que l'Església no pot deixar escapar.

La televisió s'ha convertit en el gran mitjà de comunicació del nostre temps, sense oblidar la influència creixent d'Internet. La majoria de ciutadans d'arreu del món, incloent-hi països considerats pobres, passa hores cada dia davant del televisor. A Espanya, a més, aquests dies es commemora el 50è aniversari de l'arribada de la televisió, és a dir, de les primeres emissions de TVE (Televisió Espanyola), cadena que celebra amb més entusiasme l'esdeveniment, però que ha perdut en aquest temps no només el monopoli televisiu, sinó també la primacia en audiència enfront de les cadenes competidores joves. En aquest mig segle també han aparegut moltes cadenes territorials, regionals i, fins i tot, locals, ampliant la pluralitat i la proximitat de l'oferta televisiva. I dins d'aquesta àmplia proposta també s'han d'afegir els canals que arriben a través de les antenes parabòliques i el cable. Recentment, s'ha començat a posar en marxa la TDT (Televisió Digital Terrestre) que en un futur proper, substituirà completament les televisions analògiques, encara majoritàries.

Enmig d'aquesta immensitat de canals que es reben en la majoria de cases, han entrat d'una manera discreta i humil uns quants canals «catòlics» pel seu contingut religiós o per la inspiració cristiana dels seus espais. N'hi ha de molts tipus i estils, des dels que simplement emeten actes litúrgics i de pregària, fins a les televisions aparentment convencionals amb espais petits explícitament cristians.

Sens dubte, ara per ara, la televisió catòlica amb més influència i projecció mundial és l'EWTN nord-americana, fundada per la mediàtica Mare Angèlica. A través de diferents satèl·lits i de connexions en televisions locals catòliques arriba a milers de llars arreu del món en diferents idiomes entre els quals hi ha el castellà. Tot i això, és una televisió molt pensada per al públic dels Estats Units, on les televisions protestants i els telepredicadors han creat un estil i una forma molt concreta de dirigir-se als espectadors.

A Europa hi ha moltes cadenes televisives catòliques, algunes amb força implantació, com la KTO de París, les italianes TelePace o Sat2000, o les poloneses TVPuls o TRWAM. A Espanya es va iniciar des de l'arquebisbat de Madrid, un projecte ambiciós de televisió diocesana catòlica, la TMT, que finalment va haver de desistir d'anar en solitari i d'incorporar-se al projecte estatal de Popular Televisión, una televisió convencional amb alguns programes religiosos a imatge de la seva germana radiofònica, la Cadena COPE. Tot i que moltes diòcesis espanyoles han donat suport a la implantació d'aquesta cadena televisiva, en moltes altres, com les catalanes o les basques, el projecte no ha estat ben rebut.

A Catalunya, l'oferta televisiva catòlica és mínima, ni la Conferència Episcopal Tarraconense, ni cap diòcesi catalana ha decidit potenciar una televisió pròpia. Senzillament, hi ha espais religiosos pactats en algunes televisions locals, o iniciatives particulars al marge del bisbat com la Televisió de Sant Josep. Probablement, les dificultats a Catalunya, tant governamentals com a econòmiques, són superiors a les d'altres llocs, però l'Església ha d'apostar clarament pel mitjà televisiu si vol estar present en la societat i encarar amb certes garanties la tasca difícil de la nova evangelització a la qual el papa Joan Pau II en tantes ocasions s'havia referit.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 95,90 €

Gibraltar i Portugal: 99,51 €

Resta d'Europa: 164,61 €

Amèrica i Àfrica: 197,32 €

Àsia i Oceania: 265,13 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«No és la força, sinó la durada del sentiment elevat, el que fa els homes superiors»

(Friedrich Nietzsche. Filòsof alemany. 1844-1900)

Les guerres, la pràctica de l'esclavitud en la seva època, la prostitució forçada, la violació dels drets humans, els actes vandàlics que abanderaren ideals i demandes i més que podríem afegir-ne evidencien que la força (fins i tot la més brutal i immisericordiosa) s'ha imposat tan alegrement vorejant els sentiments i la raó. Els «sentiments elevats» neixen de les persones que han treballat el seu interior i s'han superat fins a deixar enrere conductes egoistes, la vulgaritat, la prepotència i l'envaniment; pràctiques i actituds que

han reemplaçat per la bondat, la misericòrdia i l'amor al pròxim. En lloc de la navalla, la pistola i qualsevol arma, en les seves discussions fan servir la raó. En paraules evangèliques, «han canviat l'home vell per l'home nou», que es distingeix per l'aristocràcia del pensament, per la puresa del sentiment i per l'espiritualitat. Raó tenia Nietzsche quan va dir que actuant així constantment, amb aquesta «durada del sentiment elevat és com, d'éssers inferiors, arribarem a persones superiors».

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

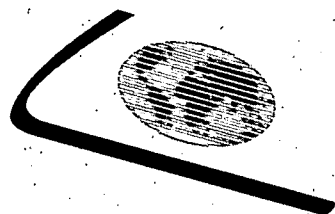
en primer pla

La identitat catòlica a la petita pantalla

■ Madrid acull el primer Congrés Mundial de Televisions Catòliques

Per primera vegada a la història, un congrés ha aplegat les televisions catòliques d'arreu del món. La casa de la Institució Teresiana de Los Negrals (Madrid) va acollir del 10 al 12 d'octubre des de les televisions més petites fins a la potent cadena de la Mare Angèlica (EWTN), passant per productores, distribuïdores i operadors en el camp televisiu. En total 300 persones, de Hong Kong a Xile, d'Austràlia al Brasil, van

coincidir a demanar més professionalitat i més col·laboració entre elles i amb Roma, especialment amb el Centre Televisiu Vaticà. Com a novetat presentada al congrés, cal destacar la creació d'un Banc de Programes televisius gratuït, impulsat pel Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials, i la productora H2O, que oferirà serveis informatius des de Roma per a les televisions catòliques en diversos idiomes.

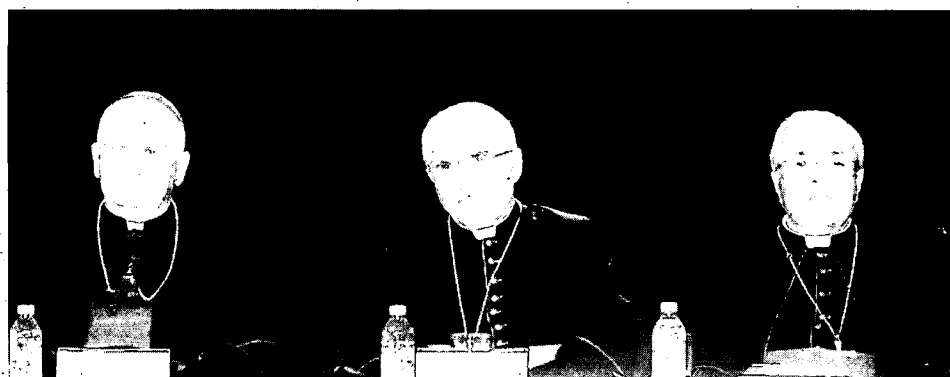
Un congrés de televisions catòliques no s'havia vist mai, i el de Madrid constitueix un punt de partença significatiu perquè va aconseguir posar en contacte realitats molt allunyades entre si. La iniciativa de reunir les televisions va sorgir del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials, i la persona que l'ha dut a terme ha estat Mons. Enric Planas, que fins al mes d'abril ha estat el responsable per a llengua espanyola d'aquest dicasteri, on ha treballat des del 1973 també com a delegat de la Filmoteca Vaticana.

Al Congrés de Madrid, hi va participar activament el president d'aquest Consell, el nord-americà Mons. John Patrick Foley, juntament amb persones del seu Consell, com Leticia Soberón, Justo Ariel Beramendi o Taddeus Jones.

El cardenal Antonio M. Rouco, arquebisbe de Madrid, i el cardenal Bernard Agré, arquebisbe d'Abidjan (Costa d'Ivori), també van voler fer-se presents en una iniciativa que ha servit per poder visionar nous productes en el camp televisiu i per aclarir alguns punts sobre què és la identitat catòlica a la televisió. Les ponències i conclusions, que va recollir el degà de la Facultat d'Humanitats i Comunicació de la Universitat San Pablo-CEU de Madrid, José Francisco Serrano Ocea, sortiran en un llibre properament. El congrés es va articular en ponències al matí i en tallers a la tarda. En aquests es van treballar temes com la identitat catòlica a la televisió, la viabilitat econòmica de les televisions catòliques, la formació i professionalitat o els nous formats.

El Centre Televisiu Vaticà, al servei de tothom

El pare Federico Lombardi, s.j., va ser el talismà d'aquest congrés: tothom se'l mirava, encuriós, per copsar com és el nou portaveu del Papa, que al mateix temps ocupa els càrrecs de director de Ràdio Vaticana i del Centre Televisiu Vaticà (CTV). En la seva ponència, aquest jesuïta de 65 anys va explicar què és i què fa el Centre Televisiu Vaticà. Aquesta televisió va néixer el 1983 per decisió de Joan Pau II. Fins aquell moment, tots els

D'esquerra a dreta: Mons. Foley, el cardenal Rouco i Mons. Monteiro de Castro.

esdeveniments relacionats amb el Papa eren transmesos per la RAI, la televisió pública italiana, que en tenia l'exclusiva. «Però el desenvolupament de la televisió com a instrument de comunicació com-

portava cada cop més el seu ús no només per cobrir grans esdeveniments públics, sinó també per documentar trobades i audiències.»

Federico Lombardi va explicar davant de gairebé 300 persones que calia que el Vaticà es dotés d'una «capacitat televisiva autònoma». El «dinamisme

del pontificat» de Joan Pau II va «acelerar les decisions en aquesta direcció». No tot van ser flors i violes: «El Vaticà sempre ha estat molt prudent a l'hora d'invertir en iniciatives televisives i, per això, el

La figura del P. Lombardi va aixecar molta expectació.

CTV ha crescut gradualment i lentament.» El personal del CTV està format per 20 persones, inclòs el director, els tècnics, la secretaria i l'administració.

Els congressistes van valorar positivament la trobada.

Una de les característiques que Lombardi va remarcar és que és un «centre» televisiu i no un «emissor televisiu». Es va triar crear un centre de producció i, per tant, no calen les competències lingüístiques que requereix, per exemple, Ràdio Vaticana. Lombardi va fer saber que tècnicament hi ha la possibilitat de fer un enregistrament amb 13 càmeres alhora. Habitualment es fan unes 180 transmissions l'any, algunes en coproducció amb la RAI.

«El Centre Televisiu Vaticà ha de servir totes les televisions i institucions televisives, sense distinció.» El director de la

Sala de Premsa de la Santa Seu va voler recordar així que les imatges del Papa no són exclusives de ningú, tot i que una de les prioritats és «el servei a les televisions catòliques». El pare Lombardi va il·lustrar com es pot rebre el senyal de les transmissions en directe de les celebracions papals que du a terme el Centre Televisiu Vaticà. Per a Europa, va dir que es fa a través del canal satèl·lit de Telepace, que també cobreix Rússia i part de Sibèria Occidental. Les

televisions catòliques poden escriure al centre demanant autorització per rebre i utilitzar aquestes imatges, i per fer-ho han d'enviar una sol·licitud explicant les dades tècniques de la televisió i l'àrea de cobertura, i exposar com la televisió es defineix catòlica. Per això, demanen un document o una carta que mostri el lligam entre la televisió en qüestió i l'Església. Segons les possibilitats econòmiques de la televisió, el servei és de pagament o gratuït.

Finalment, el pare Lombardi va recordar que «el CTV és molt favorable a col·laborar concretament i activament amb iniciatives de producció de telenotícies i materials informatius per a les televisions catòliques», i, en aquest sentit, va fer esment d'H2O, una nova realitat televisiva que neix a Roma de la mà de Jesús Colina, fundador i director de l'Agència Internacional de Notícies Zenit; Silvia Costantini, experta en màrqueting i relacions públiques; Andrea Scorzoni, productor televisiu i cinematogràfic, i Miri-

La potent cadena de la M. Angèlica va ser present al congrés.

Els tallers van ser molt variats.

am Díez, periodista de Zenit, professora de la Universitat Pontifícia Gregoriana i corresponsal a Roma de *Catalunya Cristiana*.

La RIIAL, experiència de xarxa i comunitat

La psicòloga Leticia Soberón Mainero, oficial del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials i membre del comitè internacional d'aquest congrés, va explicar en una de les sessions plenàries què és la Xarxa Informàtica de l'Església a Amèrica Llatina, coneguda com a RIIAL. «És un espai cooperatiu i de comunitat que fa servir la informàtica com a mitjà de comunicació. L'aspecte positiu de la RIIAL —va observar— és que no es redueix a Internet, sinó que usa tots els mitjans que té a l'abast.»

Soberón va insistir en la noció de «xarxa»: «La RIIAL es teixeix a través de l'equació necessitat-servei», on cada membre de la xarxa conserva «la seva identitat i carismes.» En aquest sentit, va recordar a les televisions catòliques que aquest mètode, que parteix d'una profunda espiritualitat, pocs mitjans però amb una alta sinergia, pot ser-los molt útil.

Aquesta experta mexicana va dir també que cal treballar en xarxa per fer que «la societat de la informació no sigui una mera societat de dades, sinó que es converteixi en societat del coneixement, aquest coneixement que sustenta una vida més humana, solidària i cristiana».

H2O, la font de les teves notícies

El director de l'agència de notícies Zenit, Jesús Colina, va presentar una nova realitat televisiva anomenada H2O. H2O és una companyia nova que produeix principalment notícies televisives de la vida del Papa, la Santa Seu, l'Església en el món i la vida cultural i social que afecta la vida dels catòlics arreu. La seu és a Roma, amb corresponsals a través del món. H2O és un moviment cooperatiu de televisions catòliques en què aquestes no són només usuàries dels serveis, sinó protagonistes; comparteixen les notícies, reportatges, entrevistes... que formen part de la seva producció habitual.

Jesús Colina va assenyalar que el projecte, que va qualificar de «la millor idea del món», va néixer com a resposta d'un grup de periodistes a la necessitat identificada pel Consell Pontifici per a les Co-

Es presenta a València Popular TV del Mediterrani

Popular Televisió del Mediterrani, la cadena televisiva del Grup COPE, va començar a emetre a la Comunitat Valenciana coincidint amb la festa autonòmica, el 9 d'octubre, i el 17 es va presentar en societat al mateix marc que al juliol va acollir els milers de periodistes que van cobrir la vinguda de Benet XVI per a la V Trobada Mundial de Famílies: la sala Arquerias del Museu Príncep Felip. En aquest acte, l'arquebisbe de València, Mons. Agustín García Gasco, va afirmar amb rotunditat que s'havien de posar «tots els mitjans perquè sigui una televisió catòlica».

A la presentació també hi van ser presents el bisbe d'Alacant, Mons. Rafael Palmero, i el vicari general de Sagorbo-Castelló, Mn. Elías Sanz, en representació del bisbe Casimiro López. La societat civil va estar representada pel president de la Generalitat, Francisco Camps, acompanyat de diferents consellers, i d'altres personalitats com el president del F. C. València, Juan Bautista Soler.

Popular Televisió és, segons Alfonso Coronel de Palma, president de COPE, «el gran projecte que el grup mediàtic té entre mans». Aquesta plataforma de comunicació va néixer a partir de les emissores parroquials, i pertany en un 51% a la Conferència Episcopal Espanyola.

Públic nombrós a la presentació de la cadena.

Popular Televisió es presenta com una alternativa clara de mitjà de comunicació on els valors d'inspiració cristiana, com la persona i la família, són respectats i defensats. Al mateix temps es tracta d'un projecte empresarial sòlid, on el realisme es combina bé amb la convicció que els valors de la fe són universals. Així, declara Francisco Aura, director general, s'assegura «una televisió oberta a tothom, que partint dels valors humans, que són els de l'Església, tot espectador s'hi podrà sentir còmode independentment de les seves creences o ideologia».

La programació és generalista amb una atenció especial a la informació local, on hi ha espai per a l'esport, les tradicions, els programes religiosos, o altres d'específics sobre la integració dels immigrants, o debats familiars. Està previst que a mitjans de novembre sigui visible pel 70% de la població i, que en tres anys, cobreixi el 90% del territori valencià.

Popular Televisió està present a totes les autonomies excepte al País Basc i a Catalunya, on només es pot veure a través de Canal Digiál. Alfonso Coronel de Palma, president de la Cadena COPE, va declarar que es va presentar a concurs, però que no es va adjudicar la concessió. Així i tot, està convençut que «s'ha de deixar temps perquè el mercat es reguli». Coronel de Palma va declarar que la cadena televisiva és el gran projecte de la Cadena COPE. (Guillem Farré)

municacions Socials de trobar una autèntica font d'informació (d'aquí el nom de «font de les teves notícies») per a les dues mil televisions catòliques d'arreu del món. Hi col·laboren des dels inicis en aquest projecte la productora Shineout i l'organització eclesial Hogar de la Madre. H2O compta amb la col·laboració del Centre Televisiu Vaticà.

«Les imatges del Papa no són exclusiva de ningú, tot i que una de les prioritats és el servei a les televisions catòliques»

El nom d'H2O s'ha triat perquè la fórmula química de l'aigua recorda una informació renovadora, una font que vivifica. L'aigua és, no només vida, sinó també un element molt present a la Bíblia i a la tradició cristiana com a símbol de purificació, salvació, renovació i vitalitat. El lema és «H2O, la font de les teves notícies», entenent que la informació emana de l'Evangeli i de Roma, centre de la catolicitat.

Jesús Colina va dir a Madrid que «H2O és més que un telenotícies o una agència de notícies», i va subratllar que es percep com «un servei informatiu elàstic, que s'adapta a tots els formats i que es pot triar tot en bloc —un telenotícies ja preparat— o en clips, és a dir, que es poden agafar només les notícies de durada mitjana d'un minut i mig». La web provisional d'aquest projecte, que té previst començar a principis del 2007, és www.h2onews.tv

Nova etapa

El «després de Madrid» consistirà en la publicació de les actes del congrés, la posada en marxa del Banc de Programes i de la iniciativa d'H2O, la coordinació amb el Centre Televisiu Vaticà i la creació, a poc a poc, d'aquesta xarxa de televisions catòliques mundials. Els organitzadors del congrés, en què va participar activament l'arxidiòcesi de Madrid a través de les seves fundacions i mitjans, va facilitar als participants la llista —més de 15 pàgines— amb les dades de tots els inscrits al congrés per tal que puguin mantenir el contacte. (M.D.B.)

«El Banc de Programes segueix la lògica de la gratuïtat»

■ Silvia Costantini, impulsora del nou banc de documents televisius

El Banc de Programes (BP) és una novetat que el Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials ha posat en marxa. Des de Madrid vam demanar a la italiana Silvia Costantini, que és l'encarregada de la iniciativa, que ens expliqués com funcionarà.

—Parlar de «banc» i «gratuït» sembla que no lliga...

—En canvi, és fonamental: es tracta de crear una mentalitat nova, de saber donar i rebre també en el camp de la comunicació. Aquest banc, entès com a banc de dades, és clar, vol ser un dipòsit documental on les televisions ofereixen el millor que tenen, gratuïtament, i també poden prendre altres programes d'altres televisions del món. Podem dir metafòricament que poden oferir el seu millor vestit.

—Com és que el Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials ha volgut crear aquest banc?

Silvia Costantini és la impulsora d'aquesta iniciativa.

—Sobretot per optimitzar recursos —parlem de programes que les televisions pròpies ja han emès— i, sobretot, per potenciar aquesta col·laboració entre les

televisions. És important entendre que el BP està promogut pel Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials precisament per garantir un servei real.

—Qui hi pot participar?

—Totes les televisions catòliques amb programes de qualitat i que, òbviament, s'aduguin al que entenem per productes ben fets i en una línia correcta, i també productors catòlics. Amb un sol programa de qualitat ja es pot participar i, si pensem que ja hi ha 2.000 televisions, ja hi ha un banc de programes fet amb 2.000 títols.

—I qui se'n beneficia?

—Se'n beneficien elles mateixes per començar! És una experiència de compartir valors i és concreta, és un exercici de gratuïtat i de caritat.

—Com s'adquireixen els drets?

—Estem estudiant la manera. Serà a partir d'un contracte d'adquisició i cessió dels drets. Pensi que estem en una fase inicial encara. Internet serà la nostra plataforma distributiva per reduir costos i temps.

Més informació a sil.costantini@tiscali.it

Conclusions provisionals del Congrés

El periodista i degà de comunicació José Francisco Serrano Ocea va il·lustrar les conclusions, que encara mantenen un caràcter provisional fins que siguin publicades. N'avancem algunes:

—Hem comprès que la identitat catòlica esdevé també d'una experiència compartida. La nostra definició de la identitat catòlica de les televisions és, si podem dir-ho, dinàmica. La identitat catòlica

es manifesta en el respecte a la naturalesa del mitjà en formats, gèneres, principis de programació, en vincles de relació amb l'audiència com a novetat permanent. La identitat catòlica té davant seu un futur d'àmplia presència i penetració en els mercats davant dels oligopolis i la proposta d'altres actors religiosos; és una fortalesa i no un punt de debilitat.

Aquesta identitat cristal·litza en una sèrie de marcs conceptuals:

—Emana de la iniciativa o de la cobertura d'una autoritat eclesial o d'una organització catòlica. La catolicitat com a nota distintiva del canal ha d'estar acreditada en l'experiència cristiana.

—En la seva visió, arrela els seus objectius en els de l'Evangeli, en els principis de l'Església sobre la promoció total de l'home i de tots els homes.

—Es presenta amb totes les

garanties jurídiques i les normes nacionals i internacionals reglamentàries. No hi ha lloc per a la improvisació, l'amateurisme o la precarietat.

—Està proveïda d'una base financera destinada a sostenir el present i els desenvolupaments futurs necessaris de l'empresa.

—En aquesta iniciativa s'està treballant en la qüestió dels drets d'autor. Una altra iniciativa que genera xarxa i que expressa la comunió afectiva i efectiva de i en l'Església és el Centre Televisiu Vaticà. La proposta de la creació d'una estratègia de distribució de retransmissions televisives en directe a escala regional i continental per via satèl·lit; la creació de centres continentals capaços de difondre les retransmissions; la millor organització des de Roma del servei de distribució de textos i informacions per a les retransmissions, i la necessària i ineludible integració i presència a Internet dels continguts produïts pel Centre Televisiu Vaticà en el context de la coordinació de les iniciatives vaticanes sobre la xarxa, són algunes de les prioritats aquí sentides i expressades.

José Francisco Serrano.

Impressions del congrés

MONS. FOLEY, president del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials

«Hem arribat al final d'aquest magnífic congrés i és tant el que ens cal agrair al Senyor! Crec que tots compartim la impressió d'haver viscut una experiència única, nova, que inicia una fase diferent en la història de la comunicació catòlica. Una fase que recollirà el millor dels nostres esforços, però per a la qual ens cal, com ens deia en el seu missatge el cardenal Bertone, una fe intrèpida i confiança en la Providència de Déu.»

YAGO DE LA CIERVA, director de «Rome Reports»

Yago de la Cierva, fundador i director de *Rome Reports*, una agència de notícies especialitzada a Roma i adreçada especialment a les televisions comercials, va explicar a *Catalunya Cristiana* que, segons ell, el més interessant del congrés

va ser «veure el desig, present en tots els àmbits de l'Església, d'encarar la comunicació amb tots els mitjans a disposició, també els audiovisuals, sense complexos d'inferioritat, i mantenint la identitat, que no és una debilitat sinó una fortalesa».

DANIELA FRANK, directora executiva del «Catholic Media Council»

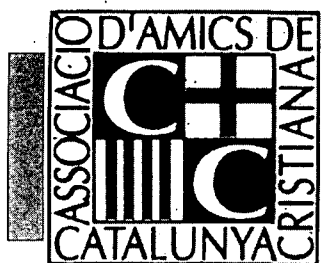
«Hem d'anar més enllà de les nostres possibilitats i, per això, ens cal una xarxa de cooperació. Una xarxa, però, necessita confiança mútua en què tots hem de contribuir amb les nostres forces.» En aquest sentit, Frank aposta per «una necessitat immediata de la cooperació internacional i intercultural», per tal que el missatge cristià sigui «més universal, més catòlic».

CARDENAL BERNARD AGRÉ, arquebisbe d'Abidjan, Costa d'Ivori

El cardenal Agré considera que el congrés va ser una oportunitat magnífica també per posar sobre la taula el problema de la televisió catòlica a l'Àfrica, i va lamentar el cost del satèl·lit, recordant que existeix un projecte continental per obtenir un satèl·lit posat en òrbita i girant damunt d'Àfrica: «Les voluntats polítiques s'uneixen a poc a poc al voltant d'aquest objectiu continental que permetria, entre altres avantatges, facilitar les comunicacions telefòniques i televisives. L'altre avantatge seria reduir considerablement els costos. Els fidels i els responsables de l'Església, a Àfrica i a les Esglésies d'altres continents, haurien d'interessar-se i mobilitzar-se davant del pròxim llançament d'aquest instrument de comunicació.»

Foto de família dels congressistes.

Amics de Catalunya Cristiana

Trobada especial a Mosqueroles (Montseny)

Dissabte 11 de novembre

Amb motiu del 80è aniversari de Mn. Francesc Malgosa
cofundador del setmanari *Catalunya Cristiana*
Amb l'assistència del bisbe Joan Carrera i Mn. Joan Jarque

**Per tal de fer la vostra reserva, demaneu informació abans del dia 3 de Novembre,
al telèfon de l'entitat al 934 092 700**

Us hi apunteu?

Si és que sí, feu-nos-ho saber ben aviat ja que ho hem de confirmar al restaurant.

SOLIDARITAT AMB ELS NOSTRES GERMANS DE TERRA SANTA

Campanya NADAL 2006

Les notícies que ens arriben dels nostres amics i col·laboradors del país de Jesús són decebedores. La gravíssima i llarga situació que pateixen sembla que no té aturador. Patim amb ells pel seu futur personal i familiar.

Per aquest motiu us demanem que participeu en la campanya Terra Santa / Nadal 2006.

Podeu enviar el vostre donatiu mitjançant gir postal o bé transferència bancària a aquest compte:

Caixa Penedès: compte especial TS: núm. 2081 0100 12 3300010800.

Indiqueu clarament el vostre nom i l'adreça. (Us enviarem el rebut).

Moltes gràcies i que Déu us beneeixi.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701 - a/e: mcanti@catcrist.com

Vaticà

església en el món

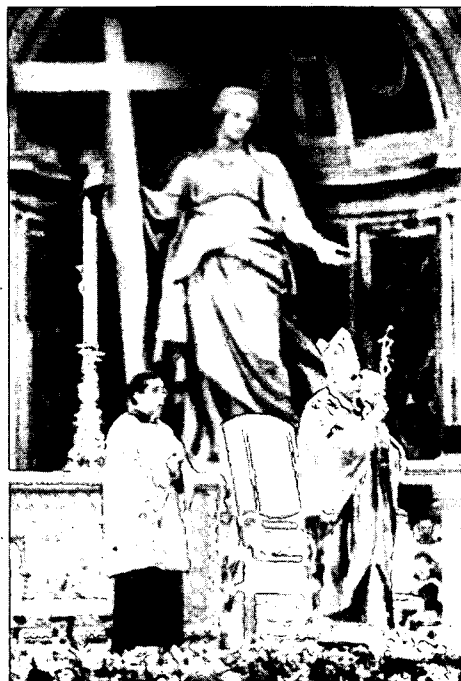
Benet XVI recorda que «tots som cridats a la santedat»

■ Presideix una missa en la festivitat de Tots Sants

CIUTAT DEL VATICÀ.— Milers de fidels van participar en la basílica vaticana de Sant Pere en la celebració eucarística per la solemnitat de Tots Sants presidida pel Papa, el qual en l'homilia, va recordar que la santedat consisteix a servir Jesús escoltant-lo i seguint-lo, sense perdre l'ànim davant dels obstacles que es puguin presentar.

«Cal simplement "servir" Jesús, escoltar-lo i seguir-lo sense perdre l'ànim davant de les dificultats.» Aquestes van ser les paraules amb què el Papa va respondre a la pregunta: «En què consisteix la santedat?» El Pontífex va dir que «els sants no són una petita casta de gent escollida, sinó una gernació innombrable», en la qual «no hi ha només els sants oficialment reconeguts, sinó també els batejats de tot temps i nació que han buscat realitzar amb amor i fidelitat la voluntat divina». Així mateix, va destacar que el que els aplega «és la voluntat d'encarnar en la seva existència l'Evangeli, sota l'impuls de l'animador etern del Poble de Déu que és l'Esperit Sant».

Citant sant Bernat per reflexionar sobre la utilitat d'honorar els sants, va comentar: «Els nostres sants no necessiten els nostres honors i no reben res del nostre culte. Per la meua part, he de confessar que, quan penso en els sants, friso per grans desitjos. Aquest és el significat de la solemnitat d'avui: mirant l'exemple lluminós dels sants, despertar en nosaltres el gran desig de la santedat. Tots som cridats a la santedat.» «L'experiència de l'Església demostra que tota forma de santedat, per més que segueixi camins diversos, passa sempre per la via de la creu. Però la història mostra que no hi ha cap obstacle ni dificultat que pugui aturar el camí del cristià compromès amb els passos de Crist».

El Papa presideix l'eucaristia a la basílica de Sant Pere.

va assenyalar. També va recordar que la felicitat vertadera consisteix a cercar Déu, ja que «l'única veritable causa de tristesa i d'infelicitat per a l'home és viure lluny de Déu». Més endavant, el Papa va indicar que Déu mateix «ens ha volgut al món perquè siguem sants. Tot això no ens ha d'enorgullir ni pot fer que ens considerem superiors als altres. És més, la consciència d'aquesta elecció, que és a l'arrel de la nostra crida a la santedat, ha de suscitar sentiments d'humilitat i de reconeixement viu». Benet XVI va afirmar que «el camí que condueix a la santedat s'aclareix a la llum de les Benaurances», amb les quals «Jesús ens anima a seguir-lo i imitar-lo». «En la mesura en què acollim la seva proposta i ens posem a seguir-lo, també nosaltres podrem participar de la seva beatitud. Amb Ell, el que és impossible esdevé possible, (...) només amb el seu ajut ens és donada la possibilitat d'arribar a ser perfectes com el Pare celestial és perfecte», va acabar dient el Pontífex. (C.C.)

Opinió

Mesures per evitar els abusos sexuals a menors

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa ha considerat «urgent» restaurar la confiança en l'Església davant dels escàndols d'abusos sexuals a menors d'edat en els quals estan involucrats sacerdots, i ha demanat esforços per «determinar la veritat» del que va passar i adoptar «qualsevol mesura que sigui necessària» per evitar que es repeteixin aquests «crims terribles». En les primeres declaracions sobre els casos d'abusos sexuals des que va succeir Joan Pau II com a Papa, Benet XVI ha afirmat que els danys causats per abusos sexuals són «profunds». El Pontífex s'ha pronunciat en aquest sentit en rebre la Conferència Episcopal d'Irlanda, país en el qual l'Església catòlica ha patit nombrosos escàndols sexuals.

El Papa ha elogiat «el bon treball i la dedicació de la gran majoria dels sacerdots i religiosos d'Irlanda, que no ha de ser eclipsat per les transgressions dels seus germans». També ha fet referència al futur polític de l'Ulster i ha assegurat que prega perquè «els esforços dels qui tenen la responsabilitat duguin a la creació d'una societat marcada per un esperit de reconciliació, respecte mutu i desig de cooperació pel bé comú de tots». (ACI)

La Paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Església

Quina bona notícia ens ha donat el papa Benet XVI en convocar el pròxim Sínode de Bisbes amb el tema *La Paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Església*. Aquest Sínode tindrà lloc al Vaticà del 5 al 26 d'octubre del 2008, segons ho va fer públic el Papa durant la XII Assemblea General.

En el Congrés Internacional celebrat a Roma l'any 2005 sobre *La Sagrada Escriptura en la vida de l'Església* es van fer notar diverses veus sobre la necessitat d'un Sínode sobre la Paraula de Déu. Esmement, entre altres, la de John Onaiyekan, arquebisbe d'Abuja (Nigèria), que proposava que l'assemblea demanés al Sant Pare convocar el més aviat possible una Assemblea Ordinària dels Sínode dels Bisbes sobre *La Paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Església* per «examinar la *Dei Verbum*, en especial, les qüestions plantejades en el capítol 6è».

L'arquebisbe d'Abuja recordava que en una audiència privada concedida al Comitè Executiu de la Federació Bíblica Catòlica el 1986, el papa Joan Pau II va lamentar que la *Dei verbum* hagi estat tant «desatesa».

Mons. John Onaiyekan va tancar la seva ponència dient que «res no semblava que la situació hagués millorat gaire des de llavors», i va afegir la rellevància de la proposta que feia: «Un sínode sobre la Bíblia seria una manera eficaç de fer viure l'esperit de la nova evangelització més enllà de l'any 2000.» Finalment va recordar que aquests aspectes ja havien estat tractats per Joan Pau II en la seva encíclica programàtica *Novo millennio ineunte*, i conclouia que un sínode sobre la Paraula de Déu donaria a tota l'Església un nou impuls evangelitzador.

Sens dubte i, a més, donarà vida i esperança a tot el Poble de Déu pelegrí pels camins difícils de la globalització actual. Una bona notícia per als nostres dies!

Justino Martínez Pérez
Bibliista

El Papa demana als bisbes grecs incentivar la pastoral vocacional

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa va rebre els bisbes de la Conferència Episcopal de Grècia i els va animar a «perseverar en els esforços per incentivar la pastoral vocacional». En el seu discurs, va afirmar que en les converses amb els bisbes grecs havia constatat el desig de «veure definit, per part de l'Estat, el dret a tenir un estatut jurídic adient i reconegut. Sobre aquesta qüestió hi ha un diàleg el protagonista del qual no és la Seu Apostòlica». «A més del diàleg —va continuar dient—, és important la perseverança en aquest camp. No cal afegir que l'Església no necessita privilegis, sinó que únicament demana que es reconegui la seva pròpia identitat i missió, de manera que pugui contribuir eficaçment al benestar íntegre del noble poble grec, del qual formeu part. Amb paciència i respectant els procediments legítims, serà possible arribar, gràcies a l'esforç de tothom, a l'entesa desitjada.» (N.E.)

La caritat, més que assistència social

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha destacat que per a l'Església la caritat no és una mera «assistència social». Ho va dir en rebre els membres de les associacions Pro Petri Sede i Etrennes Pontificales, de Bèlgica, que ofereixen ajuda econòmica anual per a les necessitats de la Santa Seu. «Tots coneixeu les necessitats immenses de solidaritat perquè els nostres germans siguin respectats en la seva dignitat fonamental, perquè siguin alimentats, tinguin un sostre i educació, i cada any responeu generosament oferint al Papa el fruit d'aquesta col·lecta. Us dono gràcies en nom de totes les comunitats cristianes a les quals ajudeu amb la vostra contribució», va subratllar. (N.E.)

MONS. PABLO VARELA, BISBE AUXILIAR DE L'ARXIDIÒCESI DE PANAMÀ

Tot i que nascut a Dènia (Alacant) fa 64 anys, Mons. Pablo Varela es va traslladar amb la família sent encara molt jove a L'Havana (Cuba), on va viure fins a la dècada dels seixanta. Va ser aleshores quan va tornar a l'Estat espanyol per estudiar Dret a la Universitat Literària de Valèn-

cia. Al cap de tres anys va deixar la carrera de Dret per abraçar la vida religiosa. Es va llicenciar en Filosofia i Teologia per la Universitat Catòlica de Lovaina, i el juny del 1970 va ser ordenat prevere a l'arxidiòcesi de San Cristóbal de L'Havana. Tot just dos anys després va viatjar fins al Panamà, on

ha viscut d'aleshores ençà, per exercir de professor i de formador al Seminari Major Sant Josep. Durant més de trenta anys Pablo Varela ha desenvolupat un prolífic ministeri sacerdotal a l'Església panamenya, coronat l'any 2004 amb el nomenament com a bisbe auxiliar de l'arxidiòcesi.

«L'Església al Panamà gaudeix avui de molta credibilitat»

—L'Església del Panamà gaudeix de bona salut?

—Jo diria que sí, estem en un moment molt dolç. L'Església al Panamà gaudeix avui de molta credibilitat i això ens honra. Certament, tenim raons per ser optimistes, però tocant molt de peus a terra, conscients que és el fruit del treball de molts anys. En la dècada dels setanta, al Panamà vam viure una fase de gran expansió i de molta creativitat en tot el que feia referència a l'acollida i al desenvolupament del Concili Vaticà II. Es va viure amb molt entusiasme i profunditat, també durant gran part de la dècada dels vuitanta. Després vam entrar en una fase, en la qual ens trobem ara, més de sedimentació, de fer-ho propi, potser menys visible, però molt bona per a la maduració en la fe i el creixement del Poble de Déu. Això no impedeix les nostres limitacions i pecats,

perquè som Església peregrina, però crec que gaudim de bona salut. Bona prova d'això és el nostre laicat, amb moltes ganes de participació i d'aprofundir en la Paraula de Déu. També tenim vocacions al sacerdoci diocesà i a la vida consagrada. És evident que, tot i que necessitem molt més, hi ha una vitalitat i un anhel que crida a l'esperança.

—Quins reptes afronten amb més urgència?

—Vivim un temps de canvi profund. Això ens situa en un moment privilegiat ja que continua havent-hi una necessitat peremptòria d'anunciar Jesucrist. El temps present és per a l'Església panamenya i per a tota l'Església universal una gran oportunitat. El nostre país viu alhora un bon moment de canvi en l'àmbit socioeconòmic, que pot ser beneficiós per a tothom, cosa que repercuteix en totes les

dimensions de la persona. En aquest context, ens trobem actualment submergits de ple en la preparació de la V Conferència General de l'Episcopat Llatino-americà (CELAM), amb el tema principal de *Deixebles i missioners de Jesucrist, perquè els nostres pobles tinguin en Ell la Vida*. En aquests moments encara estem recollint dades i opinions entre el Poble de Déu sobre l'Església i els camins que ha de prendre en el futur. És un procés que hem dut a terme amb molta seriositat i rigor.

—Ens pot avançar algunes conclusions?

—En una primera impressió, hi ha hagut una gran coincidència: la nostra gent anhela i desitja que els seus bisbes siguin molt propers, i el mateix demanen dels preveres. Volen que els capellans i els bisbes els vagin a veure, els animin, els acompanyin... No és que no ho estiguem fent, ja que som assequibles i sortim a l'encontre, però la demanda és més gran. Això accentua el desig d'una Església més comunitària. El discipulat s'ha de viure en comunitat, en una comunitat oberta, evangelitzadora, una comunitat de missió... Cal, doncs, una tensió dinàmica entre la fe, la comunitat i la missió. I som en aquest punt, intentant enfortir-nos i ser cada dia una millor Església missionera. També donem molta importància a la necessitat de coordinar-nos més bé entre nosaltres, d'optimitzar al màxim els nostres pobres recursos i d'enfortir llaços de fraternitat, d'afecte i de coneixement mutu. Ens agradaria, a més, que hi hagués una presència més gran de catòlics en la vida pública, que els nostres polítics integressin fe i vida i que es produís una gran transformació en el sistema penitenciari, que actualment impossibilita qualsevol mena de rehabilitació. No cal dir que somiem amb una redistribució més justa de la riquesa, amb una inversió social més gran i que des de l'episcopat no dubtem a alçar la veu a l'hora de denunciar la corrupció o la manca de transparència de les administracions públiques.

—Quins elements destaquen en la fe del poble panameny?

—Un dels elements que ens caracteritza, per a bé i per a mal, és el que anomenem la força del sentiment i de l'emotivitat en la devoció religiosa. És un component molt llatí, molt humà, però també és una cosa a vigilar. Ha d'anar acompanyat d'una bona formació. L'emotivitat és bona, però no hem d'oblidar que en la vida de fe també hi ha nit i desert, no

Mons. Pablo Varela va visitar recentment Catalunya, on estudiaven litúrgia dos preveres panamenys.

únicament per a sant Joan de la Creu, sinó per a tothom. Com m'agrada dir, la nit i el desert solen ser molt democràtics... És important, doncs, treballar perquè el laicat entengui que, fins i tot en els moments d'aridesa, el Senyor és present i condueix el seu poble.

—Davant de l'emotivitat i de l'entusiasme de l'Església sud-americana, quin sentiment li produeix la secularització que es viu avui en la seva Espanya nadiua?

—Em sorprèn molt que aquí, un país tradicionalment catòlic, la gent no participi habitualment en la vida de l'Església. De vegades em pregunto on es fiquen els catòlics que no apareixen per l'església. Nosaltres estem acostumats a celebracions festives, amb gent jove, amb molt de ritme... Aquí quan vas a la celebració eucarística és com si la gent s'adormís. Això no vol dir que nosaltres siguem més sants, però si més no estem més engrescadets!

—El preocupa la situació que travessa l'Església a Occident?

—La situació és greu, però no crec que sigui tan preocupant com es vol fer creure. No tinc una visió negativa d'Europa ni de l'Estat espanyol. Vostès no ho veuen, però jo tinc la impressió que enmig d'aquesta aridesa, alguna cosa està creixent. Tinc una percepció molt positiva del moment actual d'Espanya. És temps de poda i això és dolorós, però una vegada podat, l'arbre té més vida i una vida que pot sorprendre molt. Potser naixerà la vida amb un altre estil i altres formes, però hi ha un anhel i un desig que ja es consolidaran.

Samuel Gutiérrez

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposen d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasra fatima.org

Tailàndia

De l'encontre amb Crist a l'evangelització

■ Compromís del I Congrés Missioner Asiàtic

CHIANG MAI.— Experimentar l'encontre personal amb Jesús ressuscitat i compartir aquesta vivència al continent asiàtic, segons les circumstàncies de cada país, és el compromís del I Congrés Missioner Asiàtic. *Explicar la història de Jesús a Àsia... una celebració de la fe i de la vida* va ser el tema que va aplegar a Chiang Mai, del 19 al 22 d'octubre, més d'un miler de personalitats de l'Església a Àsia.

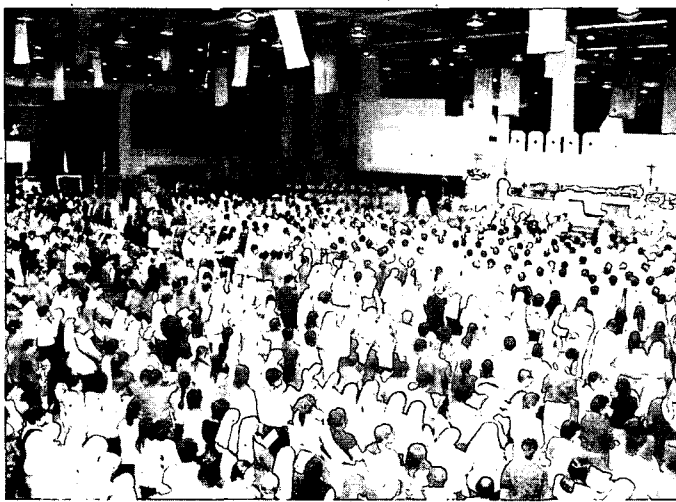
Organitzat per la Federació de les Conferències Episcopals d'Àsia, el congrés es va orientar perquè madurés entre els catòlics d'Àsia la consciència de ser missioners al seu continent, amb una xifra de cristians que ronda el 2%. En nom de Benet XVI, el cardinal Crescenzo Sepe —prefecte emèrit de la Congregació vaticana per a l'Evangelització dels Pobles— va ser l'encarregat d'obrir el congrés, invocant la força de l'Esperit Sant i sota la protecció de l'Església; immediatament, en l'Eucaristia, el seu successor al capdavant del dicasteri missioner, el cardinal Iván Dias, va demanar la benedicció del Senyor per a tots els participants.

Aquests reconeixien, en un missatge final, que havien viscut un «nou cenacle» en l'encontre que els ha permès compartir experiències «de vida, fe, heroisme, pregària, diàleg», i conèixer «altres deixebles contemporanis de Jesús» del vast continent, del Líban al Japó, del Kazakhstan a Mongòlia o Indonèsia. Ha estat un «congrés catequeticopastoral» que ha «explorat un mètode únic d'evangelització: narrar històries de fe compartida», assenyalaven. Fruit d'aquest encontre són les «Orientacions i prioritats» que han identificat els participants, i que es comprometen a dur a terme, començant per fer

que «la història de Jesús es faci vida» en l'«encontre personal amb el Senyor Ressuscitat».

I això a través d'estudiar i de viure en profunditat la Paraula de Déu perquè sigui un mitjà de transformació de la vida, a més d'acostumar-se a reconèixer el pas de Jesús en tota circumstància. És molt important —coincidien els participants— fer de les «celebracions comunitàries, especialment de l'Eucaristia, poderosos moments d'encontre en què la història de Jesús es fa viva a través dels símbols emprats en la litúrgia». Partint d'aquest «encontre personal» amb Jesús Ressuscitat, s'apuntaven igualment les claus de «promoure la participació dels laics, especialment dels joves», «proclamar Jesús particularment a través del testimoni, com a element distintiu de la identitat missionera», i «viure i promoure una espiritualitat de diàleg» amb els pobles d'Àsia.

Resultat del I Congrés Missioner Asiàtic ha estat també que es reconegui com a prioritat desenvolupar, en l'àmbit formatiu, actituds positives de comprensió i de respecte a altres religions, esforçar-se per suprimir malentesos i prejudicis de perso-

Missa de cloenda del congrés.

nes d'altres credos, envers la fe i la pràctica cristianes, així com oferir una atenció pastoral més eficaç als matrimonis entre cònjuges de diferent credo. Els congressistes han buscat integrar valors culturals positius d'Àsia en la vida cristiana i introduir, amb una catequesi adequada, la inculturació de la fe. (Zenit)

ITALIA

Nou superior general dels Germans de Sant Joan de Déu

ROMA.— Els 82 religiosos de totes les províncies hospitalàries dels cinc continents, delegats de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu reunits a Roma en el LXVI Capítol General, han nomenat el germà Donatus Forkan nou superior general. El Gmà. Forkan succeeix el Gmà. Pascual Piles, en caducar el seu segon mandat. Va néixer a Irlanda el 1942, va emetre la professió temporal el 1960 i la solemne el 1966. «L'hospitalitat de sant Joan de Déu —explica el Gmà. Forkan— ha de ser mantinguda amb vida. Avui al món tenim molts hospitals dotats de tecnologies modernes i és aquí on nosaltres cerquem fer créixer l'esperit del nostre fundador, perquè la tecnologia sense ànima pot ser deshumanitzadora per a la persona.» Els Germans de Sant Joan de Déu van ser instituïts al segle XVI per a la cura i l'assistència als malalts i als necessitats. És present als cinc continents amb més de 1.300 germans i prop de 300 obres. (Fides)

COREA DEL SUD

Seül, seu de la XV Jornada Mundial del Malalt

SEÜL.— La capital sud-coreana, Seül, acollirà la XV Jornada Mundial del Malalt, que se celebrarà l'11 de febrer del 2007 amb el tema *L'assistència pastoral i espiritual als malalts amb patologies incurables*. La reflexió s'articularà durant tres dies en què es prestarà especial atenció a les circumstàncies del país amfitrió. El 9 de febrer serà el «Dia Teològic»; s'analitzarà la realitat de la malaltia crònica a Àsia, i l'acompanyament pastoral de l'Església catòlica avui, es contemplarà des de la Paraula de Déu i es passarà a les orientacions pastorals per a l'Àsia; a continuació, en el «Dia Pastoral», es reflexionarà sobre què és la Pastoral de la Salut, quina és la situació d'aquesta pastoral al continent asiàtic i es brindaran orientacions al respecte; la tercera jornada, l'11 de febrer, serà el «Dia Litúrgic»: tindrà lloc l'acollida de l'enviat especial del Papa, la celebració eucarística i el sagrament de la Unció dels malalts. (Zenit)

PAKISTAN

Procés just per a dos catòlics acusats de blasfèmia

FAISALABAD.— El bisbe de Faisalabad, Mons. Joseph Coutts, ha demanat a les autoritats pakistaneses un procés just per a dos cristians acusats de blasfèmia. El prelat ha exhortat les autoritats a portar una investigació adequada sobre el cas de dos catòlics, de 70 anys d'edat, acusats sense cap mena de prova ni testimonis d'haver cremat pàgines de l'Alcorà. Segons l'agència Asia News, el cas ha estat manipulat per la premsa local, que, en diverses ocasions, ha estat acusada d'impulsar l'extremisme islàmic i exacerbar l'odi contra els cristians. El P. Yaqoob Yousaf, rector de la localitat, ha afirmat que «la situació és molt tensa i que els cristians estan espantats malgrat la presència de la policia», per «por dels extremistes» islàmics. (N.E.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 197,32 €** ☐
Àsia i Oceania: 265,13 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Espanya

En defensa de la vida

■ Jornada sobre recerca biomèdica i reproducció assistida

SARAGOSSA.— La Subcomissió de Família i Vida de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) celebra l'11 de novembre, a Saragossa, una jornada sota el tema *L'inici de la vida: entre l'amor i la tecnologia*, en la qual es reflexionarà sobre el projecte de llei de recerca biomèdica i la reforma de la llei de reproducció assistida.

L'Església espanyola ha manifestat en diverses ocasions el seu interès per la recerca biomèdica. La jornada, que tindrà lloc a Saragossa, s'emmarca en aquesta línia. El director del Secretariat de Família i Vida de la CEE, Leopoldo M. Vives Soto, d.c.j.m., ha explicat a *Catalunya Cristiana* que «les possibilitats de la tècnica biomèdica requereixen un judici ètic, perquè si no es reconeixen límits a les possibilitats de la tècnica, la humanitat es veurà abocada a crims contra la humanitat». Segons Vives, la direcció engegada per la legislació espanyola en l'àmbit de la reproducció assistida i la recerca biomèdica «ha pres aquest camí de menyspreu de la vida humana més indefensa».

Per això, els bisbes espanyols han intervingut en diferents ocasions per recordar que una autèntica ciència sempre ha de respectar la vida humana i posar-se'n al servei. «En aquesta línia», comenta el director del Secretariat de Família i Vida, «l'Assemblea Plenària ha publicat unes *Orientacions sobre la il·licitud de la reproducció humana artificial*. L'objectiu d'aquesta jornada és difondre aquestes *Orientacions* i reflexionar-hi des dels diversos àmbits que entren en joc en aquest judici ètic: científiques, filosòfiques, antropològiques, morals, legals...». Així, experts en les diferents disciplines tractaran les qüestions que la legislació espanyola planteja sobre la vida i

en la pràctica mèdica diària.

El tema d'aquesta trobada se centra en *L'inici de la vida: entre l'amor i la tecnologia*. Per a Leopoldo Vives, l'inici de la vida «és una realitat personal, on es posen en joc el valor i la dignitat de la persona. El respecte d'aquesta dignitat exigeix que l'ésser humà sigui convocat a l'existència en un acte d'amor dels seus pares, mai com el resultat d'una tècnica productiva. Ens trobem davant d'una autèntica invasió de la tecnologia en la intimitat personal humana». En aquest sentit, denuncia que «s'entra en una "dinàmica de consum" del fill desitjat, alhora que se sotmet el producte d'aquesta tècnica a la lògica del "control de qualitat". (...) La vida deixa de ser un misteri que ens desborda per ser un producte més en el supermercat de la biotecnologia».

Cèl·lules mare

El projecte de llei de recerca biomèdica i la reforma de la llei de reproducció assistida són dos textos que no protegeixen el dret a la vida i permeten la clonació d'embrions humans, en paraules dels bisbes espanyols. A aquesta preocupació cal afegir-hi una altra, subratlla el director del Secretariat de Família i Vida: «Sorpren "l'obstinació" en els experiments amb cèl·lules mare embrionàries quan no tenen cap aplicació actualment i hi ha l'alternativa, ja real i aplicada amb èxit, de les cèl·lules

Cal protegir la vida humana més indefensa.

mare procedents d'adult o de cordó umbilical.»

Leopoldo Vives posa en relleu que aquestes lleis permeten passar per damunt de la vida dels embrions i pràctiques abusives com ara la congelació d'embrions: «Que la societat ho admeti pacíficament, certament és un senyal força preocupant. Però potser aquesta manca de consciència no és només efecte d'una societat deshumanitzada. També és causa de la deshumanització de la societat. Els valors fonamentals no admeten termes mitjans: o es respecten absolutament o es trenquen del tot.»

Un dels objectius d'aquestes jornades

és provocar «una profunda reflexió des de les dades científiques per formar els catòlics i mostrar-los la bellesa de l'Evangeli de la vida, així com les seves exigències. Manca formació en l'àmbit científic i moral i una maduresa personal. (...) La ideologia de la mort es proposa sempre amb arguments emotius i ens manca formació per no deixar-nos portar pel cor». Per a Vives, «apostar per la cultura de la vida suposa el respecte als altres per damunt dels propis interessos egoistes, i això demana una profunda conversió del cor. (...) Només l'experiència de la trobada personal amb Crist, només l'acollida humil del "misteri de la pietat" pot obrir el nostre cor a la cultura de la vida i, per tant, als altres».

L'aposta de l'Església passa per la santedat i la formació de les persones. Per això, el director del Secretariat Família i Vida assegura que «les afirmacions de l'Església en l'àmbit de la bioètica no es basen tan sols en arguments teològics. Tenen una sòlida base científica i antropològica. Per comprendre això cal una formació bàsica, que també ens permetrà entaular un diàleg seriós amb la societat i amb els científics que treballen en aquests àmbits des del rigor, i no des de la ideologia o els interessos econòmics que a vegades són els que s'imposen».

Aquesta jornada sobre recerca biomèdica i reproducció assistida s'adreça especialment a professionals de la medicina, del dret i a estudiants universitaris interessats en les qüestions bioètiques. Leopoldo Vives afirma que «aquesta jornada vol posar en marxa un esforç formatiu dins de l'Església en l'àmbit de la bioètica. (...) Voldríem que la jornada servís per formar formadors, perquè vagin a uns altres àmbits (parròquies, hospitals, universitats...) i proposin allà aquesta reflexió feta amb rigor per experts de màxim nivell en els seus àmbits científics».

Rosa Maria Jané Chueca

Jornades de Formació i Animació Missionera

MADRID.— Més d'un centenar de persones, delegats de missions i missioners de diferents congregacions religioses, es van aplegar a Madrid a les Jornades de Formació i Animació Missionera organitzades pel Departament de Missions de la Conferència Espanyola de Religiosos (Confer). Centrades en el testimoni i des d'una perspectiva profètica, les jornades van oferir un espai de reflexió i formació a l'entorn dels nous reptes que planteja avui la missió. Des d'aquest punt de vista, Jacques Galliot, bisbe de la diòcesi virtual Partènia, en la seva ponència *Les noves fronteres de la Missió*, va destacar la necessitat de trencar amb les velles fronteres i situar-se a l'horitzó de la humanitat, «l'important no és saber estar en el centre, sinó saber estar en el cor de la humanitat».

D'altra banda, es van presentar tres espais en els quals es percep la missió com a frontera: des de les fronteres de la vida (al voltant del tema de la sida i les malalties mentals), des de les fronteres de

A les jornades es va analitzar el tràfic d'armes.

les violències (Arcadi Oliveres va analitzar la qüestió del tràfic d'armes) i la missió com a presència de Déu (amb el testimoni de la germaneta de Foucauld, Maria Merçe, que ha viscut 37 anys en territori musulmà a Algèria). Unes jornades que, segons Carlos Marcilla, director del Departament de Missions de Confer, ha manifestat que en «la missió es dona la combinació de l'experiència de Déu i de l'amor apassionat pels altres». (Ivicon)

Aclariment de Mons. Uriarte

MADRID.— El diari *El País* publicava el 22 d'octubre un reportatge titulat: «El Vaticà va donar suport al procés de pau després de la mediació del bisbe Uriarte. El prelat actua com a interlocutor entre Roma i les parts implicades.» El bisbe de Sant Sebastià, Mons. Juan M. Uriarte, ha enviat una carta al diari en la qual aclareix: «No es correspon en absolut a la veritat que jo hagi sol·licitat de la Santa Seu cap intervenció pontificia ni vaticana que donés suport a les actuals gestions en curs a favor de la pau al País Basc. No he exercit cap mediació entre la Santa Seu i els diversos agents que realitzen aquestes accions.» (C.C.)

Nova superiora de les Serventes de Jesús de la Caritat

MADRID.— La religiosa espanyola Soledad García Ruiz ha estat elegida superiora general de les Serventes de Jesús de la Caritat, en el XIX Capítol General que l'institut ha celebrat a la casa mare de Bilbao. La recerca per donar una resposta actual al món d'avui des del propi carisma i sota el tema de *La missió*, ha centrat la tasca de les 39 religioses que van assistir al capítol, procedents dels continents en els quals desenvolupen la seva activitat: Amèrica, Europa i Àsia. La nova superiora general, natural de Villanueva de Odra (Burgos), ha exercit diversos càrrecs en la formació i en tasques de govern durant els 37 anys que ha passat a l'Argentina. En els darrers nou anys ha estat superiora provincial. L'institut de les Serventes de Jesús de la Caritat, que va ser fundat per la beata M. Josepa Sancho Guerra a Bilbao el 1871, desenvolupa la seva activitat principalment en la cura i atenció de la salut a domicili i de la tercera edat. (Ivicon)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

La proposta explícita de l'Evangelí

En la nostra societat europea occidental hi ha un clima força generalitzat d'increença. No es tracta d'un refús obert i sistemàtic a Déu —que també s'hi troba—, sinó més aviat d'una actitud d'indiferència religiosa. La cultura dominant de caràcter racionalista i un estil de vida pragmàtic i hedonista van buidant progressivament les consciències d'una inspiració cristiana de contingut ètic.

En aquest sentit, Benet XVI, en el seu parlament als bisbes alemanys amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut a Colònia, va dir que «segueixen progressant el secularisme i la descristianització. Cada cop és menor l'influx de l'ètica i de la moral catòlica. Força persones abandonen l'Església o, encara que hi restin, accepten només una part de l'ensenyament catòlic».

Però l'home i la dona d'avui, com els de sempre, només poden aconseguir la plenitud en el trobament amorós amb el Déu que és amor i en l'acolliment de la seva voluntat salvadora. Per això, quan la cultura moderna nega Déu i oblida la transcendència, està tancant a l'ésser humà l'únic camí que el pot portar fins al seu últim destí, que és la vida eterna.

Cada dia estic més convençut que la missió dels cristians en aquest temps de la història que vivim és la de proposar l'evangelí de Jesús i la seva Persona. El Papa, a l'inici de la seva encíclica *Déu és amor*, afirma que «no es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona que dona un nou horitzó a la vida».

En el fet de l'encarnació del Verb, hi trobem un punt essencial pel qual el cristianisme és diferent de les altres religions. En aquestes s'expressa la recerca de Déu per part de l'home. En la religió cristiana no només és l'home qui cerca Déu, sinó que també i principalment és Déu qui cerca l'home i se li fa realment present per tal de parlar-li i indicar-li el camí pel qual podrà arribar a ell.

Els Fets dels Apòstols narren que «molts corintis que sentien parlar Pau abraçaven la fe i es feien batejar». I la narració bíblica afegeix: «No tinguis por i continua parlant, no callis. Jo sóc amb tu, i ningú no et posarà la mà al damunt. Aquí a Corint tinc un poble molt nombrós.» Encara que no hàgim tingut una visió nocturna com l'apòstol Pau, el Senyor és també amb nosaltres i és a aquesta Església de Barcelona que hem estat enviats, una

Església integrada per parròquies, arxiprestats, moviments, associacions, escoles i comunitats religioses, que viu en una societat marcada per la secularització i el pluralisme, per un treball pastoral permanent, per una llarguíssima tradició d'acolliment i de solidaritat, i avui per una immigració creixent que ve de diferents indrets del món.

L'evangelització és l'ofertament clar i explícit de la Bona Nova de Jesucrist a un ambient humà que no ha rebut encara el missatge o l'ha rebut d'una manera substancialment insuficient. Aquesta evangelització és urgent en el nostre Occident europeu, on una part notable de les generacions han rebut el missatge de Jesús en una mesura precària i parcial.

Qui ha trobat de debò Crist no pot guardar-lo per a si mateix. Ha d'anunciar-lo. El publicà Mateu, en ser cridat per Jesús a seguir-lo, va deixar el lloc de recaptació d'impostos i «mentre era a taula a casa seva, van acudir-hi molts publicans i altres pecadors i es posaren a taula amb Jesús i els seus deixebles». Beda el Venerable comenta aquest fet dient que «la conversió d'un publicà serví d'estímul per a la conversió de publicans i pecadors».

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Una mort que dona vida

Els dies passats, en aquest seguit de comentaris al Compendi del Catecisme, he fet diverses consideracions entorn de la persona i la vida de Jesucrist. Correspon ara referir-nos al misteri pasqual de Jesús, és a dir, la seva passió, mort, resurrecció i glorificació. Aquest misteri ocupa el lloc central en la fe cristiana, perquè Déu ha volgut realitzar la salvació dels homes amb la mort redemptora del seu Fill, Jesucrist.

En efecte, la mort de Jesús a la creu no va ser el fracàs aclaparador de la seva missió. Així ho podien pensar, en aquell moment, els qui el mataven, i fins i tot els seus deixebles. Però ara, després de la resurrecció, sabem que va ser el compliment del disseny salvador de Déu.

De resultes del pecat original, la família humana s'havia allunyat de la comunió amb Déu, una separació accentuada per la tremenda acumulació de les culpes còmiques pels homes i dones al llarg de la història. La reconciliació amb Déu no era a l'abast dels homes; els antics sacrificis, que

cada dia s'oferien al temple de Jerusalem, no podien, ni de lluny, compensar les ofenses fetes al Creador.

Per això, Déu —mogut pel seu amor infinit— va prendre la iniciativa d'enviar el seu Fill al món per deslliurar els homes del pecat. Jesucrist, el Fill de Déu, va fer de tota la seva vida un ofertament al Pare. Ell mateix va explicar que havia vingut «a servir i a donar la seva vida com a rescate per tothom» (Mc 10,45).

La mort de Jesús a la creu, tot i ser decidida per aquells que el van condemnar, va ser una oblació lliure de Jesús al Pare. El dolor i la mort li produïen veritable horror en la seva humanitat. Malgrat això, ell va acceptar de portar els nostres pecats en el seu cos, fent-se «obedient fins a la mort» (Fl 2,8), per salvar-nos. Amb l'obediència plena del seu amor, Jesús ha reparat sobreabundantment les nostres culpes i ha reconciliat amb el Pare tota la humanitat.

En el temps que Jesús va viure a la terra, la creu era signe d'escarni i humiliació; portava a la memòria els

terribles càstigs que els romans infligien als enemics i malfactors. Era, en definitiva, un signe de mort.

Ara, però, per a nosaltres és signe de vida i d'alliberament, perquè en ella Jesús ha vençut la mort i el pecat. La santa creu és el senyal del cristià. Amb el seu signe iniciem i acabem les accions litúrgiques; ella és sempre a la vora de l'altar on es renova el sacrifici eucarístic; ella adorna els nostres temples, i molts cristians la portem al damunt o presideix les llars cristianes o el nostre lloc de treball.

Totes les gràcies que Déu ens comunica, començant pels efectes purificadors del baptisme, són el fruit salvador de la creu de Crist. Amb quina claredat ho ha comprès sempre el poble cristià i la visió mística dels sants!

No és estrany que la devoció al sant Crist estigui tan arrelada i tingui tantes manifestacions a les nostres terres. La contemplació de la creu és consol i esperança per als qui pateixen i estímul per als qui treballen en l'extensió del regne de Déu.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Gmà. José Paniego,

S.G.

Visió cristiana de la immigració

Ja fa uns mesos que tots els mitjans de comunicació ens informen del drama de la immigració. Es gent que, arriscant la vida, abandona la família i el país i ve a Europa per fugir de l'esclavitud de la pobresa en què viu al seu país d'origen.

Jesús de Natzaret va ser un dels primers emigrants de la història; arran de la persecució d'Herodes, va haver d'«emigrar» a Egipte (cfr. Mt 2,13-15). Els qui creiem en aquest Jesús de Natzaret hem de reflexionar sobre aquesta trista realitat i intentar proposar i, si és possible, donar solucions justes i eficaces a aquest trist problema.

En un dels escrits del beat Joan XXIII trobem aquesta afirmació: «Déu va crear tots els béns de la terra per a benefici de tots els homes de la terra.» Si bé aquesta afirmació és correcta èticament i teològicament, la trista realitat és que una immensa majoria de la humanitat està mancada d'allò més imprescindible, mentre que una minoria viu a cos de rei i malgasta els béns d'aquesta terra amb «un consum ofensiu». Apuntaré diverses possibles solucions, algunes de les quals força utòpiques:

• 0,7% solidari

Si seguint l'exemple d'Holanda i algun altre país, totes les nacions desenvolupades posessin en els seus pressupostos anuals aquest percentatge de solidaritat, potser no tindríem tants emigrants a les nostres costes.

• Preu just de les primeres matèries

Déu va repartir les riqueses naturals, que anomenem primeres matèries, a tots els països de la Terra. Els països rics les compren als països pobres, que en són productors, a uns preus que ells mateixos imposen per les lleis de l'oferta i la demanda; tot seguit, les industrialitzen i les venen al país d'origen, a preus elevadíssims que ells mateixos estipulen. El dia que els països rics paguin el preu just d'aquestes primeres matèries i posin uns preus

assequibles als productes manufacturats es reduirà la pobresa als països del Tercer Món i desapareixerà aquest mal anomenat «deute extern».

• Regulació dels vols espacials

La investigació espacial és un fet molt positiu i s'hi ha de continuar treballant, però tenint en compte unes prioritats humanitàries. De tots aquests milions que s'inverteixen en vols espacials, una bona part s'hauria de destinar a accions solidàries per tal que tots els habitants del nostre planeta tinguessin menjar cada dia, un hospital on curar-se i una escola on educar-se i instruir-se.

• Cursa d'armament

Si en el passat es va arribar a defensar el dret a una guerra justa —encara que dubto que n'hi hagi hagut mai cap, de justa—, actualment s'imposa una convenció universal de desarmament. L'ONU no té autoritat moral per prohibir a alguns països que produeixin energia atòmica quan la majoria dels països rics d'aquesta institució posseeix arsenal atòmic. L'única decisió possible seria que l'ONU acordés «un desarmament universal de

l'energia atòmica amb fins bèl·lics, mal anomenats de dissuasió o d'autodefensa». Amb aquesta decisió es garantiria la pau i s'acabarien aquests imperis de poder.

Per garantir els llocs de treball d'aquells que actualment treballen en la indústria de l'armament, s'imposa una reconversió industrial: on ara es produeixen armes, que es produïssin tractors, camions, avions o maquinària industrial.

En conclusió, Jesús de Natzaret, que va patir les conseqüències de l'emigració, ens diu: «Qui acull a un d'aquests —emigrants—, els meus germans, a mi m'acull» (cfr. Mt 25, 35-40). No obstant això, per no haver d'acollir aquests immigrants i que ells puguin viure feliços als seus països, amb la seva família, cal posar en pràctica, per començar, aquestes propostes.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Recepta per a una bona gestió

He de donar les gràcies a l'amic Ton, perquè una nova vegada em fa arribar un retall de diari. Amb una nota que diu: «Mossèn Joan: crec que està prou bé.» Això vol dir que és útil donar a conèixer l'escrit que m'envia. Com que ens coneixem molt, hi ha un llenguatge sovint lacònic i perfectament intel·ligible. El bon amic ha trobat aquest article en un diari. L'ha retallat de tal manera que no sé ni de quin periòdic es tracta ni de la data en què fou publicat. Una cosa trec en clar: que es tracta d'un conjunt de principis aplicats en algunes empreses i que aquests consells tenen molt a veure amb el pensament oriental. Jo només em serviré d'un esquema, amb la validesa que puguin tenir per a la vida cristiana.

Heus aquí, doncs, els principis per dur a terme una bona gestió: «*Escolta*: dedica més temps a escoltar que a parlar; *Confia*: deixa't assessorar per joves amb entusiasme;

Delega: crea un clima de confiança i responsabilitat delegant el poder en col·laboradors; *Comunica*: promou la comunicació fluida entre el grup; *Relaxa't*: no perdís mai la calma ni aixeqüis la veu; *Atreveix-te*: no et lliguis amb idees preconcebudes, automatismes ni temors no fonamentats; *Tingues cura*: presta atenció a la salut física, mental i espiritual dels teus col·laboradors; *Optimitza*: organitza racionalment el temps i el treball; *Motiva*: has de conservar i mantenir motivats els teus treballadors; *Responsabilitza*: procura que cada persona es responsabilitzi de la seva pròpia tasca i no miri cap als costats per mirar què fan els altres; *Potencia el pensament lateral*: treballa la intuïció per comprendre la realitat; *Fes servir l'empatia*: les persones incapaces de posar-se en el lloc dels altres s'entrebiquen sempre amb la mateixa pedra.»

«Crec que està prou bé.» Tal com ha escrit el meu amic Ton.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Salvador

No he vist la pel·lícula de la qual s'escriu molt aquests dies. Per si el lector no la coneix, diuen que es tracta de la vida i la mort de Salvador Puig Antich. Una mort per ajusticiament. El meu tracte amb ell va ser ocasional. Quan pertanyia a l'escoltisme, va participar en un campament a Montserrat, del qual jo n'era el consiliari. Era de la branca que anomenem llops, ja que devia tenir entre 9 i 11 anys. Jo substituïa el consiliari que exercia durant tot el curs. Va ser l'estiu del 1959, i recordo molt bé aquell campament perquè fa poc el vam comentar amb l'akela d'aquell grup.

De qui sí que tinc més records és de l'Oriol Soler, un company d'en Salvador i amb les mateixes idees. Hi vaig tenir un tracte personal que es va prolongar bastant de temps. A ell em referiré, doncs, com a centre d'aquesta reflexió. Qui hagi llegit *Els justos*, de Camus, recordarà aquell personatge encantador que és Yanek (no estic segur que s'escriu així) encisador, tot i que l'obra literària el presenta com un terrorista. A diferència d'aquest bolxevic revolucionari, l'Oriol no va tirar mai cap bomba per matar un gran duc. En els meus primers contactes, ja de gran, era un idealista i el seu viure cristià el va fer promoure un «sindicat de pre-universitaris», (*inter-baby*, l'anomenaven els del «sindicat democràtic», rient-se'n). Aquells inicis el van conduir al comunisme; al comunisme d'aquells temps, al de l'escissió interna, anterior al «comunisme amb rostre humà». Era un noi apassionat i idealista, no acceptava aquells tripijocs interiors, i va passar a l'anarquia. Crec que tots dos van ser els fundadors del grupusclet anomenat MIL. Cal dir que, anteriorment, havia desitjat i somiat ser sacerdot i que la seva família era de tradició cristiana. Va morir estúpidament, a prop de la frontera francesa, mentre fugia. En vaig voler presidir l'enterrament, pregar i posar-hi una creu, que vaig fer jo mateix, a sobre de la tomba. De melis, perquè no es podrís, col·locada jacent a sobre de la terra, volia que la creu del Suprem Salvador es projectés, com una pregària a Déu, buscant la redempció.

Lamento coses que s'escriuen sobre aquells temps. Lamento que oblidem que al voltant de molts sacerdots es va ordinar una consciència de solidaritat humana, conseqüència de la vida cristiana, que no va saber fer cap altra institució. Quan hi havia perill, molts joves atrevits es van refugiar en cases nostres i ara això s'ignora. No vaig voler fomentar mai activitats subversives, ni polítiques. Ells sabien que el que pretenia era ser fidel a la meua fe, que suposava llibertat de pensar el que dicta la consciència. Llibertat de pensar, de parlar i d'escriure. Quin ha estat el resultat? Cap a on han derivat aquells intrèpids pretendents d'innovacions revolucionàries? No em parlem de jerarquies, forces de l'ordre, dictadures, etc. Cadascú era una persona i qui protegia també ho era. No podem ignorar que els joves que no van morir, com malauradament va passar amb tots dos, s'han allunyat de l'Església i dels sacerdots. Raons, des de la seva realitat, deuen tenir. Jo, des de la meua realitat, em pregunto, som com érem aleshores? Recordo molt bé la meua última conversa amb l'Oriol, encara lliure, però un revolucionari convençut. Jo li deia que havia de ser honrat amb les meves conviccions, amb la meua vocació sacerdotal, i ell em deia que hi estava d'acord. Torno a repetir, som com aleshores? Més que constatar que les esglésies es buiden de joventut, i de no-joventut, ens hauríem de preguntar, per què la nostra fe no entusiasma entre nosaltres? Per què no tenim atractiu? La culpa és tota seva?

Finestra a la vida

Victòria Molins. S.I.J.

Estimat Senyor Bisbe

A vui hem tingut una conversa en les reunions que fem del secretariat de marginació que m'agradaria comunicar-li d'alguna manera.

Jo sé que, de vegades, veiem els nostres bisbes massa lluny de la realitat que ens envolta. Segurament ens passaria el mateix a tots si estiguéssim en aquests llocs. És molt difícil estar en totes les realitats. Però, estic segura que agrairà molt que li fem cinc cèntims d'alguns dels nostres neguits i preocupacions. Potser l'única cosa que podrà fer és pregar —que no és poc— i nosaltres ens sentirem recolzats, si més no.

El tema d'aquest matí ha estat l'adolescència en el món de la marginació i la seva violència alarmant. Si aquesta edat és sempre difícil, ho és molt més quan la desestructura familiar, el problema del consum de drogues que, en aquests barris comença molt prematurament, els desequilibris derivats d'aquestes mancances, fa que els nostres nois i noies de Raval i Ciutat Vella, en el nostre cas, i d'altres realitats marginals, siguin víctimes de molts problemes que ens aclaparen als que volem estar al seu costat i ajudar-los a créixer.

Aquest any —ja ho sap— celebrem els deu anys de CINTRA, aquesta escola del Raval i Ciutat Vella que treballa des del començament perquè vol ser per a aquests alumnes això, una «cintra» —bastida que manté el pont o l'arc quan s'està construint.

Des d'aquest indret, i des d'altres semblants, constatem una sèrie de problemes en els adolescents que, tot i la Llei de Protecció al Menor, i a vegades a causa d'ella —malgrat que sembli paradoxal—, queden sense resoldre. No és qüestió

d'estadístiques, no, és una qüestió més punyent, perquè cada cas no és un número que es pugui constatar en els informes i altres documents burocràtics, sinó un fill de Déu amb la seva dignitat humana.

L'Administració a la qual podem derivar alguns d'aquests problemes, a voltes per qüestions de «competències» d'un i d'altre departament, a voltes per manca de llocs, a voltes perquè els pressupostos per a Benestar Social no creixen, sinó que més aviat minven, dona allargues als assumptes que nosaltres considerem urgents, perquè els coneixem de ben a prop. I, lamentablement, sovint s'arriba massa tard. Potser quan els mitjans de comunicació creen alarma social.

És terrible, Senyor Bisbe, sentir de boca d'un pres encara jove, aquesta frase: «Si en la meua infantesa només vaig veure violència, com havia d'arribar a no ser violent? Em sento una víctima de la societat en la qual ara també he fet víctimes jo... Però això va començar des dels primers porros al carrer...»

El més fort és que, aquesta situació que ens angosta, augmenta amb tants nois novinguts que vaguen pels carrers malgrat la vigilància policial. La Llei de Protecció al Menor assegura els que ja ho tenen tot assegurat: casa, família, escola, cultura... Però sempre queden al marge els que estan exclosos en la nostra societat, per diferents causes. I per a aquests, els predilectes de Jesús, les coses són molt més difícils.

Oi que ara m'entén, Senyor Bisbe, quan li he dit que li volia comunicar les nostres preocupacions socials? I aquesta és una entre moltes. Hi ha coses que podrien esperar però la dignitat dels homes i les dones des de la seva infantesa, no.

Zoom

Eduard Brufau

Una de les poques esglésies romàniques de Barcelona, la capella de Sant Llàtzer, es troba en procés de restauració. Les obres duraran un any i mig, i se centraran especialment en l'absis i el seu entorn, que es troba força degradat. La capella de Sant Llàtzer, a la plaça del Pedró, en ple barri del Raval, va ser construïda al segle XII i formava part d'un hospital per a leprosos. Va estar totalment abandonada durant bona part del segle XX, fins que l'any 1997 se'n va fer càrrec la Comunitat de Sant Egidí.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

L'Església, el Barça i "la Caixa"

Es tracta de tres realitats diferents. L'Església, que es distingeix clarament de les altres dues per la seva dimensió religiosa i per la seva proposta de valors, pot aprendre en determinats aspectes tant del Barça com de "la Caixa". Em fixaré en tres punts que considero suggeridors, els dos primers referits al club esportiu i el tercer, a l'entitat bancària.

Primer: afirmació sense complexos de la pròpia identitat, tot i els riscos que comporta. La Junta del F. C. Barcelona, al seu dia, va voler explicitar el seu catalanisme a la samarreta, patrimoni important del club. Si hi incloïa la bandera catalana li podia provocar una reducció important de vendes a Espanya, especialment quan en aquests últims anys s'ha incrementat la tradicional catalanofòbia. A l'estranger, probablement aquesta decisió era irrellevant. Havia de renunciar a una nota definitiva per por de les reaccions alienes? La seva decisió va ser clara: incloure, tot i que d'una manera discreta, el símbol d'identitat catalana. Les samarretes es continuen venent com a xurros, més que mai, perquè l'equip funciona, dona espectacle i aconsegueix títols.

S'adverteix, de vegades, que sectors significatius de l'Església tenen por d'expressar amb convicció la seva identitat, per por d'espantar la clientela. És cert, que juga en un ambient advers, però es millora amagant-ne la identitat? Hi ha accions apostòliques que queden descafeïnades per manca de convicció. Deixar-se endur per la por no millora el resultat. No parlo de prepotència sinó d'identitat, de no avergonyir-se de ser el que s'és.

Segon: desplegar el cercle virtuós donant prioritat als protagonistes del canvi. El F. C. Barcelona disposava de pocs diners per poder invertir. Sabent que era un equip de futbol (realitat que va oblidar el model de Florentino i que va ser la causa del seu fracàs estrepitos), calia invertir en jugadors excel·lents, amb set de títols i compromesos amb el projecte. Ronaldinho va ser el motor del canvi i Rijkaard, l'arquitecte. El cercle virtuós va començar a funcionar i els èxits van arribar a encadenar-se l'un amb l'altre.

L'Església també pot trobar el seu cercle virtuós. La prioritat no són grans plans, organitzacions modeliques, diàlegs d'alt nivell amb el món polític... Què és l'essencial de l'Església? Tenir homes i dones de Déu, comunitats cristianes compromeses amb el projecte de l'Evangeli, laics que viuen en l'àmbit laboral i familiar les seves conviccions de fe, sacerdots que s'alimenten de la força divina... Sense persones d'aquest perfil, estem abocats a una segona divisió. Amb persones així, l'atracció arriba i la gent s'apunta a una causa que dona sentit a la vida. Veure els protagonistes perduts, que deambulen pel seu espai, no entusiasma ningú. Tenim el millor entrenador però cal seguir-ne les indicacions.

Tercer: el model presencial i de proximitat és la clau de l'estratègia. Llegeixo a la premsa que el benefici de "la Caixa" fins al setembre ascendeix enguany al 52%. Al marge de vendes de participacions i actius, la intensa activitat comercial explica les xifres obtingudes. Però, quin és el centre de la seva estratègia? L'oficina, que garanteix presència i proximitat al client. Poca gent ha saludat de manera personal Ricard Fornesa o Isidre Fainé, però moltíssima va a les oficines per a les transaccions habituals, on estableix relacions amb els empleats.

Les parròquies poden ser enteses com l'equivalent de les oficines bancàries. Proximitat amb la gent. Com funcionen actualment? Quin dinamisme tenen? Quines atencions dispensen? Aquest és el seu desafiament. Pensar que les declaracions de la Conferència Episcopal o la mateixa figura del Papa és l'aliment més bo del vincle de fe significa ignorar que la fe es viu per contagi, per proximitat, per contacte epidèrmic. No hi ha contraposició, però el primer no anul·la la realitat veïna.

Acollim i ajudem
les futures mares
amb problemes

Fundació Pro Vida
de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

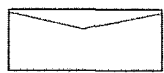
E-mail: _____

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonaparte 42, 1r 08034 Barcelona
Telèfon 932 047 111

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

CARTES DEL LECTOR

■ Sant Pere Màrtir

M'agradaria referir-me a la secció «Filatèlia» que va aparèixer a la pàgina 32 del número 1.412 de *Catalunya Cristiana*, a la qual vaig prestar una atenció especial perquè es tractava de sant Pere Màrtir de Verona, que és el meu nom de pila.

Aquest sant va combatre amb la predicació l'heretgia dels càtars. La seva festa se celebra actualment el 4 de juny en lloc del 29 d'abril, tal com s'assenyala al setmanari, ignorant l'any en què es va produir aquest canvi.

A la localitat de Vilassar de Dalt se celebra la seva festa major i al segle passat era bastant usual aquest nom entre els seus habitants. A la catedral de La Rochelle (França) es pot contemplar un quadre de grans dimensions titulat *El martiri de sant Pere Màrtir*, procedent d'un convent desaparegut.

PEDRO ROIGÉ CASAS
Barcelona

■ Agraïment

Voldria fer públic el meu agraïment als serveis mèdics de la Seguretat Social del Centre d'Atenció Primària Adriano. Recentment, vaig ser intervingut a la Clínica Plató per l'uròleg Dr. Abascal per unes berrugues a la bufeta de l'orina. La intervenció va durar dues hores. Tant a l'equip mèdic del Dr. Abascal com a tots els altres sanitaris que em van atendre, els he de felicitar per la seva professionalitat, tant sanitària com humana, en seguir les instruccions dels seus superiors. L'operació va ser perfecta i positiva.

A continuació em van traslladar a l'habitació 237 de la mateixa clínica, on vaig rebre un tracte alegre, d'entrega i amor durant els quatre dies que hi vaig estar de postoperació; en cap moment van deixar de vetllar per la meua comoditat i recuperació, així com de propor-

cionar-me el suficient aliment i líquid que vaig necessitar. Em van donar l'alta i, gràcies a Déu, ja estic a casa, nou. Moltes gràcies al doctor i a tot el seu equip.

També vull agrair a Mn. Josep Ramon, canonge de la catedral de Barcelona i rector de la parròquia de Santa Agnès, que té la cura espiritual dels internats a la Clínica Plató. Visita els malalts que ho desitgin de dilluns a divendres per administrar-los la comunió. Moltes gràcies, Mn. Josep Ramon, perquè a mi també me la va subministrar els dos dies que li vaig demanar.

Felicito la Seguretat Social per la seva gestió i ajuda en la part sanitària i espero que amb l'ajuda del Senyor i de tots nosaltres puguem disposar durant molts anys de tan bon servei mèdic, directius i la resta de personal auxiliar d'aquesta gran obra.

ANTONIO CAÑELLAS SIDÓS
Barcelona

■ Missió catòlica salesiana a Costa d'Ivori

Korhogo és una població del nord de la Costa d'Ivori, situada a l'Àfrica occidental, entre Libèria i Ghana. És una antiga colònia francesa; per tant, és comprèn que el francès sigui la llengua més comunament usada encara que hi ha al país uns seixanta dialectes. Gràcies a les missions establertes fa anys, es considera que hi ha un 34% de cristians, però també un 27% de musulmans i un 12% d'animistes, o sigui, la religió tradicional. Les principals produccions en agricultura són, entre d'altres, el cafè, el cacau, els plàtans, l'arròs i la mandioca.

Rafel Sabé, un jove salesià els pares del qual viuen en una casa de pagès a prop de Banyoles, és un sacerdot dinàmic, ple d'entusiasme apostòlic que ha fet una gran tasca en la Missió Catòlica de Costa d'Ivori, missió que com que és salesiana porta el nom de Sant Joan Bosco. N'hem tingut notícies recentment. Ens explica que enguany ha batejat 228 persones grans i que ha tingut 160 confirmacions. La Missió té 1.700 catecúmens amb una assistència de catecisme de quatre anys. A l'escola que regeix assisteixen 340 alumnes, més els cursos d'alfabetització amb 250 nois i noies, ja que al país el grau d'alfabetització és molt alt.

Costa d'Ivori ha sofert una guerra civil molt dura entre diferents ètnies. Nord i sud, relativament, encara la pateixen. El P. Sabé, per ajudar persones perseguides, sense mirar-ne l'ideal, el color polític, ni la procedència, ha sofert pallisses, amenaces de mort i insults. També els mags del país, que regeixen la religió animista, l'odien pel seu apostolat i invoquen la força dels esperits del mal perquè el missioner caigui malalt o mort, però el P. Sabé sempre ha sortit triomfant de tots els entrebancs gràcies a Jesús i Maria. El poble senzill viu confiat que el Déu del P. Sabé el protegeix i que els esperits del mal no li poden fer cap mal. Aquesta confiança provoca també conversions a la fe cristiana.

«Cal tenir fe i confiar tota la vida en el Senyor», ens diu el P. Sabé. Si no tens fe és impossible la vocació religiosa i missionera. «La persona que has d'estimar més a la vida es diu Jesús», ens repeteix una i cent vegades. L'essencial de la vida cristiana és enamorar-te de Jesús i refiar-te'n.

Qui s'atreveix encara a negar que l'associació mundial que més ha treballat i treballa a favor dels malalts, dels pobres i dels infants, des de fa dos mil anys, és l'Església catòlica?

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

■ Llar mirall

La llar és el mirall del bé o del mal. Això depèn del tipus de relació que tinguin els pares entre ells i de les actituds envers els altres. Els professors tutors que dediquen atenció a la tasca tutorial en saben molt, d'això. No, no es pot reconduir l'assetjament i la violència escolar si no s'atén la família.

Els fills són bones persones i bons ciutadans quan respiren en l'ambient familiar el prestigi de la mare i del pare a través d'actituds positives de l'un envers l'altre. Quan els pares s'estimen i es tenen en compte per prendre decisions és fàcil que els fills adoptin actituds de respecte en la vida social. El millor «laboratori» de la tolerància i de la bona convivència és la llar.

Quan a casa es trasllueix l'amor, sobretot en obres, el cor dels fills es forma en la finesa de sentiments i, sense necessitat de sermons, es fan solidaris i comprensius. Sí, la llar és la millor escola d'educació cívica i social. Per això, els governs de les nacions han de posar l'èmfasi a l'hora de procurar la pau dels seus pobles i el bé comú en

la bona marxa de les famílies. No funciona la societat sense famílies bones, on acampi la col·laboració i el respecte en lloc de la prepotència i la rivalitat.

S'apren no tant pel que se sent, com pel que es veu i es viu en la família. De poc serveixen els consells del professor si a casa el contradiuen amb actituds oposades. Una mare em deia que abans demanaria un favor a la veïna que al seu fill. El noi va ser un infant consentit, el seu pare anteposava els seus desitjos als d'ella. Què es podia esperar? Seria rara la rebel·lia d'aquest alumne a classe? Qui vulgui que el seu fill segueixi un camí recte, que l'ensenyi amb el seu exemple de pare i d'espòs bo.

Els bons esposos són els que viuen l'un per l'altre, i tots dos units per als fills. Quina pena que a la televisió i a la ràdio, fins i tot a la pública, no s'exposin bons exemples i es dediquin, en canvi, a difondre la vulgaritat i els mals exemples!

JOSEFA ROMO GARLITO
Valladolid

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Pirateria

—Vull fer-li una consulta moral sobre l'intercanvi d'arxius per Internet. Molta gent «es descarrega» pel·lícules, música, programes informàtics... Semblaria que clarament s'està atemptant contra el dret d'aquells que han fet aquests «productes» per cobrar uns diners. Alguns pensen que descarregar-se pel·lícules acabades d'estrenar és una mena de robatori. Per a altres, no hi ha pecat. De fet, s'està compartint un arxiu original que algú ja ha comprat. A més, el que un es descarrega no és l'original, sinó una còpia manipulada. Es podria comparar el cas amb algú que fa fotocòpies d'una novel·la. Si aquell que fa fotocòpies les regala, pot ser que ell actuï malament; però aquell que accepta la novel·la fotocopiada no comet cap acte moralment il·lícit ni dolent. A més, paguem un cànon amb què es graven els CD i DVD verges, motiu pel qual ja estem pagant alguna cosa. No cal dir que és un fenomen generalitzat... Jo no hi veig res dolent. Em descarrego pel·lícules i música, però no acabo d'estar tranquil. Em podria ajudar?

—La seva pregunta-resposta és de força actualitat. L'he reproduïda gairebé íntegrament perquè moltes consideracions que fas són ben vàlides i m'estalviaré de repetir-les. No totes, però. Que sigui fàcil, que estigui a l'abast de tothom i que ho facin molts no justifica res moralment parlant. Jo crec que en el fons es planteja l'abast del principi de propietat aplicat a la propietat intel·lectual. Mai no és absolut, sempre té una hipoteca social. Ara bé, això no ho justifica tot. Qui produeix un programa informàtic, una pel·lícula, un CD musical... té dret a percebre un guany just pel seu treball. Un guany abusiu tampoc no seria acceptable. Un producte cultural, un cop passat un temps prudencial, cal suposar que ja s'ha finançat. De fet, molts d'aquests productes tenen un *copyright* limitat. A vegades és bo mirar la qüestió des de l'altra banda. Imagini que vostè inverteix temps i diners a produir un programa informàtic. Vostè espera rescabalar-se de la inversió i guanyar allò que és just. Vostè treu el programa al mercat i algun espavilat el copia i el ven a meitat de preu, o simplement el regala. (En aquest cas qui accepta un bé mal adquirit sabent-ho, coopera indirectament amb la injustícia.) Què li semblaria? És veritat que el mercat estableix mecanismes de compensació per equilibrar les coses, com són els cànon de què vostè parla. Potser és una solució o potser valdria més posar més a l'abast de tothom els productes culturals a un preu més assequible. Tothom hi guanyaria. Finalment, en aquesta qüestió com en moltes val la regla d'or: «No facis als altres allò que no voldries que et fessin a tu mateix.»

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Per Crist i en Crist, de la mort a la resurrecció

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El Missal Romà de l'any 1970 (Pau VI) va enriquir la litúrgia de difunts amb quatre nous prefacis, que s'afegeixen al considerat clàssic de la litúrgia romana (vegeu l'article anterior). Es tracta de textos més aviat breus, amb ressonàncies bíbliques, que destaquen diversos aspectes del misteri de la mort cristiana.

«Un de sol, per tots...»

El Prefaci II de difunts accentua el caràcter únic de la mediació de Crist en relació amb la vida eterna dels homes. El text és aquest: «Per Crist, Senyor nostre. Ell, un de sol, va morir, perquè no moríssim tots nosaltres. Ell, un de sol, es dignà a sofrir la mort, perquè tots visquéssim per a vós [Pare] eternament.»

La mort i els sofriments de Crist són contemplats des de la perspectiva salvífica, i ens recorden el prefaci II de Pasqua: «En la seva [de Crist] mort, la nostra mort ha estat vençuda...» La teologia paulina és a la base d'aquestes afirmacions, i molt especialment el tema del nou Adam (vegeu Romans 5). També són de Pasqua els textos que afirmen que amb la victòria sobre la mort, Crist ha obert les portes de l'eternitat.

Les paraules d'aquest prefaci són il·luminació per als qui pregunten per als difunts, i especialment en entrar en l'Eucaristia, celebració de la victòria i del triomf de Crist sobre la mort.

Crist és la Resurrecció

El Prefaci III de difunts conté una afirmació vigorosa i sintètica: «Crist, Senyor nostre, és la salvació del món, la vida dels homes, i la resurrecció dels morts.» És un acte de fe, una proclamació comparable a la resposta de Marta a Jesús davant la tomba de Llätzer. «Jo sóc la resurrecció i la vida, diu el Senyor; el qui creu en mi, encara que mori, viurà; i el qui viu i creu en mi, no morirà eternament.» I Marta respongué: «Sí, Senyor! Jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu que havia de venir al món» (Joan 11). El text d'aquest prefaci té un cert paral·lelisme amb l'aclamació del memorial.

En les mans de Déu

El text del Prefaci IV de difunts és més explicatiu, i mostra l'itinerari de la vida cristiana: «Perquè el vostre poder [de Déu] ens dona la vida, la vostra providència la governa, el vostre voler allibera de la llei del pecat el nostre cos format de terra, i encara el vostre disseny crida els qui hem estat redimits per la mort del vostre Fill a compartir la glòria de la seva resurrecció.»

Aquest text és paral·lel al d'una bellíssima antífona de la litúrgia ambrosiana: «Vós heu manat que jo nasqués, Senyor, i m'heu promès que ressuscitaria; perquè Vós ho maneü vinc vers vós, oh Santíssim! No

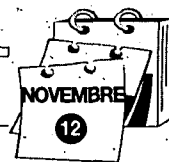
m'abandoneu, puix sou misericordiós.» Es tracta en els dos textos —el prefaci i l'antífona— d'una confessió de fe i de confiança que consola els cristians: la nostra vida està en les mans de Déu, des del començament i per tota l'eternitat; la nostra història està en el disseny de Déu, que ens ha elegit en Crist, abans de crear el món. No hi ha res, aquí, que soni a fatalisme, sobretot si tenim presents les paraules de Pau als Romans que són a la base d'aquest text litúrgic: «Sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha decidit cridar... I els qui ha cridat, també els ha fet justos: i els qui ha fet justos, també els glorifica» (Romans 8, 28.30).

L'amor de Déu i la victòria de Crist

El Prefaci V de difunts és, com el II, una evocació de Romans 5: el pecat ha introduït la mort en el món, però Crist, el nou Adam, ha fet sobreabundar la gràcia i ens fa el do de la santedat per viure per sempre amb ell. Tot és gràcia, tot és revelació de l'amor indefallent de Déu! El text és aquest: «Perquè, condemnats a la mort per culpa nostra, tot i que estem sotmesos a la mort a causa del pecat, per la vostra gràcia i pel vostre amor, ens heu redimit amb la victòria de Crist i novament ens heu cridat amb ell a la vida.» El to d'aquest text sembla auster, però en realitat és una confessió de fe en l'amor de Déu.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Volodimir de Volínia, actual Ucraïna
- ☐ Eclesiàstic de l'Església uniata (catòlica de ritu ortodox)
- ☐ Abat i arquebisbe de Vitebsk
- ☐ Assassinat l'any 1623
- ☐ Canonitzat el 1876 per Pius IX

Durant els segles XVI i XVII una part dels fidels ortodoxos de les actuals Bielorússia i Ucraïna — llavors sota la influència del poderós regne de Polònia i Lituània — es van unir a l'Església catòlica, mantenint, però, tota la litúrgia ortodoxa. Aquests nous catòlics, anomenats uniats, van ser molt mal vistos per bona part de l'Església ortodoxa, especialment, la russa, i durant molts anys la tensió entre totes dues comunitats va ser molt forta.

En aquest escenari difícil trobem sant Joan Kuncewicz. Es va criar en una família ortodoxa, però de jove va passar a formar part de l'Església uniata i va ingressar a l'orde ucraïnès de Sant Basili sota el nom de Josesat. Al cap de poc temps va ser nomenat abat del monestir i des d'aquest càrrec va treballar

Sant Josesat Kuncewicz

per reformar la vida monacal i aportar-hi idees noves, sobretot inspirades en l'espiritualitat dels jesuïtes. La seva forta personalitat va fer que destaqués i va ser nomenat bisbe de Vitebsk, ciutat de l'actual Bielorússia. Dotat d'una gran capacitat d'oratòria, amb les seves prèdiques va aconseguir força adhesions a l'Església uniata.

El clima tens i el protagonisme de Josesat Kuncewicz van fer que el nostre sant es convertís en el blanc fàcil de les crítiques de l'Església ortodoxa. La situació va anar empitjorant fins que un dia uns radicals van aconseguir entrar a la seva habitació, el van matar i en van llençar el cos al riu.

L'assassinat va commoure tant els uniats com els ortodoxos i a partir d'aquest fet es va imposar un període de distensió entre totes dues comunitats.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 2)

Temps durant l'any

(Salteri: setmana 4)

NOVEMBRE

12. Diumenge

XXXII de durant l'any, Verd. Lectures: 1 Reis 17,10-16 / Salm 145 / Hebreus 9,24-28 / Marc 12,38-44

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Josafat, b. i mr.; Emilià de la Cogolla, erm.

Festa Major: a Ginestar i Vilallonga de Ter.

13. Dilluns

Fèria, Verd. Lectures: Titus 1,1-9 / Salm 23 / Lluc 17,1-6. Si es vol: Sant Leandre (MLI), Blanc. SOLSONA: Sant Lleó el Gran (MO), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Dídac d'Alcalà, rel.; Estanislau de Kotska, rel.; Nicolau I el Gran, p.; Homòbò; Santes, Ennata, vg.

Festa Major: a Masarac.

14. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: Titus 2,1-8.11-14 / Salm 36 / Lluc 17,7-10

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Serapi, rel. i mr.; Josep Pignatelli, prev.; Santes, Veneranda, vg.

15. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: Titus 3,1-7 / Salm 22 / Lluc 17,11-19. Si es vol: Sant Albert el Gran (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eugeni, b.; Leopold.

16. Dijous

Fèria, Verd. Lectures: Filèmon 7-20 / Salm 145 / Lluc 17,20-25. Si es vol: Santa Margarida d'Escòcia (MLI), Blanc; Santa Gertrudis (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Edmon, b.

17. Divendres

Santa Isabel d'Hongria (MO), Blanc. Lectures: 2 Joan 4-9 / Salm 118 / Lluc 17,26-37

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gregori Taumaturg, b.; Iscle i Victòria, mr.

Festa Major: a Dosrius.

18. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: 3 Joan 5-8 / Salm 111 / Lluc 18,1-8. Si es vol: Dedicació de les Basíliques de Sant Pere i Sant Pau, Roma (MLI), Blanc. Lectures: Fets 28,11-16.30-31 / Salm 97 / Mateu 14,22-33. BARCELONA: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Romà, mr.; Aureli, mr.

Festa Major: a Lloret de Mar.

Lectures bíbliques

Diumenge XXXII de durant l'any

Lectura primera

1Re 17,10-16

La viuda va fer un panet i el donà a Elies

Lectura del primer llibre dels Reis:

En aquell temps el profeta Elies se'n anà a Sarepta. Quan arribà a l'entrada del poble, hi havia allà una viuda que recollia llenya. Elies la cridà i li digué: «Porta'm, si et plau, una mica d'aigua per beure.» Mentre l'anava a buscar, Elies la tornà a cridar i li digué: «Porta'm, també, un tros de pa.» Ella respongué: «Per la vida del Senyor, el teu Déu, et juro que no en tinc gens. Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli. Ara estava recollint aquests branquillons i anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Ens el menjarem i després morirem de fam.» Elies li respongué: «No tinguïs por. Fes-ho tal com dius, però primer fes un panet per mi i dona-me'l.

Després ja en faràs per a tu i per al teu fill. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: No es buidarà el pot de la farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que Senyor enviarà la pluja al país.» Ella va fer tal com Elies li havia dit, i durant molts dies, tan ella com la seva família van poder menjar: no es va buidar el pot de la farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies.

Salm responsorial

145

El Senyor que es manté fidel per sempre,
fa justícia als oprimits,
dóna pa als qui tenen fam.

El Senyor deslliura els presos.

R. Lloa el Senyor, ànima meva.

El Senyor dona la vista als cecs,

el Senyor redreça els vençuts.
El Senyor estima els justos;
el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes,
i capgira els camins dels injustos.
El Senyor regna per sempre,
és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

Lectura segona

He 9,24-28

*Crist va ser ofert una sola vegada;
quan va prendre damunt seu els pecats de tots*

Lectura de la carta als cristians hebreus:

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del veritable, fet per mà d'homens, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot, entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'ofert moltes vegades, altrament, hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món. De fet no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada, com a víctima per abolir el pecat. Els homes, morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Semblantment el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

Al·leluia

Mt 5,3

*Feliços els pobres en l'esperit:
el Regne del cel és per a ells.*

Evangelí

Mc 12,38-44

*Aquesta viuda pobre és la que
ha donat més que tots*

Lectura de l'evangelí segons sant Marc:

En aquell temps, Jesús, [instruint la gent els deia: «No us fieu dels mestres de la Llei. Els agrada de passejar-se amb els seus vestits, i que la gent els saludi a les places; que els facin ocupar els primers seients a les sinagogues i els primers llocs a taula; devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, per fer-se veure, es posen filacteries ben llargues. Són els qui seran jutjats més rigorosament»].

Estant assegut al temple, davant la sala del tresor, Jesús mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobre que hi tirà dues monedes de les més petites. Jesús cridà els deixebles i els digué: «Us dic amb tota veritat que aquesta viuda pobre és la que ha donat més de tots; els altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava per viure, ha donat tot el que tenia.»

Tarragona

diòcesis

Homenatge al Dr. Armand Puig per la seva tasca com a director de l'Insaf

■ L'arquebisbe Pujol va presidir la inauguració del nou curs de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós

TARRAGONA.— L'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós compleix enguany deu anys de singladura, i per això la inauguració oficial del nou curs universitari, el 26 d'octubre passat, va ser motiu de celebració especial. En aquesta ocasió es va voler retre un senzill homenatge al Dr. Armand Puig i Tàrrach, director de l'Insaf durant aquests deu anys i que recentment ha estat nomenat degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, amb seu a Barcelona.

L'acte de la inauguració, al paranimf del Seminari, va estar presidit per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, acompanyat de la vicerectora de la Universitat Rovira i Virgili, Mercè Gisbert. Va obrir la sessió el director en funcions de l'Institut, Mn. Josep Maria Gavalda, amb la lectura de la memòria del curs anterior, tot destacant, amb paraules plenes de simbologia, la tasca d'Armand Puig, feta amb «dedicació i fidelitat» a favor de la institució.

L'encarregat de pronunciar la lliçó inaugural va ser el professor de filosofia Mn. Vicenç Ribas Canals sota el títol *Teologia de la Història. Henri Irénée Marrou i Hans Urs von Balthasar, dues aproximacions*. Sobre aquests autors, el professor Ribas va dir que «són representatius en el camp de la reflexió sobre el sentit de la història». El primer des del camp de la història mateixa, i el segon des de la teologia, s'apropen a aquest tema i en fan un estudi molt acurat. Tant Marrou com von Balthasar, homes creients i arrelats en la gran Tradició de l'Església, «veuen la història des de l'òptica cristiana i utilitzen tots

els recursos de la història, la teologia i àdhuc la filosofia, els posen a l'abast per tal de construir tot un pensament on la història és reivindicada i defensada, i desautoritzen qualsevol intent d'explicació simple i purament monista de la ciència històrica», va afirmar el ponent en la seva àmplia exposició.

En un altre moment de la seva intervenció, Mn. Vicenç Ribas va dir que «tant de bo el diàleg sobre la història que tots dos autors han engegat sigui una perspectiva oberta i lluminosa, perquè els estudiosos de la història puguin descobrir la importància de l'esdeveniment de Crist».

Durant l'acte, l'arquebisbe va lliurar els diplomes als alumnes que han aconseguit la titulació. En el seu torn de paraules, la vicerectora de la URV va subratllar la mútua col·laboració amb l'Insaf, amb el desig «de poder continuar treballant conjuntament per fer un món i una societat millor», alhora que va destacar també la labor realitzada per Mn. Armand Puig, el qual va rebre de mans de l'arquebisbe de

Mn. Vicenç Ribas va pronunciar la lliçó inaugural.

Tarragona l'obsequi d'un timó, com a símbol dels deu anys d'encertada direcció al capdavant de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós.

El Dr. Armand Puig va ressaltar la importància dels estudis universitaris de diplomatura i llicenciatura en Ciències Religioses que imparteix l'institut taragoní, i va afirmar que «el discurs sobre Déu i sobre l'home han d'anar junts». En referència a la trajectòria del centre, l'antic director va esmentar que «l'aportació que fa Tarragona a la Facultat de Teologia de Catalunya és cabdal, a través del preveres, professors i publicació de llibres», en contrapartida, va assenyalar, que «qui ve a donar classes aquí vol tornar-hi. Per dos motius: aquí hi ha molta història i aquesta és la seu, mare de les Esglésies de

Catalunya». En aquest sentit, cal recordar que l'Insaf ve a continuar una llarga història d'estudis filosòfics i teològics a Tarragona, que es van iniciar al segle XVI, amb la creació de la Universitas Tarraconensis, erigida pel cardenal Gaspar Cervantes de Gaeta, que va derivar posteriorment en la Universitat Pontifícia de Tarragona.

Mons. Jaume Pujol, abans de declarar oficialment inaugurat el nou curs acadèmic, va fer un repàs als deu anys d'història de l'Institut, que va ser impulsat pel seu

predecessor, l'arquebisbe Ramon Torrella, l'any 1996. L'arquebisbe Jaume es va congratular «pel creixent nombre d'alumnes que es matricula cada curs» i que se situa en una mitjana de 400 estudiants, en els darrers anys. Així mateix, el prelat va aprofitar l'avinentsa per recordar que es prepara un congrés internacional sobre sant Fructuós, que tindrà lloc entre el juny del 2008 i el gener del 2009, a Tarragona, amb motiu de la commemoració dels 1.750 anys del seu martiri, en què participaran experts internacionals sobre Tarraco, tant en l'àmbit històric com teològic. Va tancar l'acte un petit concert de l'organista de la catedral de Tarragona, Jordi Vergés, que va interpretar peces de Mozart, Debussy i Chopin, al piano.

Joan Boronat

El Vendrell celebra 700 anys de la parròquia Sant Salvador

EL VENDRELL.— La vila del Vendrell es disposa a celebrar amb solemnitat i brillantor el 700 aniversari de la creació de la parròquia de Sant Salvador. La Comissió constituïda per a l'ocasió ha elaborat un calendari d'actes commemoratius que ja s'ha iniciat i que es perllongarà fins al novembre del 2007. Institucions, entitats cíviques i culturals s'han abocat a l'hora de donar suport a la iniciativa de celebrar el setè centenari de la parròquia.

Per començar a fer boca, del 20 al 22 d'octubre la parròquia del Vendrell va tenir instal·lat un estand al 'Entimostre, on el públic va poder informar-se dels actes programats amb motiu del 7è centenari de l'església de Sant Salvador, contemplar una magnífica maqueta de guix de l'artista local Joan Navarro, que recrea a la perfecció el temple parroquial, així com una antiga trona, obra de l'arquitecte Josep Maria Jujol.

El següent acte, i un dels més impor-

Mn. Barenys i membres de la Comissió van presentar el programa d'actes.

tants dels que s'han programat, tindrà lloc el diumenge dia 12 de novembre, a les dotze del migdia, amb l'anada des de l'ermita de Sant Salvador a la parròquia del Vendrell, a peu, caminada a la qual s'unirà l'arquebisbe de Tarragona. Posteriorment, Mons. Jaume Pujol beneirà la rectoria, després de les importants obres de remodelació que s'hi han dut a terme. L'acte comptarà amb la intervenció musical de la Coral Polifònica del Vendrell i del Cor d'Infants. Durant el mes de no-

vembre s'inicien les visites escolars a l'església. El diumenge dia 26 de novembre serà la festa dels joves, amb una missa gospel a la parròquia i els cants a càrrec del Cor Joves Veus, dirigit per Jordi Solé.

Tal com es va manifestar des de la Comissió, presidida per l'arxiprest, Mn. Josep Maria Barenys, els actes commemoratius tenen tres vessants diferents: cultural, històrica i pastoral. D'aquí que durant tot un any prodiguin les conferències, taules rodones, sobre els orígens històrics i temes actuals, jornades de portes obertes, importants concerts corals, visites guiades, exposicions i solemnitats litúrgiques, entre les quals també es farà present l'arquebisbe Joan Martí Alanís, bisbe emèrit d'Urgell.

El dia 12 d'agost de l'any 1307 el bisbe de Barcelona Ponç de Gualba signava el decret de fundació de la parròquia del

Vendrell i de la de Sant Vicenç de Calders, demanava al poble que no oblidessin les persones que havien fundat aquella comunitat cristiana i que havien construït l'església, que és l'actual ermita, i nomenava un rector de la parròquia, que tindria la seu al castell de Santa Maria de Calders, així com un rector per a la parròquia del Vendrell, que tindria la seu a la muntanyeta d'oliveres que hi havia més a l'interior del país i que rebria el nom de la parròquia matriu de Sant Salvador. Des d'aquell dia els vendrellencs han recordat aquest vot de poble i en diferents ocasions han peregrinat a l'ermita, especialment el dia 9 de novembre.

Mn. Josep Maria Barenys afirma que «aquestes són les nostres arrels, i els 700 anys que ens disposem a celebrar han de ser un acte d'agraïment a Déu i a aquells que ens han llegat el que som i el que posseïm» alhora que expressa el desig que «tots els habitants de Sant Vicenç i del Vendrell se sentin motivats per aquesta data històrica de la fundació de la nostra parròquia i la tinença de Sant Vicenç de Calders». (J.B.)

Lleida

Rovira Belloso pronuncia la lliçó inaugural de l'Irel

■ El teòleg es va referir a la raó com un atansament a Déu i un camí vers la fe

El teòleg Rovira Belloso va pronunciar la lliçó inaugural.

L'acte es va tancar amb una foto de família.

LLEIDA.— La sala d'actes de la Universitat de Lleida, plena de gom a gom, va acollir el 19 d'octubre passat la lliçó inaugural del curs acadèmic de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (Irel).

Va presidir l'acte el bisbe de la diòcesi, Francesc Xavier Ciuraneta, acompanyat pel vicerector de la UdL, Jaume Barrull; la regidora Montse Parra; el degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, el biblista Armand Puig, i el director de l'Irel, el teòleg Ramon Prat. Aquest, en les paraules d'obertura de l'acte, va afirmar que els alumnes són la raó de ser de l'Institut, que en aquests setze anys ha consolidat el treball de diàleg entre fe i cultura. El director va fer especial esment als acords de col·laboració de l'Institut signats el darrer curs amb la Paeria i la Diputació de Lleida i la consolidació dels seminaris socials.

Ramon Prat va destacar que, després de quinze anys d'aquella primera lliçó inaugural de l'Irel que va fer el teòleg Josep M. Rovira Belloso, aquest tornava a inaugurar enguany el curs acadèmic, amb la lliçó dedicada al Misteri de Déu, alhora que amb ella obria també el cicle de conferències de l'Irel dedicades enguany a reflexionar sobre el mal.

«Tota la persona és accés a Déu»

Rovira Belloso va iniciar la seva intervenció dient que podem accedir a Déu pel camí de l'ètica, de la interioritat, de l'amistat i de l'amor, de la solidaritat i del servei. «Tota la persona és accés a Déu», va dir, i va destacar que l'especificitat del Déu cristià és que és a prop de la nostra vida com a Déu pare i creador, Déu personal i viu, que es fa present gratuïtament per enriquir-nos i transformar la nostra vida.

El teòleg es va referir a la raó com un atansament a Déu i un camí vers la fe, i

recordant el discurs del Benet XVI sobre la raó, va dir que el Papa ens presenta un camí entre la raó humana i Déu, que critica la raó pura i funcional: «La raó humana il·luminada per la fe es fa receptacle del Déu que és dona.» Per a Rovira Belloso, Benet XVI, al qual va qualificar de «catòlic il·lustrat», té un concepte de raó humana com un mirall del logos diví. El teòleg va reflexionar finalment sobre el problema del mal i va dir que la creu de Crist i l'esperança són bàsiques per lluitar contra el mal al món.

D'altra banda, el degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, el Dr. Armand Puig, va qualificar de «realitat esplendorosa» l'Irel, en el sentit que és una institució central que honora l'Església de Lleida. En les seves paraules no va estalviar elogis al seu director, Mn. Ramon Prat, que n'ha estat «el motor incansable i constant».

La regidora Montse Parra, en nom de la Paeria, va intervenir per felicitar l'Irel

Mons. Ciuraneta:
«La fe pot humanitzar la ciència»

El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, en la seva intervenció, va respondre a la pregunta: «Per a què serveix anar a l'Irel?» Va afirmar que almenys per una cosa tan important com per no perdre el nord de la pròpia existència: «Trobant la font d'aigua fresca, que raja cap a la vida eterna, i donar gràcies a Déu» perquè en paraules seves «l'Irel desvetlla en molts laics el desig de conèixer més bé els continguts de la fe amb l'estudi de les ciències religioses».

Referint-se al diàleg fe i ciència, el bisbe de Lleida va dir que la fe pot aportar les motivacions i la ciència, els mitjans: «La fe pot humanitzar la ciència i aquesta pot rebre la resposta a les inquietuds últimes, que donen sentit i plenitud a l'humà.» Finalment va encoratjar l'Irel a continuar la reflexió interdisciplinària, «deixant obert l'horitzó a les qüestions que donen sentit a la humanitat».

perquè ajuda els alumnes a ser millors persones i millors cristians. Per la seva banda, el vicerector de la UdL, Jaume Barrull, va dir que la Universitat té la responsabilitat de buscar respostes a nous reptes i és per això que acull amb goig l'acte inaugural del curs de l'Irel. Barrull va agrair en nom de la UdL la tasca de l'Institut per la seva contribució a la recerca transcendent de l'home i del món.

Durant l'acte i, com és costum, es van lliurar les orles als diplomats, llicenciats i agents de Pastoral del curs passat, i es va donar així per inaugurat el curs 2006-2007.

Jordi Curcó

Fotos: Josep Manel Prada

Diverses confessions religioses pregunten per la pau

LLEIDA.— El vespre del 4 d'octubre, festa de Sant Francesc d'Assís, l'Auditori Municipal Enric Granados de Lleida va acollir la V Pregària Interreligiosa per la Pau amb el lema «Per un món sense violència, preguem units per la pau».

La trobada va ser organitzada per cinquè any consecutiu per la Delegació diocesana d'Ecumenisme i Diàleg Interreligiós, juntament amb altres confessions religioses presents a Lleida. Van participar-hi representants de la fe

bahá'í, del grup religiós Brahma Kumanis, de l'Església catòlica de ritu oriental, dels grecocatólics ucraïnesos i catòlics russos i de l'Església catòlica, amb l'absència de la comunitat musulmana, que es trobava en plena celebració del Ramadà i que va fer arribar als organitzadors una carta que va ser llegida davant dels més de 300 participants en la trobada.

Durant l'acte es va llegir un text de cada comunitat religiosa present, intercalant-ho amb moments de silenci, danses, actuacions musicals i recitació de poesies. Mn. Jaume Pedrós, consiliari de la delegació, va llegir un text del profeta Isaïes. L'acte va acabar amb el cant de l'Ave Maria a càrrec dels catòlics russos.

La delegada d'Ecumenisme, Francesca Agustí, va valorar com a molt positiu l'acte i va destacar que l'assistència havia estat superior a la d'altres edicions. Agustí va qualificar de molt interessants i enriquidores les trobades que tenen lloc a Lleida entre els representants de les diverses confessions religioses i que fan possible aquest missatge i desig de pau que es va posar de manifest durant la pregària interreligiosa.

La propera activitat serà la Setmana de Pregària per a la Unitat dels Cristians, del 18 al 25 de gener, però en aquest ocasió serà en l'àmbit de les diverses Esglésies cristianes presents a la diòcesi de Lleida. (J.C.)

Representants de les diverses comunitats es van reunir al Palau Episcopal.

BARCELONA

Mn. Joan Sabé, nou rector de l'Esperança de Mataró

MATARÓ.— El diumenge 8 d'octubre va prendre possessió com a nou rector de la parròquia Mare de Déu de l'Esperança de Mataró Mn. Joan Sabé. Després de quatre anys com a formador del Seminari Menor, Mn. Sabé va acceptar la nova missió pastoral que l'arquebisbe de Barcelona li ha confiat. En una solemne cerimònia, presidida per Mn. Segimon Garcia, vicari episcopal del Maresme, el nou rector va rebre el suport de la nova comunitat cristiana que se li encomana. (C.C.)

Barcelona

Cristianisme i Justícia celebra 25 anys

■ El centre renova el compromís per la justícia en el seu manifest d'aniversari

BARCELONA.— Han passat vint-i-cinc anys des que va néixer el centre d'estudis Cristianisme i Justícia (Fundació Lluís Espinal) amb l'objectiu de reflexionar sobre les injustícies a la llum de la fe. Impulsat pels jesuïtes catalans —Joan N. García-Nieto, José Ignacio González Faus, Ignasi Salvat, Josep Sugrañes i Francesc Riera—, Cristianisme i Justícia ha reflexionat sobre els grans temes socials dels darrers 25 anys, i ho ha fet amb la finalitat d'incidir en el canvi social.

Renda mínima i salari ciutadà, El debat de l'estat del benestar, Treball escombria, Capitalisme i democràcia en el segle XXI, La guerra del Golf, El Déu de Bush, Àfrica, continent maltractat, Els crims de les grans companyies farmacèutiques... I així fins a 140 són els títols dels llibrets de la col·lecció Quaderns CJ que Cristianisme i Justícia ha editat en català, castellà i anglès, i que, amb un tiratge de fins a 65.000 exemplars, fan arribar regularment als bisbes de l'Estat espanyol i de Llatinoamèrica, als membres dels Parlaments central i autonòmics, així com de l'Europarlament, a les biblioteques universitàries i populars, i a un bon nombre d'agents socials i culturals, periodistes, professors universitaris, etc. També són de lliure disposició a la web: www.fespinal.com

Com explica el director, Francesc Riera, Cristianisme i Justícia és un centre que aplega un equip interdisciplinari d'uns vuitanta professors universitaris i especialistes en les diverses ciències humanes i socials i en teologia amb l'objectiu de re-

flexionar sobre la fe i la injustícia, «però amb l'objectiu no de quedar-nos tancats en un cenacle d'intel·lectuals, sinó d'incidir de cara enfora». Un voluntariat intel·lectual animat per la vivència cristiana i que desitja mirar el nostre món amb ulls evangèlics. Per garantir la continuïtat d'aquesta veu rellevant que emana de la Companyia de Jesús, Cristianisme i Justícia compta amb el relleu generacional dels jesuïtes però també de joves estudiants o professionals de 18 a 35 anys que cerquen un pensament cristià evangèlic compromès sobretot amb els qui més pateixen.

Avui dia que, a causa de la saturació d'informació, les imatges de guerres, de fam, d'abandonament que veiem per televisió ens afecten només superficialment, tot just un instant, Cristianisme i Justícia defensa la necessitat d'interioritzar les injustícies. «Sant, Ignasi, en els exercicis, parla del coneixement intern, de mirar a poc a poc i de fer-ho amb els cinc sentits», explica Francesc Riera. És per això que els tercers dilluns de cada mes, en

Francesc Riera, davant d'alguns dels quaderns editats.

col·laboració amb Justícia i Pau, Càritas i el Secretariat de Pastoral Social, Cristianisme i Justícia organitza una pregària, de cinquanta minuts de durada, amb l'objectiu que «les ferides de Crist en la gent que pateix» arribin ben endins. Així, «la metodologia de sant Ignasi consisteix a mirar les persones, escoltar el que diuen o el que imaginem que deuen dir, ensumar la bona olor o la mala olor que fa aquella situació, degustar-ne la tristesa i arribar a tocar la injustícia que crema».

«Tant de bo que Cristianisme i Justícia incideixi perquè les coses arribin ben endins», afirma el director. És per això que el

centre organitza cursos i conferències, però cada vegada més seminaris per a grups reduïts (15-20 persones) que permeten un aprofundiment més gran en els temes. L'acte central dels 25 anys serà el dilluns 20 de novembre, a les 19.30, a l'església dels jesuïtes del carrer Casp, quan es llegirà el Manifest dels 25 anys, en què Cristianisme i Justícia renova el seu compromís per la promoció de la justícia.

«Som conscients —diu el manifest— que els temps actuals no són indulgents, ni culturalment, ni eclesial-

ment, amb els qui pretenen conjuminar el binomi cristianisme i justícia. Això no obstant, no podem renunciar-hi sense defraudar la vocació a la qual vam ser cridats. Demà, com ahir, la vigència d'un cristianisme compromès amb la causa de la justícia dependrà sobretot de l'existència de biografies cristianes, individuals i col·lectives, intempestivament sol·licites per una justícia sempre més gran, i compromeses amb la causa de la vida dels homes (i ben singularment dels pobres), que és la glòria de Déu.»

Carme Munté

Trobada dels col·legis de les Dominiques de l'Anunciata

MONTSERRAT.— Enguany tots els col·legis de les Dominiques de l'Anunciata, amb gran joia i alegria, hem celebrat el 150è aniversari de la fundació de la congregació per obra i gràcia del pare Francesc Coll, avui beat camí de la santedat. Arreu s'han organitzat una munió d'actes commemoratius que van acabar el 15 d'agost —just el dia que s'acomplien els 150 anys de la fundació— a l'església de la Mare de Déu del Carme de Vic, la parròquia de la casa mare, amb una solemne celebració religiosa reservada a les germanes.

Per tal de fer extensiva al professorat la cloenda de l'any commemoratiu, el 4 d'octubre es va programar una trobada a Montserrat de tot el personal docent dels 25 col·legis de les Dominiques de l'Anunciata de les dues províncies de Catalunya, que estan sota la protecció de sant Ramon de Penyafort i la Mare de Déu del Roser. L'esdeveniment va congregar a la muntanya més de 750 persones entre germanes i professors laics. La jornada va tenir un caire festiu, solidari i d'acció de gràcies.

A les onze del matí, tots els participants, després de cantar a quatre veus *Agermanats anirem caminant*, van rebre la salutació de benvinguda per part de la Gna. Montserrat Font, priora provincial de la província de Sant Ramon de Penyafort,

Obria la processó l'estendard que el P. Coll feia servir a les missions apostòliques per Catalunya.

i de la Gna. Justina González, nova delegada general d'educació. Completava la taula presidencial la Gna. Dolors Servén, també del consell general.

Tal com va recordar la Gna. Montserrat Font, «tots estem implicats en aquest projecte educatiu del segle XXI per tal de continuar sembrant en el si de les comunitats educatives amb el mateix esperit i il·lusió com s'ha fet des del 1856». D'altra banda, la Gna. Justina González va reflexionar sobre la meravella que suposa una obra que cada dia, des de fa 150 anys, dona vida a una munió d'infants. La Gna. Justina va plantejar una qüestió cabdal: «Tenen sentit, en els temps actuals, les escoles de les

Dominiques de l'Anunciata?» La resposta, va dir, ha de ser afirmativa, rotunda i unànime, cal que tots remem en la mateixa direcció per arribar a bon port.

Després de la salutació del pare prior de Montserrat, va tenir lloc l'acte principal de la jornada: la solemne Eucaristia presidida per Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense, i concelebrada amb sis preveres més. La celebració va ser plena de moments molt emotius com el cant del *Magníficat* per part d'un cor a tres veus de germanes dirigides per la Gna. M. Àngels Fíguls, o la lectura de les pregàries i el lliurament de les ofrenes a càrrec de representants de les diverses comunitats educatives: sis llibres de les cròniques de la congregació que es van donar a la biblioteca montserratina i sis ciris amb motius al·legòrics. Un altre dels moments més entranyables va ser la sentida homilia que va pronunciar Mons. Jaume Pujol, antic alumne del col·legi de les Dominiques de Guissona. El prelat va glossar l'obra mestra del beat Francesc Coll, la congregació de Germanes Dominiques de l'Anunciata, les seves filles predilectes, hereves de la seva magna obra i focus d'evangelització i desenvolupament humà dels estudiants.

També va recordar el paper de les escoles d'inspiració cristiana al servei de la societat en l'educació integral dels alumnes, inclosa la formació moral. L'amor a la veritat, va dir, és un repte de l'escola

cristiana actual. «L'educador catòlic ha d'ensenyar la veritat, valor fonamental, per assolir la llibertat, però amb profund respecte a totes les persones humanes.»

La jornada va acabar amb un dinar de germanor i una rifa solidària per recaptar diners per al projecte *Aigua neta* de Nueva Esperanza (Argentina). Tots els assistents, després de rebre un record de la festa, es van acomiadar afectuosament cantant *L'hora dels adéus* amb la convicció que l'obra del beat Francesc Coll és ben viva. (Josep Renalias, cap d'estudis de Secundària de l'escola de Manresa)

**VOLEU DONAR
SENTIT A LA
VOSTRA VIDA?**

Us hi ajudaria
una trobada
amb Déu.

**EXERCICIS
ESPIRITUALS**

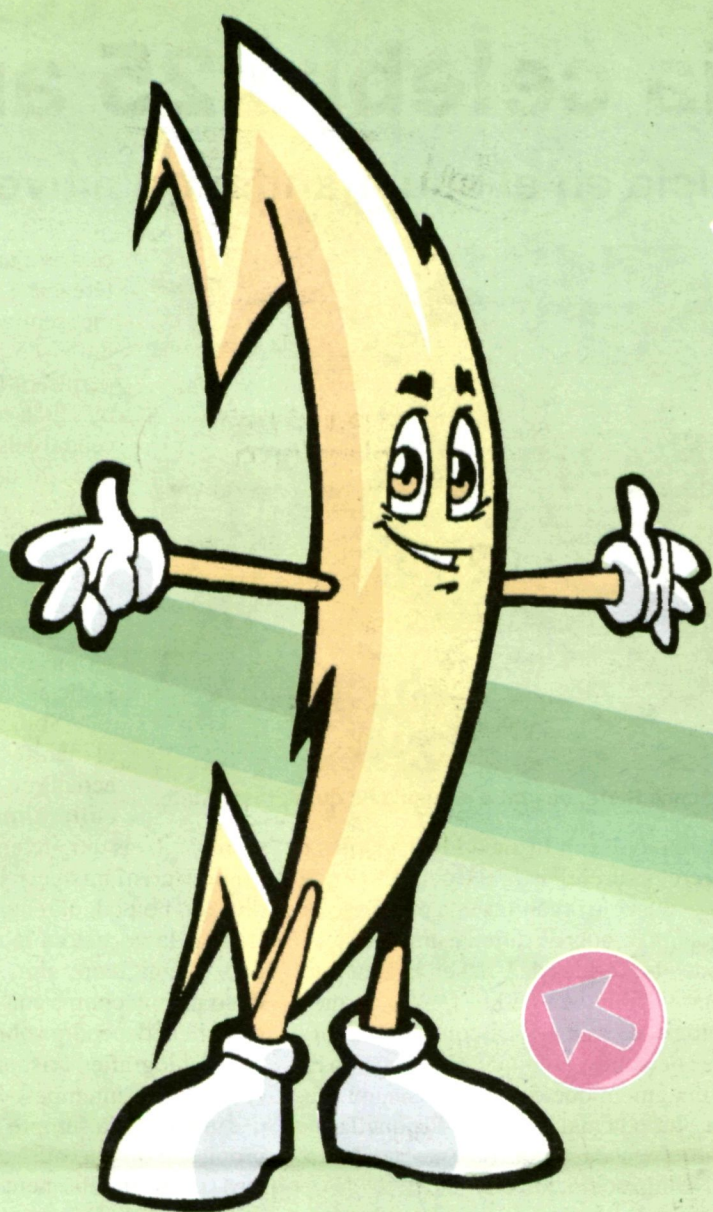
Dirigits per un sacerdot de la Unió Sacerdotal Lumen Dei. Inspirats en sant Ignasi, en règim d'internat i silenci.

17 - 19 DE NOVEMBRE
(Entrant el dia 17 a la nit)

Tel. 933 013 194

c/ Xuclà, 19 - 08001 Barcelona
Recessos externs els 2ns diumenges de cada mes

LA CONSCIÈNCIA

LA CONSCIÈNCIA és la capacitat que ens ha donat Déu per distingir entre el bé i el mal. Des que naixem, tenim una veu al nostre interior que ens parla i ens ajuda a distingir entre el que està bé i el que està malament. Necessitem escoltar-la per saber com actuar.

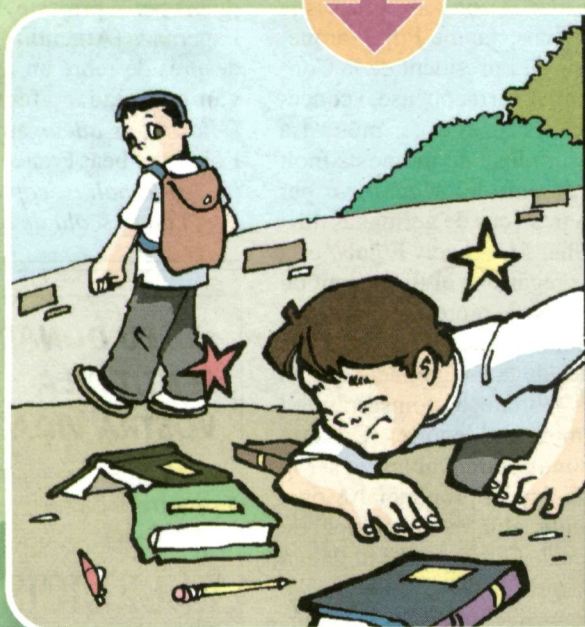
A NET tenim un representant de la consciència, el seu nom és Spark

Com sé quan em parla la consciència?

A la teva vida diària

La consciència et convida a fer el bé i evitar el mal

Si l'obeeixes t'ompla de pau i alegria. Si no, de remordiment.

Per mitjà de la consciència l'home escolta la veu de Déu que el guia en el seu actuar.

TIPUS DE CONSCIÈNCIA

La consciència pot ser:

RECTA

Et convida a fer el bé,
amb actes que siguin
bons als ulls de Déu,
i a evitar el mal

ESTRETA

Et diu que quasi tot és dolent
quan, en realitat, hi ha vegades
que no ho és

RELAXADA

T'enganya i et diu que una cosa
no està malament quan sí que ho
està

Relaciona cada tipus de
consciència amb l'exemple
corresponent

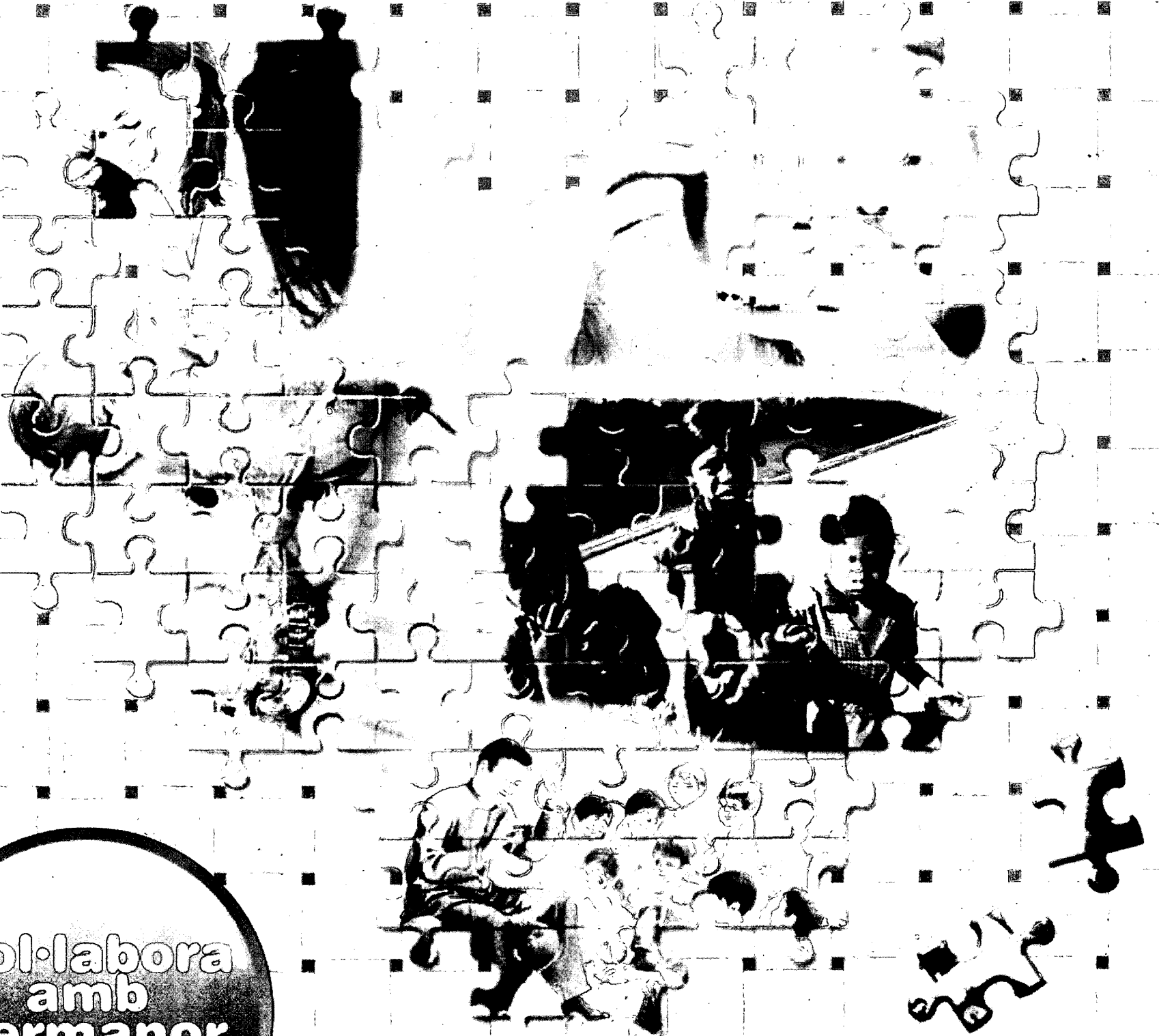
Exemples:

Quin tipus de
consciència tens?
Busca que sigui
recta!

NET

Amb el teu ajut...

...es construeix l'església

"GERMANOR"

Diòcesis de Barcelona, Girona, Lleida, Sant Feliu de Llobregat, Solsona, Tarragona, Terrassa, Tortosa, Urgell i Vic

19 de Novembre de 2006

CAMPANYA PERMANENT PER A L'AUTOFINANÇAMENT DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Barcelona

BARCELONA.— La catalana Magdalena Aulina i Saurina (Banyoles, 1897-Barcelona, 1956), fundadora de l'Institut Secular d'Operàries Parroquials, ja camina «oficialment» vers la santedat. El 27 d'octubre passat es va iniciar a Barcelona el

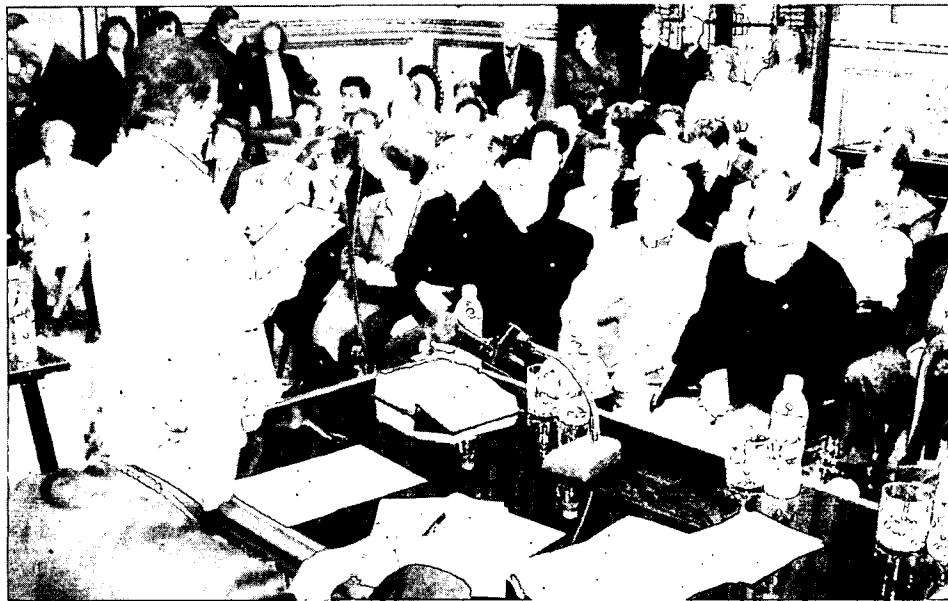
seu procés de beatificació. L'acte solemne va ser presidit per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, que es va mostrar molt il·lusionat amb l'obertura diocesana de la causa. Magdalena Aulina va ser un personatge profètic

per al seu temps. Nascuda a Banyoles a finals del segle XIX, va iniciar el 1916 un moviment secular de servei a Crist i a l'Església, sense cap frontera i enmig del món. Aulina va morir amb fama de santedat a Barcelona el 1956, ara fa tot just 50 anys.

Obertura de la causa de beatificació de Magdalena Aulina

■ L'inici del procés diocesà va tenir lloc el 27 d'octubre passat al palau episcopal de Barcelona

La sala noble del palau episcopal de Barcelona es va omplir a vessar, amb més d'un centenar de persones, en l'inici del procés diocesà de canonització de la serventa de Déu Magdalena Aulina i Saurina. Membres de l'Institut secular d'Operàries Parroquials, familiars i amics es van aplegar amb goig per assistir a un moment llargament esperat. Després de molts anys de recollir informació i testimonis sobre la vida i virtuts de Magdalena Aulina, l'arquebisbat de Barcelona ha acceptat finalment d'introduir la causa diocesana de beatificació. El primer pas en aquesta fase inicial del procés de canonització ha estat la constitució del tribunal diocesà, format pel P. Ramon Domènech, jutge delegat de l'arquebisbe; Mn. Joan Grau, promotor de justícia, i Chiara Rostagno, notària-secretària. Tots tres, juntament amb l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i el postulant de la causa, el P. Llorenç Galmés (traspasat recentment), van fer el jurament corresponent tot declarant fidelitat i diligència en les tasques a realitzar.

L'obertura del procés diocesà va aplegar més d'un centenar de persones.

L'obertura del procés de beatificació de Magdalena Aulina ha estat acollit amb un gran goig dins de l'Institut secular que ella va fundar. L'actual vicerectora de les Operàries Parroquials, Manuela Esparza,

no podia amagar la seva satisfacció i alegria: «Ha estat un moment llargament esperat, no tan sols per la convicció ferma de la santedat de vida de la nostra fundadora, de la qual encara tantes de nosaltres som testimoni, sinó també per un sentiment profund que ens fa entendre que aquesta és la voluntat de Déu. I, a més, ens ho demana, perquè no ens quedem només per a nosaltres aquest patrimoni de vida i de virtut, sinó que donem a conèixer arreu l'actualitat molt viva del seu missatge i audàcia evangèlica.» Esparza, emocionada per moments, es va mostrar molt agraïda a l'arquebisbat per la confiança dipositada en aquesta causa.

L'arquebisbe de Barcelona també va tenir paraules de reconeixement a la serventa de Déu i a l'obra que va fundar: «Magdalena Aulina va rebre del Senyor

un carisma que ella va acollir i va cultivar, ben conscient que els carismes són per al bé del Poble de Déu, i així va ser en la seva vida, puix aquest carisma ha donat vida a l'estimada institució eclesial de les Operàries Parroquials, que està realitzant un bon servei a l'Església i a la societat.» El prelat va convidar els presents a viure la tramitació de la causa «com a oportunitat excel·lent per experimentar, sobretot aquells que ho viuen més íntimament i més properament, l'acció salvadora de Jesucrist en la vida d'un cristià». Finalment, va instar el tribunal diocesà, responsable del procés abans que arribi a la Congregació vaticana per a les Causes dels Sants, a treballar amb «responsabilitat, veritat i justícia, comptant amb la col·laboració generosa, devota i competent del postulant i també dels testimonis i altres persones que participen en la causa diocesana».

Nascuda a Banyoles el 1897, Magdalena Aulina va començar amb només 19 anys una obra de col·laboració parroquial i assistència a la joventut del barri de les Rodes, al seu municipi natal. Més tard va fundar la institució anomenada Casa Nostra, on ampliava les seves activitats religioses i socials amb nous col·laboradors i col·laboradores. L'any 1941 va enviar un grup de les seves col·laboradores a Navarra, on van continuar les activitats apostòliques i van esdevenir més tard Pia Unió d'Operàries Parroquials (1945). Durant aquests anys no van faltar tampoc moltes dificultats i incomprendiments. El 1951 es va traslladar a Roma per fundar-hi una comunitat d'Operàries Parroquials. Aquest moviment va ser aprovat per la Santa Seu com a institut secular l'any 1962, unint la secularitat amb la plena consagració a Jesucrist, com volia la fundadora. Magdalena Aulina no va poder gaudir en vida de l'aprovació pontifícia, ja que va morir a Barcelona, amb fama de santedat, el 15 de maig del 1956. Les seves despulles mortals descansen a l'oratori de la casa central de la institució a Barcelona.

Samuel Gutiérrez

VIC

Homenatge a Mn. Dalmau pels 50 anys de rector de Gallifa

A la façana principal de la rectoria es va descobrir una placa commemorativa.

GALLIFA.— El diumenge 1 d'octubre tot el poble de Gallifa es va abocar en l'homenatge dels cinquanta anys de presència del seu rector, Mn. Josep Dalmau. El dia va estar farcit d'actes diversos, com el concert del grup de grallers, la concentració a la plaça de la rectoria, on l'alcalde i el president de l'Associació de Veïns van dedicar unes paraules d'elogi a Mn. Dalmau, o la descoberta d'una placa commemorativa. L'acte

principal, però, va ser la celebració eucarística a l'ermita romànica de Gallifa, plena de gom a gom. «Després de molts anys d'assistir a les seves misses dominicals hem après moltes coses», van dir dos membres de la Comissió de Pastoral a l'inici de la missa, «i encara que amb la seva investigació teològica hagi pogut sorprendre algú, els parroquians sabem que la Paraula de Déu sempre ha estat escoltada amb profund respecte, buscant el sentit bíblic de l'època».

Anteriorment s'havia inaugurat una exposició homenatge amb molts objectes referents a Mn. Dalmau, des dels 20 llibres i diverses revistes i diaris on ha escrit, fins al vestit de submarinista, passant per les fotos de les caramelles així com els premis rebuts al llarg d'aquests 50 anys, especialment la Creu de Sant Jordi (C.C.)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Sant Feliu de Llobregat

De la pertinença a la corresponsabilitat

■ La diòcesi de Sant Feliu inicia una nova fase de l'objectiu pastoral 2005-2007

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— Des de la seva creació, ara fa poc més de dos anys, el gran repte pastoral del jove bisbat de Sant Feliu ha estat sobretot adquirir la seva pròpia identitat com a Església local. Així, va néixer l'any passat l'objectiu diocesà 2005-2007, amb el títol *Caminem plegats. Pertinença i corresponsabilitat diocesana*. Després de dedicar el primer curs a treballar el sentit de pertinença, la diòcesi inicia ara una segona fase del mateix objectiu en la qual el centre d'interès serà la corresponsabilitat diocesana.

De la pertinença a la corresponsabilitat diocesana. El bisbat de Sant Feliu de Llobregat inicia aquest curs la segona etapa de l'objectiu diocesà 2005-2007 amb el convenciment que pertinença i corresponsabilitat són dos elements íntimament relacionats. Després d'un any dedicat a treballar el sentit i els signes de pertinença a l'Església diocesana, el repte ara és interpel·lar la gent sobre les implicacions que això comporta: quin lloc tinc jo en aquesta realitat de la qual formo part? Em sento corresponsable del desenvolupament de la diòcesi, a nivell personal, d'identitat, evangelitzador, econòmic...?

El bisbat enllesteix ja els materials i les fitxes que facin possible entre els dioce-

sans fer experiència personal d'aquesta corresponsabilitat. Com explica Mn. Joan Pere Pulido, secretari general i canceller del bisbat, «la importància dels materials que oferim és precisament preparar l'experiència personal, ja que sense aquesta experiència l'objectiu diocesà no pot reeixir». La particularitat de les fitxes que s'aportaran enguany és que no només estan pensades per reflexionar, dialogar, pregar o estudiar dins les comunitats parroquials i religioses, sinó que aquesta vegada també es demana treure conclusions i fer-les arribar al Consell

Mn. Joan Pere Pulido, a la seu del bisbat santfeliuenc.

pastoral diocesà. Per tal de motivar aquest treball, també s'està preparant un audiovisual, elaborat per la religiosa benedictina Regina Goberna, sobre les arrels cristianes de la diòcesi i el moment actual. Tot plegat serà presentat el pròxim 19 de novembre, al col·legi Bon Salvador de Sant Feliu, en el decurs d'una trobada a la qual han estat convocats tots els consells pastorals arxiprestals. La jornada tindrà com a eix vertebrador la ponència titulada *De la pertinença a la corresponsabilitat*, a càrrec de Mn. Ramon Prat. Pocs dies abans, el director de l'Irel i pastoralista parlarà sobre el mateix tema als preveres diocesans.

Per al bisbe de Sant Feliu, Mons. Agustí

Cortés, l'objectiu diocesà 2005-2007 representa una bona oportunitat perquè «la nostra diòcesi, encara tan jove, adquireixi aquella personalitat que la identifiqui, allò que permeti que l'amor, amb el qual volem estimar-la, sigui concret». El prelat convida tothom a reflexionar, pregar, dialogar, estudiar, «per tal que creixi en nosaltres el sentit d'Església i l'alegria de trobar-nos com a Poble de Déu». I afegeix: «Els qui hem de compartir el camí de la vida, compartim també la recerca de saber-ho fer com a germans, membres de la mateixa família.»

Està previst que el colofó a aquest segon i últim curs de treball sobre la pertinença i la corresponsabilitat diocesana

tingui lloc el pròxim 6 de maig a Montserrat amb una gran trobada diocesana. «Ens agradaria —explica Mn. Pulido— presentar les conclusions del treball realitzat al llarg de l'any i poder esbossar així, encara que sigui a grans trets, el camí a emprendre els pròxims anys.» També hi ha la voluntat des del bisbat de Sant Feliu de fer coincidir aquesta trobada diocesana amb la proclamació solemne de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de la diòcesi. Aquesta petició ja s'ha fet arribar a la Congregació vaticana per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments, i la resposta hauria d'arribar en pocs mesos.

Samuel Gutiérrez

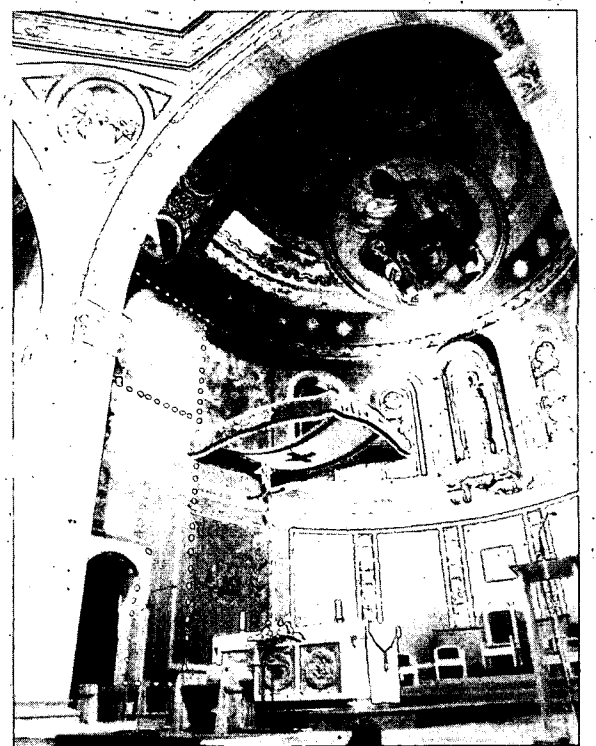
Obres a la catedral de Sant Llorenç

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— El 27 d'octubre passat una empresa especialitzada va instal·lar un conjunt de xarxes de protecció a la catedral de Sant Llorenç, a Sant Feliu de Llobregat, com a inici de les obres de restauració que s'hi han de dur a terme en els pròxims mesos.

La catedral de Sant Llorenç ha iniciat un projecte de restauració del seu interior com a conseqüència de les humitats que han malmès algunes zones de l'arrebossat i esgrafiats del presbiteri i dels laterals del temple.

En la primera fase d'aquestes obres s'han instal·lat unes xarxes per impedir el desprendiment de fragments d'aquest arrebossat mentre es fa un estudi de l'abast d'aquest deteriorament i les possibles solucions tècniques que s'hi puguin donar.

L'actual catedral va ser construïda a la immediata postguerra i va ser dedicada el 26 de maig del 1946. Des d'aleshores ha estat el temple parroquial de Sant Llorenç, fins que el 15 de juny del 2004 va esdevenir la catedral de

Unes xarxes protectores han estat col·locades al presbiteri.

la nova diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, on va prendre possessió el seu primer bisbe, Mons. Agustí Cortés, el 12 de setembre del mateix 2004. (C.C.)

Recomaneu-lo o regaleu-lo a les vostres amistats!

**En venda
a l'Editorial
Claret i a les
principals
llibreries**

**PLORO,
ESTIMO
i
PREGO**

P O E S I A

FRANCESC MALGOSA I RIERA

Impactant missatge poètic
de Francesc Malgosa i Riera
en el seu LXXXè aniversari

Del mateix autor:

El seny d'un poble

(2a edició. Exhaurit)

Quan les coses parlen

(2a edició. Exhaurit)

El misteri de la vida,
passió i mort de l'home

L'home, glòria de Déu,
Déu, glòria de l'home

(Exhaurit)

Confidències

(Exhaurit)

De mà en mà

(Poemari)

El llibre de Maria

(Edició de bibliòfil)

Grapat de sol,

grapat d'ombres

Solsona

Nou curs de l'Escola d'Agents de Pastoral

■ «Hem format persones que viuen íntegrament la vida cristiana», va dir Mons. Jaume Traserria

SOLSONA.— El Seminari de Solsona va acollir el dissabte 7 d'octubre l'acte solemne d'inauguració d'un nou curs de l'Escola d'Agents de Pastoral —ja és el novè, del qual han sortit quatre promocions i hi ha en curs la cinquena—, una iniciativa formativa molt ben valorada pel bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserria, que considera que «hem trobat un instrument bo, apte, de formació de persones cristianes que volen créixer en la fe».

Mons. Traserria va destacar el fet que els alumnes de l'Escola d'Agents de Pastoral, després de la formació, «han pres part activa en la vida de la parròquia, fent de catequistes, portant grups de confirmació i de matrimonis». Són, per tant, «persones que no només adquireixen uns coneixements sinó que viuen aquesta espiritualitat. Hem format persones que viuen íntegrament la vida cristiana», i va felicitar els alumnes «perquè avui dia cal testimonis clars i valents de la fe».

Un altre dels aspectes que va subratllar el bisbe de Solsona va ser el nombrós alumnat per a una diòcesi petita, ja que

La sala d'actes del Seminari va acollir la inauguració del curs.

enguany inicien el primer curs dotze alumnes nous que s'afegeixen als sis que faran el segon curs.

L'acte es va iniciar amb l'arribada d'alumnes, d'exalumnes i d'invitats que van participar a la capella del Seminari en el rés de vespres. Tot seguit, a la sala d'actes, van rebre la salutació de Mons. Jaume Traserria i, a continuació, Joan Novell, director de l'Escola d'Agents de Pastoral, va presentar el curs i el professorat, i va dedicar una lloança i agraïment especial al director i impulsor de l'escola,

Mn. Xavier Novell, i als primers professors, Mn. Jordi Orobitg i Mn. Xavier Romero, que els han passat la responsabilitat però que continuaran servint l'escola com a professors i col·laboradors.

L'acte va prosseguir amb el repartiment dels llibres de text als nous alumnes: un exemplar del Catecisme de l'Església catòlica (1992) en l'edició catalana del 1993, i l'edició catalana del 1993 del *Concili Ecumènic Vaticà II. Constitucions, decrets i declaracions*. Finalment, Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, va

Alfons Sort, Mons. Casanova, Mons. Traserria i Joan Novell, d'esquerra a dreta.

impartir la lliçó inaugural sobre la instrucció pastoral de la Conferència Episcopal Espanyola *Teologia i secularització a Espanya*.

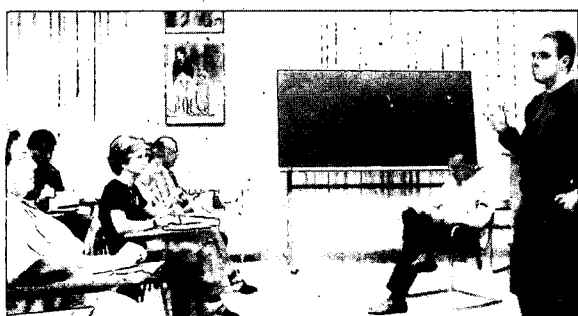
Acabat aquest acte, els assistents es van dirigir a la catedral de Solsona per participar en els solemnes actes de trasllat de la Mare de Déu del Claustre des del seu cambril a l'altar major, amb motiu de la celebració del cinquantenari de la coronació.

Text i fotos:
Ramon Estany

TORTOSA

Trobada de catequistes de Postcomunió

TORTOSA.— Els responsables del Moviment Infantil Diocesà (MID), Mn. Tomàs Mor i la Gna. Maria Jesús Pons, van convocar el dissabte 21 d'octubre al Seminari els catequistes de Postcomunió de la diòcesi. Una vintena van participar en la reunió que va ser de pregària, de presentació d'objectius i de calendari d'activitats. Atents a l'esperit del darrer curs de catequesi, la trobada es va iniciar amb una llarga pregària, activa i participativa, en què els catequistes van redescobrir la importància de la seva tasca i la vida de Déu que, per mitjà d'ells i amb la força de l'Esperit, es va distribuint. Els objectius del curs van ser concrets en vuit propostes que venien unides pel lema «Som un regal de Déu», que enguany serà el lema de la Jornada del MID, que tindrà lloc el proper 25 de març. Des d'aquí es proposa valorar la pròpia vida i la dels altres respectant els talents que Déu ens ha donat i descobrir el gran regal que Déu ens ha fet: Jesús. Després es van presentar les diferents

Es van presentar les activitats d'aquest curs.

activitats per a aquest curs: la Jornada del MID, convivències diocesanes, les campanyes d'Advent i de Quaresma, la Pasqua Infantil i els campaments d'estiu. La presència del bisbe va donar un to de diocesaneïtat i relleu al l'acte. Mons. Xavier Salinas va encoratjar els catequistes i els va presentar la proposta d'una programació diocesana de les diferents etapes per coordinar i revitalitzar l'acció evangelitzadora. La proposta de la Delegació diocesana de Pastoral Vocacional de la Trobada d'Escolans per al 2 de desembre va posar punt final a la trobada. (V.M.C.)

Reunió de l'Adoració Nocturna de la diòcesi

FLIX.— El dia 1 d'octubre va tenir lloc l'inici de curs 2006-2007 de l'Adoració Nocturna de la diòcesi de Tortosa a Flix, la secció que molt aviat complirà el 75è aniversari. Es va fundar l'any 1933, era rector en aquell temps Mn. Josep Macip i el primer president en va ser Alfonso Gasset. Es va interrompre durant la guerra civil i, més tard, la secció es va continuar el 1952 amb Mn. Javier Redó com a rector.

La trobada va reunir 53 adoradors de les diferents seccions i va començar amb una meditació a càrrec del rector de Flix, Mn. Miquel Gasulla, que va tractar sobre la corresponsabilitat eclesial. A continuació, es va resar la Litúrgia de les Hores i es va celebrar la santa missa. Després va tenir lloc la primera part de l'assemblea i, ja després de dinar, a la tarda va prosseguir la trobada amb la revisió dels grups. Davant la pregunta de «qui es pot incorporar a l'Adoració en un món tan secularitzat com el que vivim?», va haver-hi diverses respostes. La dificultat, es va dir, rau a incorporar gent jove. En aquest sentit, va ser significatiu l'exemple de la secció de Sant Jaume d'Enveja, que tot just va començar a funcionar el 4 de març d'enguany amb quinze membres que fan l'Adoració una vegada al mes: sant Rosari, missa i a continuació exposició amb el Santíssim i pregària de vespres, ofici de lectura i completes.

A continuació, a l'església parroquial de Flix, del segle XVII, es va fer exposició, es va resar la visita eucarística i després d'entonar uns cants va tenir lloc la benedicció final. Tothom va donar a entendre la necessitat de la devoció eucarística i, d'altra banda, la dificultat de trobar adoradors. La societat secularitzada ja té els seus ídols, però la nostra concepció de Déu i de l'home deriva vers una altra vessant. De totes maneres, Déu ens porta i ens guia per un altre camí; hem descobert que Déu és la nostra pau i que no necessitem ídols. El futur és en mans de Déu i en ell ens recolzem. (Mn. Antonio Bordàs Belmonte)

«Fills estimats! Avui el Senyor m'ha permès que us digui una altra vegada que viviu en un temps de gràcia. No sou conscients, fills, que Déu us dona una gran oportunitat perquè us convertiu i visqueu en pau i amor. Vosaltres esteu massa cecs i lligats a les coses terrenals, i penseu en la vida terrenal. Déu m'ha enviat perquè us condueixi cap a la vida eterna. Jo, fills, no estic cansada, tot i que veig els vostres cors apesats i cansats per a tot el que és gràcia i do. Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 d'octubre del 2006

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje» C/ Carme, 11 - 08700 IGUALADA (Barcelona)
Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

<http://www.medjugorje.hr>

<http://www.ecodimaria.net>

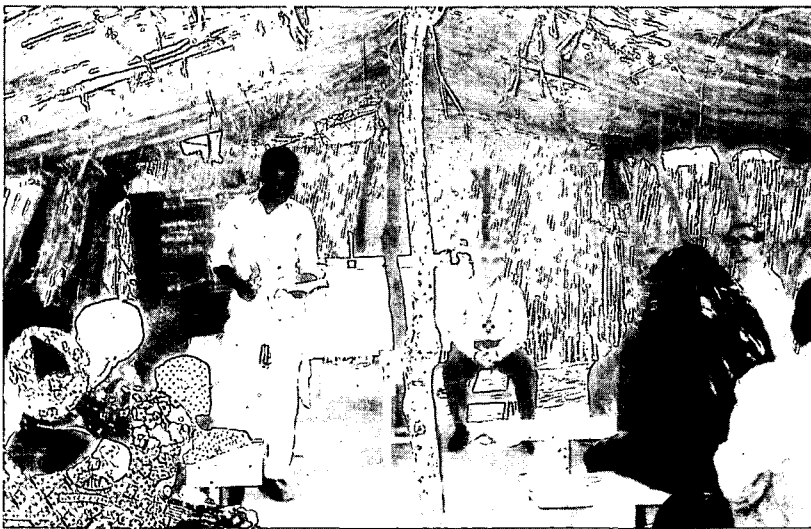
Missions

BARCELON

Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona

«Potser pequem de manca de confiança en la força actual de l'Evangelí»

Aquest any celebrem agraïts el patró de les missions catòliques, sant Francesc Xavier, per haver nascut fa cinc-cents anys, el 7 de abril del 1506. Això ens ha fet entrevistar el senyor bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Joan Carrera Planas, preuat columnista d'aquest setmanari.

Mons. Carrera, a l'illa de Kofia (llac Txad) amb la comunitat cristiana el gener del 2003.

El bisbe Joan, durant una visita al Camerun.

—El lema del Domund d'aquest any ha estat «Sant Francesc Xavier, testimoni i mestre de la missió». Com veu la figura de sant Francesc Xavier?

—Sant Francesc Xavier, jove universitari del seu temps, vivia distretament la seva vida, al marge de qualsevol idea de missió. El primer pas va ser deixar entrar Jesús en la seva vida. Va fer-ho ajudat per sant Ignasi. D'aquí va néixer el segon pas: sortir a comunicar als altres la felicitat que havia trobat. Després, ja missioner, i recordant el seu temps de jove, deia que li venien ganes de tornar a Europa i sacsejar la consciència de tants joves adormits i descobrir-los la missió.

—Què ens diu dels missioners que ara caminen pel món com sant Francesc Xavier?

—Són, indubtablement, els més generosos d'entre tots nosaltres. De fet, la responsabilitat missionera és cosa de tota la comunitat. Ells actuen en nom de tots. Cal que, si més no, els fem costat.

—Quins canvis constata en la missió al segle XXI?

—La missió, substancialment, és sempre la mateixa. Només canvien les circumstàncies. Probablement, en el segle que comença ens caldrà distingir més el treball social, signe evangèlic, del més estrictament evangelitzador. Aquest segon és l'específic de la missió, i restarà sempre, també quan els xinesos hauran entrat plenament en la societat de consum...

—De la nostra Església catalana podran sortir nous «xaviers»?

—En la mesura que sapiguem imitar Xavier en el primer pas (la conversió) i Ignasi en la seva proposta, veurem créixer el nombre de missioners. Primer és la fe, després ve la missió.

—Com viu un bisbe l'esperit missioner?

—Amb sentit de responsabilitat i, per tant, amb una certa preocupació. Els missioners necessiten que la imatge general de l'Església els acrediti. I no hem d'oblidar que avui el nostre món occidental és també terra de missió...

—Vostè ha visitat missioners, quina impressió es va emportar?

—Vaig tenir la sort de poder visitar els missioners barcelonins que treballen al nord del Camerun. Des que es lleven, quan surt el sol, fins a la nit, la seva activitat és un seguit d'anècdotes heroiques: vida molt dura, pregària confiada, alegria, paciència infinita, amor ofert sense límits. També, val a dir-ho, la gent els estima.

—Què ens demana el Domund a les parròquies catalanes?

—Que ens lamentem menys i que exigim més: potser pequem de mediocritat, de manca d'impuls missioner, de massa resignació davant del retrocés de la fe, de manca de confiança en la força actual de l'Evangelí.

Delegació de Missions de Barcelona

Breu cronologia de sant Francesc Xavier

- 1506: neix Francesc al castell de Xavier, Navarra. Ara fa cinc-cents anys.
- 1525: comença a estudiar a París.
- 1537: Francesc Xavier és ordenat sacerdot amb sant Ignasi de Loiola i altres companys.
- 1541: surt de Lisboa en el galió Santiago per navegar voltant el continent africà. Apostolat a Moçambic.
- 1542: arriba a Goa, costa occidental de l'Índia. Primer apostolat a l'Àsia.
- 1543: arriba a l'extrem sud de l'Índia.
- 1546: arriba a les illes Moluques, a l'est d'Indonèsia.
- 1549: arriba al Japó.
- 1552: mor el 3 de desembre a l'illa de Sânzao, a les portes de la Xina.

Malalts missioners

Enfermos Misioneros és un tríptic bimensual que anima i dona suport als malalts missioners des del 1948. Cerca les pregàries i els sacrificis dels malalts, com a suport espiritual als missioners. El darrer butlletí està dedicat a sant Francesc Xavier i destaca cinc punts de reflexió a l'entorn de la figura del sant navarrès:

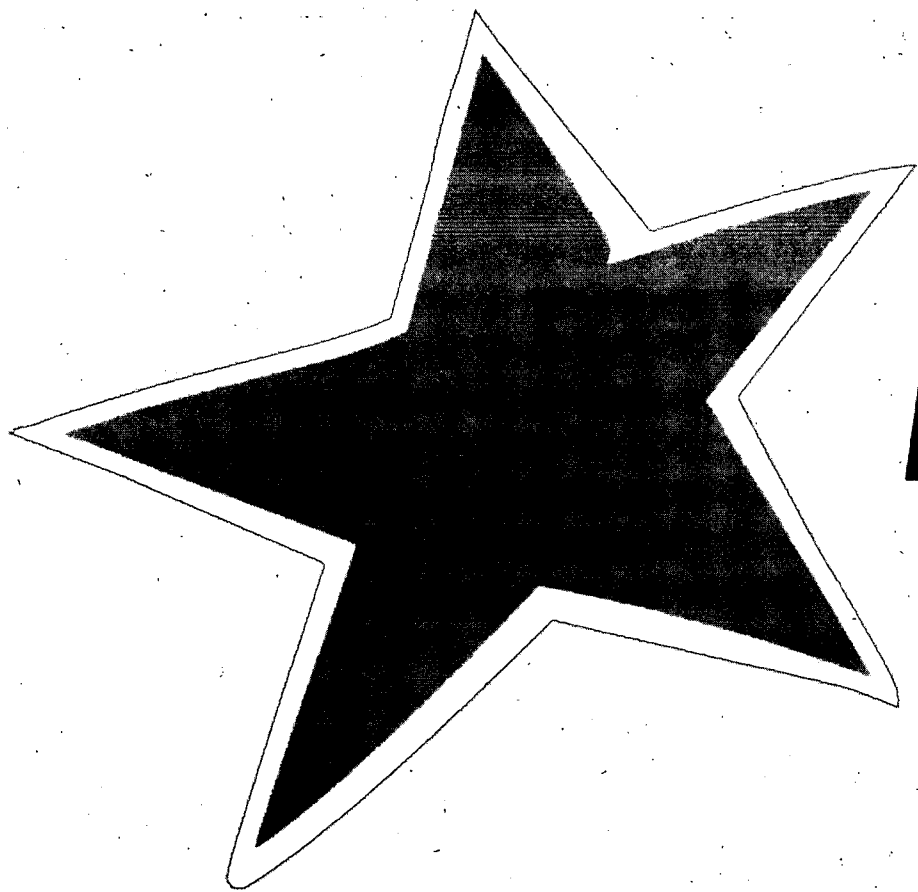
- Sant Francesc Xavier va estimar cordialment les persones i es va fer estimar per elles. I així ho demanava als seus col·laboradors: «Parlaieu amb tothom amb rostre alegre, no avergonyit ni sever... Sigueu afables i benignes, i les repreensions, en particular, que siguin amb amor i gràcia... sobretot us encomano que us feu estimar per tothom» (carta al P. Gaspar Barceo, superior de Goa).
- Inaugura una certa inculturació: «Vam fer en la llengua del Japó un llibre que tractava de la creació del món i de tots els misteris de la vida de Crist; i després aquest mateix llibre el vam escriure en la llengua de la Xina, per fer-me entendre fins a saber parlar xinès» (carta als companys d'Europa).
- Confiança en Déu: «Tinc tanta fe en Déu Nostre Senyor, per l'amor del qual únicament faig aquest viatge; que tot i que d'aquesta costa no marxés aquest any cap vaixell i en partís només un catamarà, hi aniria confiadament en ell posada la meua confiança en Déu» (carta des del sepulcre de sant Tomàs).
- S'identifica amb els pobres i els abandonats: «Déu Nostre Senyor coneix els esforços que vaig fer en aquest viatge.

Últim butlletí dels malalts missioners.

Vaig anar amb vint tones a socórrer els cristians que fugits dels badagas entre les pedres del cap Comori, morien de gana i de set... És una llàstima, la més gran del món, veure com estan aquells cristians en mig de tantes penalitats (carta al seu company d'apostolat Mansilhas).

• Urgència de la missió: «Moltes cops em mouen pensaments de venir als estudis d'aquestes parts, donant veus, com home que té perdut el seny, i principalment a la Universitat de París, i dir a la Sorbona als que tenen més lletres que voluntat, per disposar-se a fructificar amb elles... els milers de gentils que es farien cristians, si hi haguessin operaris!... com viurien de consolats» (carta des de l'Índia).

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- principat
ràdio
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Calen voluntaris per reforestar el riu Tordera

■ La Fundació Natura organitza una jornada de reforestació del degradat riu el proper 18 de novembre

La Fundació Natura és la primera ONG catalana dedicada exclusivament a la protecció, millora i restauració dels ecosistemes naturals. Des del 1997 han fet més de 70 estudis i projectes de recuperació i conservació del medi ambient tant a Catalunya, com

a l'Estat espanyol, així com a països en vies de desenvolupament. Un dels nombrosos que està en marxa és el projecte de restauració ambiental del riu Tordera al seu pas per Sant Celoni. Tothom qui vulgui pot contribuir a la causa amb un matí de feina el proper 18 de novembre.

La Tordera, de règim pluvial, neix a Font Bona de Marçal, al municipi del Montseny (Vallès Oriental), a una altitud de 1.100 metres aproximadament. El riu travessa les comarques del Vallès Oriental, la Selva i el Maresme i, finalment, desemboca entre les localitats de Blanes i Malgrat, després de recórrer prop de 60 km i formar un petit delta de 8 km². Són diferents els espais naturals d'importància destacada que es troben parcialment o totalment situats a la conca de la Tordera. Entre ells destaquen els parcs naturals del Massís del Montseny i de Montnegre i Corredor, la Reserva Natural Parcial de la riera d'Arbúcies-Hostalric i espais com el Corredor, l'estany de Sils, els turons de Maçanet, els estanys de Tordera, la roureda de Tordera i la riera de Santa Coloma.

Concretament, el Tordera al seu pas pel municipi de Sant Celoni presenta un estat de degradació elevat, segons la Fundació Natura. Discorre engorjat entre l'autopista AP-7, a la dreta, i els polígons industrials i urbanitzacions, al marge esquerre. Aquestes intervencions han modificat substancialment el llit natural del riu i han provocat la pèrdua dels hàbitats riberencs propis de la zona. A aquestes darreres intervencions cal sumar l'aprofitament intensiu del terreny al·luvial per a l'activitat agrícola, ramadera i de conreu de pollancres. A més, les fonts de nutrients com fòsfor i nitrogen han provocat un excés d'algues i l'aigua es queda sense oxigen. La manca de bosc de riba provoca un escalfament excessiu de l'aigua, amb una capacitat menor per tenir oxigen dissolt, i per tant, moltes espècies de peixos tenen dificultats per viure-hi.

Per això, Fundació Natura s'ha proposat, entre altres coses: restaurar l'hàbitat de ribera del riu al seu pas per aquest municipi, afavorir el desenvolupament biològic i potenciar i crear hàbitats de

63 persones provinents de les poblacions properes van participar en la passada jornada de reforestació.

fauna, recuperar la vegetació de la riba per obtenir comunitats madures que permetin un increment de la biodiversitat i una millora paisatgística, augmentar la representativitat de les espècies autòctones i garantir-ne una bona regeneració i aconseguir la participació ciutadana durant la planificació, execució i manteniment del projecte.

Voluntariat autòcton

La tardor de l'any passat es va reforestar amb espècies de riba i autòctones unes 10 hectàrees. Hi van participar 63 persones de poblacions veïnes com Sant Celoni, Granollers, Mataró i de l'àrea metropolitana de Barcelona. La convocatòria va ser oberta, hi havia des de nens de pocs anys fins a gent gran. Cadascú va participar en el que va voler i com va voler. «Qui pugui plantar 10 arbres, en planta 10, i qui en pugui un, doncs un», afirma Joan Feliu, coordinador i redactor del projecte. Esperen tenir més, o si més no, el mateix èxit de

la jornada anterior, en la propera que tindrà lloc el 18 de novembre.

L'equip de Fundació Natura demana la col·laboració de tots aquells interessats en la iniciativa, però sobretot, d'aquells que viuen a la zona. «Ens sortiria molt més barat contractar una empresa per, per exemple, reforestar o netejar la zona de deixalles, però ens importa molt que sigui la població local la que faci part de les actuacions previstes, perquè és la millor forma de conscienciar la gent i així, assegurar la conservació del patrimoni natural», afirma Feliu.

Aquest projecte del riu Tordera està finançat per l'Agència Catalana de l'Aigua i per empreses privades com Wolters Kluwer. A més de reforestar i realitzar altres accions, l'entitat du a terme accions de neteja del conjunt de l'espai i retirada de deixalles en punts il·legals d'abocadors i es creen pantalles visuals vegetals amb espècies de creixement ràpid per minimitzar l'impacte de les grans empreses instal·lades en el polígon just al costat del riu.

Gairebé 10 anys treballant per la natura

Fundació Natura va néixer el 1997 i des de llavors s'han fet més de 70 estudis i projectes de recuperació i conservació del medi ambient. L'equip el formen professionals de diferents àmbits, avalats per un patronat, el màxim òrgan de govern de la Fundació Natura, format per persones provinents del món conservacionista i de l'empresa.

L'entitat afirma ser independent políticament i econòmicament. Es financen amb aportacions de persones i empreses compromeses amb la conservació del patrimoni natural i ocasionalment, obtenen recursos a partir de subvencions públiques, premis i donacions d'altres fundacions. Des de l'entitat es fomenta el diàleg, el consens i la participació de tota la societat en els projectes que es duen a terme. Afirmen que exerceixen la seva tasca amb una actitud constructiva i no bel·ligerant que ha animat moltes persones, administracions i empreses a donar suport a les seves accions.

Creuen necessari treballar per a la creació d'una xarxa d'espais naturals protegits, mitjançant acords de custòdia, que inclouen la compra, l'arrendament o la donació de finques. Miren de fer compatibles la conservació dels valors naturals amb l'ús públic i l'aprofitament educatiu dels espais protegits i promouen l'ecoturisme com a eina per a la conservació i el desenvolupament econòmic de zones rurals despoblades.

Treballen tant a Catalunya com al conjunt de l'Estat espanyol i en els països del Sud, on els projectes combinen la cooperació al desenvolupament amb la conservació de la natura per augmentar el benestar de la població local.

Consuelo Chaves

RAMBLA CATALUNYA,
121 6È 9A
BARCELONA-08008
TEL. 932 373 802
j.feliu@fundacionatura.org

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

012 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

Professionals per l'Ètica presenta la «Guia per a l'objecció de consciència»

■ Una iniciativa duta a terme davant de l'assignatura Educació per a la Ciutadania

BARCELONA.— El 25 d'octubre passat, Professionals per l'Ètica va presentar a Barcelona la *Guia per a l'objecció de consciència*. Aquesta guia, editada amb la col·laboració de disset associacions, és una eina pràctica adreçada a tots els pares i mares per tal que puguin fer servir el seu dret a l'objecció de consciència davant de l'assignatura Educació per a la Ciutadania, imposada unilateralment pel Govern.

L'acte, que va tenir lloc a l'Hotel Hilton Barcelona, va comptar amb la presència de nombrosos representants d'entitats de l'àmbit educatiu i familiar. Hi van intervenir com a conferenciants el Dr. Enrique Martínez, professor d'universitat; Eva Cumbreño, professora i representant de l'Associació de Mares i Pares per la Llibertat d'Educació, i Ramón Novella, psicopedagog i president de Professionals per l'Ètica de Catalunya.

Entre les disset entitats que donen suport a aquesta guia hi ha l'Associació de Mares i Pares per la Llibertat d'Educació, l'Institut de Política Familiar, el Grup d'Entitats Catalanes de la Família, l'Observatori per a la Llibertat Religiosa i de Consciència, el Pacte pels Drets i les

Llibertats, la Plataforma per la Qualitat de l'Escola Pública i Juristes Cristians de Catalunya.

Enrique Martínez va recordar que l'educació ha d'alimentar la persona i que educar és conduir els fills fins a la majoria d'edat moral, intel·lectual i espiritual. En comptes d'això, les successives reformes educatives han provocat una situació de dispersió en el sistema i un clima de manca d'autoritat i de confiança entre els alumnes, pares i professors. Davant del buit creat, «la nova LOE pretén educar en la dictadura del relativisme», va afirmar Martínez.

Eva Cumbreño va insistir que els pares tenen el dret i el deure d'educar, i el dret d'escollir quina educació volen per als seus fills. Va dir que «l'Estat ha de ser

Portada de la guia.

subsidiari dels pares, però avui dia pretén saltar-se la pàtria potestat dels progenitors». Per la seva banda, Ramón Novella va explicar quin és l'abast de l'assignatu-

ra Educació per a la Ciutadania, «una norma aprovada sense consens i sense tenir en compte l'opinió dels pares, i que suposa un perill real de manipulació i adoctrinament per tal d'imposar una moral d'Estat».

El president de Professionals per l'Ètica de Catalunya va resumir el contingut de la guia, que vol facilitar l'exercici de la llibertat de consciència i que es basa en el dret fonamental a l'objecció de consciència i en la llibertat ideològica reconeguts a la Constitució. Aquesta iniciativa és el principi d'una mobilització ciutadana en defensa de la llibertat d'educació i el dret dels pares a educar els seus fills «sense intromissions governamentals ni adoctrinament ideològic». Així mateix, va manifestar que s'espera que «la guia arribi a més de quatre milions de famílies disposades a defensar els seus drets i llibertats». Tot seguit va tenir lloc un col·loqui i es van repartir exemplars de la *Guia d'objecció de consciència* entre els assistents. (C.C.)

Càritas diocesana de Tarragona rep un ajut de 6.000 euros

TARRAGONA.— L'Obra Social de «la Caixa» va signar un conveni de col·laboració amb Càritas diocesana de Tarragona, a través del qual aporta 6.000 euros per a la millora del sistema informàtic i de comunicacions d'aquesta entitat d'Església. Carme Borbonès, directora de Càritas diocesana de Tarragona, i Juan Valverde, director de l'Àrea de Negoci de «la Caixa» a Tarragona, van ser els encarregats de signar el conveni.

Amb aquesta aportació també es vol contribuir al procés de modernització de Càritas, millorant les instal·lacions dels seus serveis generals. Cal dir que Càritas

Carme Borbonès i Juan Valverde signen el conveni.

gestiona diàriament grans quantitats d'informació quant a la intervenció i la situació de les persones que s'adrecen als seus serveis, el seu funcionament intern, el voluntariat, altres recursos socials i dades econòmiques, d'avaluació i planificació.

L'estructura de la diòcesi fa que els serveis estiguin desplegats arreu del territori i aquest projecte és una oportunitat de connexió a través de la xarxa virtual amb totes les Càritas de la diòcesi de Tarragona i de la Confederació de les Càritas diocesanes de l'Estat espanyol.

Joan Boronat

Maria Monteagudo, premiada amb el Memorial per la Pau Vidal Llecha

REUS.— El 6 d'octubre va tenir lloc, al Centre de Lectura de Reus, l'acte del lliurament del Memorial per la Pau Josep Vidal Llecha, establert per recordar aquest destacat reusenc que es va preocupar per la pau, la fraternitat universal i l'ecologia. Aquest premi, dotat amb 5.000 euros, s'ha concedit anualment des del 1985 a diverses persones, entitats i iniciatives, tant de les comarques tarragonines com de diferents indrets del món.

Enguany el Memorial per la Pau Josep Vidal Llecha ha estat atorgat a Maria Monteagudo Robledo, «per haver fet de la seva vida un servei personal als altres, amb la creació d'espais de diàleg i de reconciliació i amb el seu suport professional, econòmic i de presència als projectes de la comunitat maia de Valle Esmeralda, al Petén (Guatemala)».

Maria Monteagudo, nascuda a València, treballa com a infermera a l'Hospital Joan XXIII de Tarragona des del 1981 i és llicenciada en Antropologia Social i Cultural. La seva preocupació per la pau, el diàleg i els drets humans l'han portada a formar-se en resolució de conflictes humans i a participar activament en moviments pacifistes i de defensa dels drets humans. Ha combinat una intensa vida professional i familiar amb el treball amb dones víctimes de violència familiar i de gènere, tant personalment com dins de l'associació Adhara, de la qual ha estat presidenta.

La preocupació pel Tercer Món l'ha duta a formar-se en cooperació internacional i a treballar activament i personalment a favor de la comunitat maia, tot implicant-se en projectes de sanitat, educació i desenvolupament comunitari. (J.B.)

La bona notícia...

Augmenten les vocacions religioses a l'Extrem Orient

La florida de vocacions a la vida consagrada augmenta a la Xina, al Japó, a Corea i sobretot al Vietnam, de tal manera que els seminaris i noviciats són plens. Els ordes religiosos que han experimentat un augment més gran de vocacions són els salesians, els carmelites i els franciscans. El carisma de Don Bosco engresca perquè té com a objectiu prioritari l'educació de la joventut més marginada. Sant Francesc d'Assís, fundador dels franciscans, és molt estimat a Orient per la seva humilitat i pobresa, i pel respecte i admiració a tota la creació. Pel que fa als reformadors del Carmel, sant Joan de la Creu i santa Teresa de Jesús, és el sentit místic contemplatiu de la seva espiritualitat el que captiva vivament els joves que desitgen consagrar-se a Déu.

Al Vietnam la pràctica religiosa és molt alta entre els catòlics. Sovint els turistes queden admirats de la nombrosa participació dels fidels a la missa en dies feiners. No pot negar-se que quan la fe és viva en els pobles, el compromís del jovent en el seguiment de Jesucrist és més elevat i generós.

Francesc Gamissans

cultura

La Signatura Apostòlica resol que les obres del Museu Diocesà de Lleida estan en dipòsit

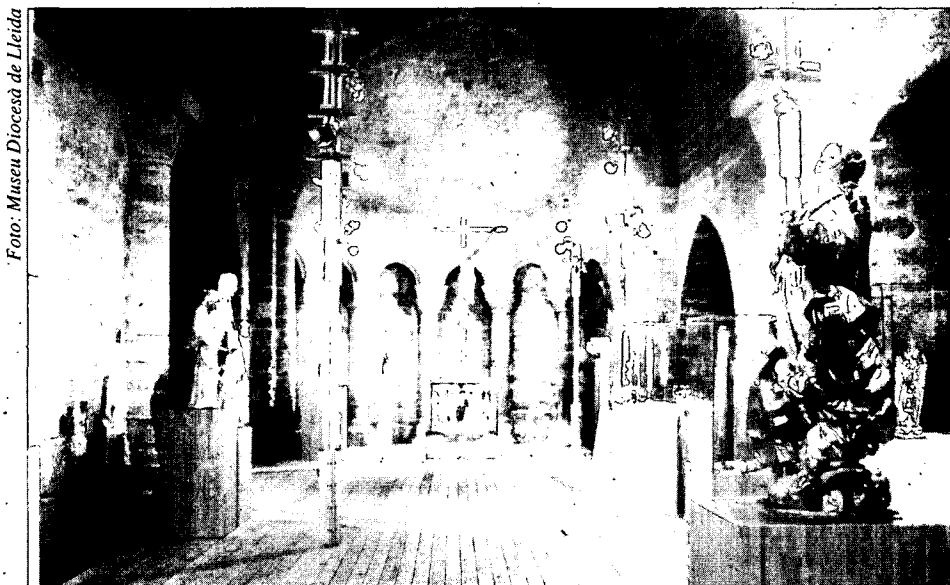
■ El bisbat de Lleida hi interposarà un nou recurs

LLEIDA.— El 23 d'octubre el bisbat de Lleida rebia la resolució canònica del Tribunal de la Signatura Apostòlica, en la qual es manté que la propietat de les 113 obres d'art en litigi dels fons del Museu Diocesà de Lleida, reclamades per la diòcesi de Barbastro-Montsó, són propietat d'aquest darrer bisbat.

La nova resolució de la Signatura Apostòlica dona resposta al recurs que el 13 de maig passat va presentar l'advocat de la Santa Seu, que representa la diòcesi de Lleida en aquest cas, contra el decret de la Congregació dels Bisbes de 8 de setembre del 2005. En el recurs es demanava fonamentalment que es deixés sense efecte el decret perquè, segons l'equip jurídic del bisbat de Lleida, aquest no s'ajustava a dret quant al fons ni a la forma.

El Tribunal de la Signatura Apostòlica entén en la seva resolució, entre altres consideracions, «que les peces objecte de litigi i que es troben en el Museu Diocesà i Comarcal de Lleida estan en dipòsit i no a títol de propietat, i que, per tant, corresponen a parròquies de la diòcesi de Barbastro-Montsó, en execució del decret de 29 de juny del 1998».

Aquesta presumpció de dipòsit, que es

Peces del fons del Museu diocesà s'exposen a la mostra «Proemium», a l'antiga església romànica de Sant Martí.

va establir en el decret anteriorment esmentat, és el que sempre han rebutjat els juristes de la diòcesi de Lleida perquè és contrari al dret. I és allò en què mai no s'ha entrat, segons aquests juristes, a estudiar a fons en totes les resolucions que han emanat de les diverses instàncies de l'Església.

Davant d'aquesta nova resolució de la Signatura Apostòlica, el bisbat de Lleida, mitjançant un comunicat de premsa, manifesta la seva voluntat de «continuar les

seves accions en la defensa del béns, movent-se en l'àmbit que les normes del Dret Canònic li permeten».

Així mateix, el bisbat de Lleida ha informat que interposarà un nou recurs davant del Plenari de la Signatura Apostòlica. Aquest plenari està format per diversos bisbes, cardenals i juristes, entre ells l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach. Serà la darrera instància d'aquesta via del contenciós administratiu

de l'Església. Paral·lelament, el bisbat ha presentat recurs davant de la Rota romana perquè aclareixi la propietat de les obres.

En la referida nota de premsa, el bisbat de Lleida afirma que «encara que tingui intenció d'esgotar les vies per fer valer els seus arguments, se sotmetrà a les decisions que estableixin, en última instància, els Tribunals de l'Església. Quan es produeixi aquesta decisió, la diòcesi de Lleida farà tot el possible perquè s'executi, sempre de conformitat amb la normativa administrativa, civil i processal que sigui d'aplicació».

Cal recordar que el Consorci del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal, que gestiona actualment el fons del Museu Diocesà de Lleida, s'ha manifestat en el sentit que aquest fons museístic està sotmès a la Llei del Patrimoni Cultural Català i que totes les obres es troben catalogades com a part d'aquest patrimoni. A més, a l'abril passat la conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya va fer un decret en el qual es dicten les condicions d'obligat compliment per a un possible trasllat de les obres d'art a Aragó. Aquest decret de la Generalitat ha estat alhora recorregut per la Diputació. Les institucions de Lleida esperen ara la decisió que prengui finalment la Rota romana pel que fa a la propietat de les obres. Fins aleshores, continua la incertesa.

Jordi Curcó

Exposició commemorativa del 50è aniversari de la Confraria de «la Somereta» de Lleida

LLEIDA.— La Biblioteca Pública de Lleida ha acollit una exposició commemorativa del 50è aniversari de la Confraria de la Sagrada Família i Sant Cristòfol del barri de Pardinyes de Lleida, més coneguda pel nom de «la Somereta». La confraria participa cada any en la processó dels Dolors, que desfila pels carrers de la ciutat de Lleida al vespre del Diumenge de Rams. Ho fa amb el pas de la *Fugida a Egipte*, considerat el segon dolor de la Mare de Déu, d'aquí el nom popular de «la Somereta».

La mostra ha ofert una visió actual i històrica d'aquesta entitat religiosa, amb nombrosos material gràfic, així com fanals, vestes, el penó de la confraria, el llibre amb la Regla, un exemplar singular enquadernat a mà amb filigranes d'argent, i altres records relacionats amb la vida de la confraria.

L'exposició també ha retut un homenatge especial al recordat escultor Jaume Gort, autor del grup escultòric de la *Fugida a Egipte* i d'altres obres d'inspiració religiosa de la ciutat, com és el cas de la imatge de sant Jaume dels Fanalets o la talla de la Mare de Déu de Grenyana. Amb ocasió d'aquesta

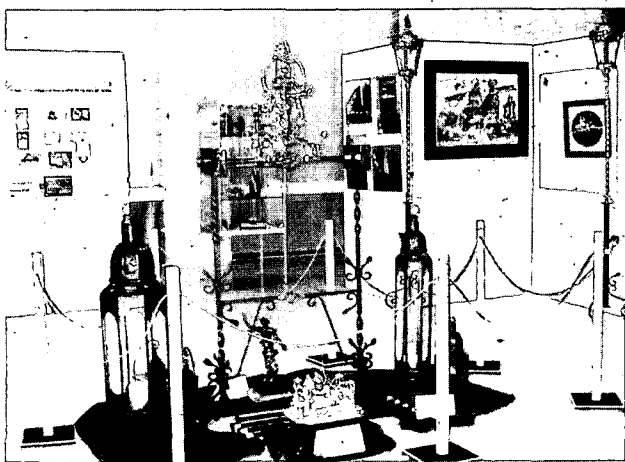

Mn. Joan R. Ezquerro va presidir l'acte inaugural.

exposició, es va tornar a reiterar a la Paeria la petició perquè la ciutat de Lleida dediqui un carrer a aquest escultor, i faci així justícia a un acord que l'Ajuntament de la ciutat va prendre quan fa quaranta anys va morir l'artista i que mai no s'ha dut a terme.

A l'acte inaugural hi van assistir, entre altres, Isidre Gavín, president de la Diputació; la regidora Montse Parra; Mn. Joan R. Ezquerro, vicari general de la diòcesi; Carme Larrosa, presidenta de la Confraria de «la Somereta»; Miquel Costa, president de l'Associació de Veïns de Pardinyes; i Jordi Curcó, confrare d'honor de la Confraria, en representació de la Biblioteca Pública de Lleida.

El vicari general va valorar com a molt positiu el treball i l'esforç de la confraria per potenciar la seva activitat com a entitat d'arrel i tradició cristiana. Va felicitar-los en nom del senyor bisbe per la seva contribució a la solemnització de la Setmana Santa de Lleida. Amb aquesta exposició, la confraria ha clausurat els actes celebrats des de la Quaresma passada amb motiu del seu mig segle de vida. (C.C.)

L'exposició clou els actes del 50è aniversari de la confraria.

V Mostra Blanquerna d'Informatius, Espots, Vídeos i Reportatges escolars

BARCELONA.— Un total de 33 escoles de batxillerat de Catalunya (16 de públiques i 17 de privades i concertades) participaran a la cinquena edició de la Mostra Blanquerna d'Informatius, Espots, Vídeos de ficció i Reportatges de Batxillerat, que organitza la Facultat de Comunicació Blanquerna (FCCB) de la Universitat Ramon Llull en col·laboració amb el Consorci Local i Comarcal de Comunicació, el departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona, K3-Televisió de Catalunya i RAC1. Aquesta iniciativa donarà a conèixer els documents de gènere informatiu per a ràdio, televisió o Internet (reportatges, notícies, entrevistes i blocs), així com espots publicitaris i vídeos de ficció, produïts per estudiants de batxillerat i de quart d'ESO dels centres d'ensenyament de Catalunya. La projecció dels treballs presentats es farà a la FCCB el 29 de març del 2007. (C.C.)

Concert en record del P. Ireneu Segarra

■ Tindrà lloc a la catedral de Barcelona el proper 18 de novembre

BARCELONA.— Si es fa referència al món musical de la segona meitat del segle xx, és imprescindible esmentar dom Ireneu M. Segarra i Malla, nascut el 1917 a Ivars d'Urgell i monjo de Montserrat des del 1933. Com a músic, va ser mestre de capella i director de l'Escolania del monestir, compositor, musicòleg, escriptor especialitzat, promotor de trobades i debats internacionals i assessor de les més altes instàncies eclesiàstiques.

També és necessari referir-se al P. Ireneu Segarra per personalitzar la difusió de la música tant des de la vessant de la pedagogia i de la creació de mètodes d'ensenyament musical que són aplicats arreu, com per ser el promotor d'una extensa col·lecció d'enregistraments d'obres de tema religiós, moltes de recuperades i interpretades per la seva estimada Escolania.

No és estrany, doncs, que en fer un any del seu traspàs se'l vulgui recordar amb la dignitat que es mereix. Així, l'associació Endins, dedicada a la promoció i difusió de la cultura, l'art i els espais d'inspiració religiosa, i en concret el Cor de Cambra Francesc Valls, amb la col·laboració tècnica de Culturae (gestió cultural per a la societat i l'empresa), han organitzat un concert extraordinari a la catedral de Barcelona, on l'esmentada formació co-

ral participa habitualment en les celebracions litúrgiques solemnes.

El programa del concert inclou un ampli repertori d'obres del P. Segarra, amb el complement de composicions d'altres autors —Joan Cererols, Anselm Ferrer, Vicente Goicochea, Rafael Murillo, Pau Casals, Àngel Rodamilans i Narcís Casanovas— que permetrà donar una perfecta visió de la importància del cant coral religiós en la cultura occidental, potser una mica desprestigiada en els darrers temps.

Les interpretacions es complementaran amb breus parlaments a càrrec de destacades personalitats, que glossaran la figura del P. Segarra i de la seva obra. L'acte, que compta amb la col·laboració

P. Ireneu Segarra.

del Patronat de la Muntanya de Montserrat, tindrà lloc a la catedral de Barcelona, a dos quarts de nou del vespre del proper 18 de novembre. L'entrada és lliure. Per a més informació, tel. 606 072 017, a/e: info@culturae.es

Núria Llorach i Molons

Gestora cultural

Festes tradicionals a Alcover

ALCOVER.— Un any més, el municipi tarragoní d'Alcover va sortir joïós al carrer per celebrar solemnement, del 5 al 16 d'octubre, les seves festes més tradicionals: la fira dels bandolers, la festa del Remei i la festa major. Especialment emotiva va ser l'eucaristia que el 8 d'octubre va aplegar mig poble a l'ermita del Remei. La celebració litúrgica amb motiu de la festa major va tenir lloc el 14 d'octubre i va comptar com a colofó amb un petit concert d'orgue a càrrec de Josep Mateu i Núria Besora. Tampoc no va faltar el cant de l'himne d'Alcover i els *Goigs a la Mare de Déu del Remei*, totes dues peces compostes per M. Teresa Llorens. (C.C.)

Homenatge al Dr. Ramon Roca-Puig

MONTSERRAT.— El 10 de novembre té lloc a l'abadia de Montserrat, i l'endemà a la Universitat de Barcelona, una sèrie de conferències per retre homenatge al Dr. Ramon Roca-Puig, amb motiu dels cent anys del seu naixement i cinc anys després de la seva mort. Va formar una col·lecció de textos antics, escrits sobre paper i sobre pergamí, que constitueixen un dels patrimonis culturals més importants de la península. El Dr. Roca-Puig va deixar en testament la seva col·lecció a l'abadia de Montserrat. (C.C.)

50è Aniversari
Coronació de la
Mare de Déu del Claustre

Solsona, 7 i 8 d'octubre de 2006

Portada d'aquesta edició especial.

Goigs il·lustrats de la Mare de Déu del Claustre

SOLSONA.— Amb motiu de les festes del cinquantè aniversari de la coronació de la Mare de Déu del Claustre, l'Associació Gogistes Solsonins ha fet una edició especial dels *Goigs de la Mare de Déu del Claustre*, il·lustrats per diversos artistes locals: Jaume Cuadrench, Gemma Montaner, Manel Casserras, Aleix Albarreda, Jaume Roure i Ramon Àngel Davins. La lletra dels goigs va acompanyada per les músiques, que són, respectivament, de Mn. Antoni Muntada i Mn. Joan Aymenrich. L'edició consta de 700 exemplars per al públic en general, 300 exemplars numerats per als socis i 200 en una edició especial també numerada. (Ramon Estany)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Per què es va cremar el pebre vermell?

A en Carles se li va cremar el pebre vermell que va incorporar a la ceba acabada de fregir i abans d'afegir el tomàquet fet puré. N'hi ha prou amb uns quants segons perquè aquesta pols obtinguda d'alguns tipus de pebrots secs i molts es cremi. Aleshores, el resultat és una salsa amb un gust amarg.

En una cuina professional, quan hi ha moltes comandes i falta algun cambrer, aquestes coses passen sovint.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Philipp Melanchthon, reformador

Alemanya va dedicar el 1997 aquest segell a l'humanista i reformador Philipp Melanchthon per commemorar els 500 anys del seu naixement. Nascut a Bretten de Baden el 1497, Philipp Melanchthon —nom hel·lenitzat amb què és conegut Philipp Schwarzert— es va formar a les universitats de Heidelberg i Tübingen i de Wittenberg. Des del 1518 va ser professor de grec a la universitat de Wittenberg, on va reformar els estudis amb J. Burckhardt, donant-los un caire humanístic, i va entrar en contacte amb Luter. Va redactar la *Confessió d'Augsburg* (1530) i l'*Apologia* (1531), que va adquirir categoria de llibre simbòlic en el luteranisme. Va morir a Wittenberg el 1560.

«L'objectiu de “L'Osservatore Romano” és donar a conèixer la veu del Papa»

■ El periodista Salvador Aragonés ha publicat una tesi sobre aquest diari

El Dr. Salvador Aragonés Vidal, vicedegà de Periodisme de la Universitat Internacional de Catalunya (UIC) i director del departament de Ciències de la Comunicació d'aquest centre universitari, acaba de publicar una tesi sobre *L'Osservatore Romano*. El periodista en va poder lliurar personalment un exemplar al papa Benet XVI, el qual li va expressar la seva satisfacció per aquest estudi. El Dr. Aragonés ens parla en aquesta entrevista de la seva feina d'investigació dins del Vaticà, així com de la missió professional i espiritual de la tasca periodística.

—Com va sortir la idea de fer un estudi sobre *L'Osservatore Romano*?

—Tenia diversos temes per escollir trets d'uns estudis fets anteriorment. Com que vaig ser corresponsal de l'agència Europa Press a Roma durant nou anys, havia elaborat dos petits treballs: un sobre *L'Osservatore Romano* i un altre sobre l'*Ostpolitik* del Vaticà. Em va semblar més periodístic el primer perquè del segon vaig saber que tots els documents estaven «classificats», fins i tot l'acord amb Hongria del 1956.

—Per a qui no conegui aquesta publicació, com la definiria?

—*L'Osservatore Romano* és un diari que té 145 anys i que ha exercit una influència molt important no només a Itàlia i a l'Església, sinó arreu del món.

Sempre em va encuriosir saber qui mana realment en aquesta publicació, si era un diari oficial o oficiós, qui hi podia treballar com a redactor, quina situació jurídica tenia i com ha evolucionat al llarg del temps. Quan un investiga acostuma a trobar coses molt interessants, perquè la realitat gairebé sempre supera la ficció. Jo diria que és un diari «oficial» quan tracta temes del Vaticà i «oficiós» en el tractament de les pàgines de la secció d'internacional i en els articles d'opinió, i un diari normal en la resta de les pàgines (reportatges, seccions d'Itàlia i Roma, etc.).

—Vostè fa una recerca sobre l'*Ostpolitik*. De què es tracta?

—L'*Ostpolitik*—la distensió entre les relacions entre la Santa Seu i el bloc comunista— és una matèria que encara

Salvador Aragonés va lliurar a Benet XVI un exemplar de la seva tesi.

avui continua estant vetada. Vaig investigar el tema quan era corresponsal. Em vaig posar en contacte, d'una banda, amb els «aparells» dels partits comunistes i, d'altra, amb l'anomenada «Església del silenci», que rebutjava clarament l'*Ostpolitik* quan els partits comunistes occidentals l'aplaudien. Des del meu punt de vista occidental, em semblava molt oportú un diàleg amb els governs comunistes, sempre que no fos un «diàleg amb el marxisme». Pau VI sempre va dir que es tractava d'un diàleg perquè l'Església tingués en aquells països un «mínim vital» (una jerarquia, un clergat...) per poder subsistir. El final de l'*Ostpolitik* va venir de la mà de Joan Pau II—un Papa vingut d'un país comunista— quan va atacar d'arrel un sistema totalitari com era el comunista, parlant dels drets fonamentals de les persones i del dret de practicar la religió.

—A través de *L'Osservatore Romano* poden els laics arribar a conèixer una mica millor el món del Vaticà?

—No. L'objectiu primordial és donar a conèixer «la veu del Papa», tal com va afirmar Joan Pau II. El «món» del Vaticà no és tan difícil conèixer-lo, encara que sempre hi ha una aurèola de misteri que l'envolta. Hi ha una amplíssima documentació escrita sobre la seva estructura, funcionament, presa de decisions, etc. L'Església catòlica és, d'una banda, carismàtica, però la seva actuació està regulada per un dret molt clar, com és el Codi de Dret Canònic. Un Pontífex o un bisbe no poden fer el que vulguin i molt menys un prefecte de Congregació de la Cúria, que té un poder que procedeix del dret positiu, no de la successió apostòlica, com els bisbes. Hi ha mitjans de comunicació que diuen que el Papa ha de dimitir del seu «poder temporal» com a cap d'Estat. L'anomenat poder temporal del Pontífex s'exerceix sobre un territori de 44 hectàrees on no caben ni tan sols totes les oficines de la Cúria. Si el Papa no tingués el reconeixement in-

ternacional de la seva independència en aquest minúscul territori, el Papat hauria estat víctima del xantatge i de la instrumentalització permanent d'anticlericals.

—Com a periodista catòlic, quins consells donaria al món de la comunicació per fer un periodisme més ètic i transparent?

—El periodista catòlic—i el no catòlic també— ha d'explicar la veritat, desfer-se de la teranyina que emmascara la veritat i que a vegades anomenem «el políticament correcte». L'amor a la veritat és el que fa al periodista lliure; una altra cosa és escalar, buscar càrrecs i servir partits i ideologies. Avui el periodista està més mediatitzat que mai a través de les potents oficines d'informació, gabinets de comunicació... que molts cops impedeixen que es digui el que realment ha passat o es digui només a mitges segons el caire de determinats interessos polítics, econòmics o d'altra mena.

—I pel que fa al periodisme religiós?

—Em fa molta llàstima veure com s'informa del fet religiós al nostre país perquè hi ha un gran desconeixement sobre el tema i perquè els que diuen que la religió és inacceptable perquè té «dogmes» (i la veritat és que en té molt pocs) s'erigeixen en «dogmàtics» de la seva pròpia laïcitat. Hi ha molta confusió sobre aquest tema. A un catòlic se'l jutja només perquè defensa un determinat model de família, la vida i els drets naturals de l'ésser humà. Això és tremendament injust perquè aquests principis no són catòlics, ni cristians, ni tan sols religiosos, sinó simplement de qui defensa un concepte concret de persona. Allò religiós consisteix en la manera d'entendre la relació de l'home amb Déu, a qui ningú està obligat a creure ni a seguir. Ser catòlic no és gens incompatible amb ser un periodista lliure, veraç i amb ganxo professional, ja que la fe no és una càrrega sinó un alliberament.

Marisol Silva

Patates amb pebre vermell

INGREDIENTS:

2 quilos de patates
brou vegetal
pebre vermell
oli d'oliva
all i julivert

PREPARACIÓ:

Bulliu dos quilos de patates tallades a rodanxes gruixudes en un brou vegetal colat i salat. Quan estiguin bullides, escorreu-les i poseu-les en una plata de forn. A sobre poseu-hi força pebre vermell i un bon raig d'oli d'oliva barrejat amb all i julivert i gratineu-les una estoneta.

Llibres per als més joves

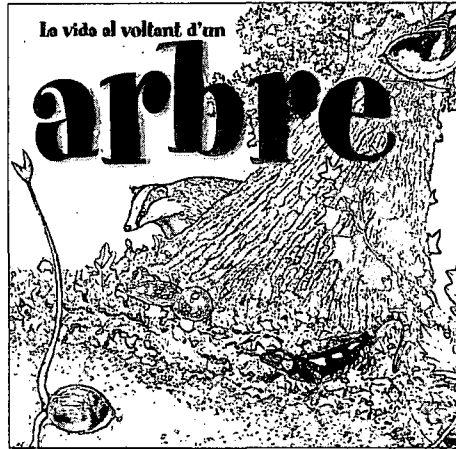
El meu primer llibre

La gran singularitat d'aquest llibre és que està fet de roba. L'objectiu és que el nadó comenci a desenvolupar el llenguatge. «Aquest llibre és un dels primers que escoltarà el nadó. Fes-ho de forma divertida, i descobrirà el plaer de la lectura des dels primers anys», s'aconsella als pares des de la mateixa contraportada. A les pàgines de l'esquerra hi ha un primer paràgraf que explica el que surt a la fotografia (zebres, elefants, pingüins...) i un segon on hi ha una frase per dir directament al nadó. (C.C.)

VV.AA., *Animalons. Com llegir a un nadó*. Editorial Planeta, Barcelona 2006, 10 pàg.

Un «edifici» amb branques

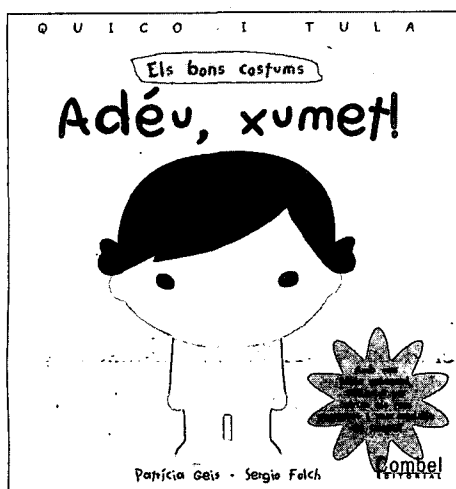
Un gran roure és, des de les arrels fins a les branques més altes, com un edifici als pisos del qual es poden descobrir nous inquilins. N'hi ha que hi troben el seu aliment, altres s'hi amaguen per criar els seus petits. Molts altres es protegeixen dels seus predadors enmig de les branques. També hi ha plantes que viuen gràcies a l'arbre. Petits i grans coneixeran el món del roure alhora que descobriran quins mamífers, ocells i bolets hi viuen. Inclou un pòster gegant per aprendre a reconèixer els habitants d'aquest arbre. (C.C.)

Ferruccio Cucchiari (text i il·lustracions), *La vida al voltant d'un arbre*. Cossetània Edicions, Valls 2006, 21 pàg.

Aprendre bons costums

Els llibres —divertits i molt didàctics— de la col·lecció Quico i Tula tenen com a propòsit fonamental motivar els infants perquè aprenguin els bons costums d'una manera pràctica, fàcil i eficaç. Alguns dels títols són aquests: *Adéu, xumet!*, *Adéu, bolquers!*, *A dormir!*, *A rentar-se!*, *A vestir-se!* o *A dinar!* Cada volum inclou una taula setmanal en què els pares poden assignar les tasques que els seus fills han de fer i així anar sumant punts per tal d'aconseguir... la seva medalla de campions! (C.C.)

Patricia Geis i Sergio Folch, *Adéu, xumet!*. Editorial Combel, Col·lecció Quico i Tula. Els Bons Costums, Barcelona 2006, 14 pàg.

Afrontar pors i complexos

A Omar l'amoïnava la seva alçada, sobretot quan en el seu equip de futbol la resta de companys van començar a sobrepassar-lo molt. També estava preocupat per la seva mare i per la vida en el nou país al qual havien emigrat. Certament, el noi no ho tenia gens fàcil. Però un dia va anar al bosc i va descobrir un passadís secret que conduïa cap a una ciutat amagada on vivien uns personatges molt curiosos. Omar va aprendre a plantar cara a les seves pors. (C.C.)

Mercedes Neuschäfer-Carlón (text) i Enrique Vignolo (il·lustracions), *Omar y la ciudad escondida*. Editorial Palabra, Col·lecció La Mochila de Astor, Madrid 2006, 111 pàg.

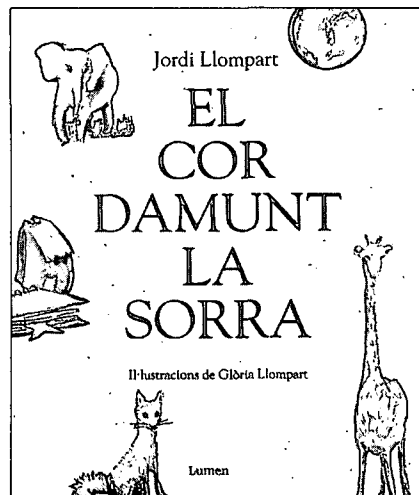
Il·lustracions amb encant

Aquesta versió del clàssic conte infantil dels germans Grimm va ser realitzada per la gran il·lustradora catalana Mercè Llimona (1914-1997) i publicat per primera vegada el 1941. Les seves pàgines destil·len encant i màgia i apropen a un món de fantasia per al gaudi de tots els públics. Més enllà de la temporalitat de modes i ambients, Llimona va imprimir en les expressions, les actituds i els moviments de les seves figures l'alè vital d'unes aventures meravelloses. Els seus personatges són d'ara i de sempre. (C.C.)

Mercè Llimona (adaptació del text i il·lustracions), *La Blancaneu*. Editorial Edebé, Barcelona 2006, 48 pàg.

Un món de llum i bellesa

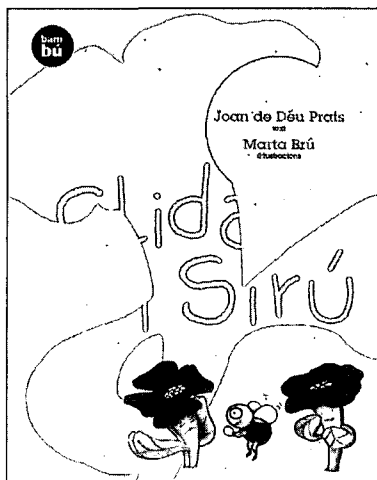
El periodista Jordi Llompart acaba de publicar aquest conte, que va començar a escriure dies després de la mort de la seva filla Jana, l'abril del 2005, a Namíbia, mogut per l'impuls de comunicar-se amb ella i amb el seu món «ple de llum, bellesa, innocència i imaginació». Està dedicat «a tots els nens i nenes que, tot i fer-se grans, conservaran —encara que sigui en un lloc recòndit de la seva ànima— la fe en l'amor i la bellesa com la veritable raó de l'existència que dona sentit a l'univers sencer», comenta l'autor. (C.C.)

Jordi Llompart (text) i Glòria Llompart (il·lustracions), *El cor damunt la sorra*. Editorial Lumen, Barcelona 2006, 61 pàg.

Fragància de violetes

Ha caigut un ruixat sobre la terra sorrenca i erma del desert. L'aigua impregna d'alegria els animals, un mantell verd cobreix el terra, ara solcat per rierols, esclaten flors de mil colors... Clida, la violeta, queda encisada per la fragància de Sirú, una violeta que es troba a l'altra banda de la prada. Es tracta d'una història poètica sobre l'amor i alhora una explicació sobre la reproducció de les plantes... amb l'ajut d'un munt de simpàtics animalons, com Fastuc, l'abellot tafa-ner, o Cuma, la libèl·lula. (C.C.)

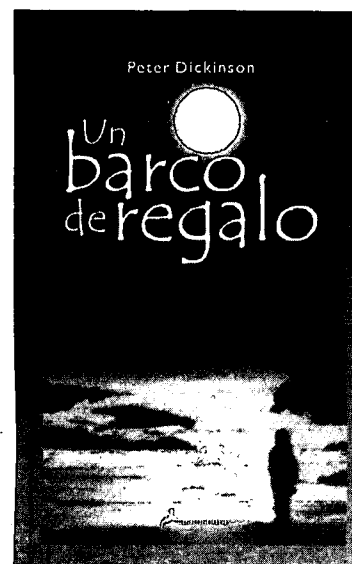
Joan de Déu Prats (text) i Marta Brú (il·lustracions), *Clida i Sirú*. Editorial Bambú, Col·lecció Primers Lectors, Barcelona 2006, 62 pàg.

El poder de l'esperança

A l'hora de batejar la fabulosa maqueta de vaixell que el seu avi li està construint com a regal d'aniversari, en Gavin tria *Selkie*, nom d'unes llegendàries criatures marines. Aquest llibre és un entranyable relat sobre el poder de l'esperança en la lluita contra l'adversitat. Un cant al valor dels lligams familiars i a la noblesa dels sentiments, en què realitat i fantasia s'uneixen per conduir el lector cap a un desenllaç tan emocionant com sorprenent. (C.C.)

Peter Dickinson, *Un barco de regalo*. Editorial Salamandra, Barcelona 2006, 151 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Protagonista i assassí: el mòbil

Aneu pel carrer, tan tranquils, i us veieu envoltats de gent amb la mà a les orelles: són els centenars de passejants, que continuen els seus itineraris en companyia de parelles imaginàries que no es veuen... potser se senten: un espectacle gratuït de marionetes que parlen al buit, i riuen, parlen sense parar, gesticulen amb força, obren els braços i demanen excuses i justifiquen els gestos estranys de qui vol convèncer, compadir o distreure fantasmes absents que s'apropen a les orelles en un col·loqui truncat.

O son en un tren, intentant passar unes hores tranquils, i unes músiques estranyes us recorden, al so d'arpegis clàssics, que teniu a prop legions de mòbils que necessiten resposta...

El malson antic dels viatges amb companys i companyes que de sobte treien la carmanyola i es menjaven tranquil·lament els entrepans de truita, i et miraven compassiu contemplant els badalls mal reprimits davant d'aquest festí...

Ara no: el mòbil serveix per tancar negocis, saludar els amics, preparar visites, des de qualsevol lloc. De vegades a plena veu, com si l'absent que se suposa que escolta, estigués a centenars de quilòmetres i calgués cridar perquè et senti... o

amb murmuris inaudibles, com anunciant un col·loqui d'amor, que té lloc al carrer, al metro, als autobusos, o des del jardí del parc.

És la imatge d'una ciutat precipitada, que intenta estar en contacte amb veus sense rostre, potser per fugir de la soledat, segons anunciava el filòsof: una gran ciutat és una gran soledat...

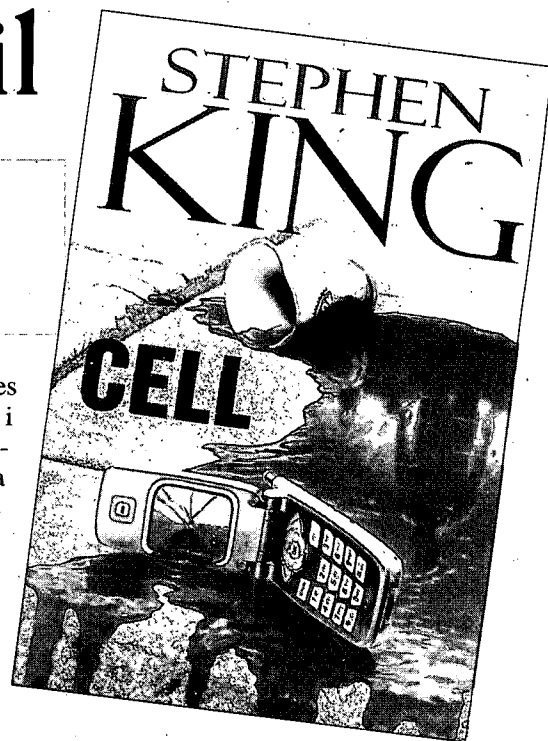
Ah, però allà hi havia el «mòbil», per alleujar impaciències, o distreure simplement el personal, encara que sigui torturant els companys de viatge, que es feien il·lusions veient la desfilar pacífica dels camps i les muntanyes, com en un oasi de tranquil·litat.

Però, el que ningú no podia imaginar, la imaginació torturada i torturadora de Stephen King ho ha aconseguit. Imagineu una ciutat, un país, amb milions d'habitants provistos d'aquest artefacte petit i misteriós que és el mòbil, que de sobte és envaït per una onada de terrorisme destructor,

amb els carrers plens de cotxes que es precipiten els uns contra els altres, i que passen transformats en màquines de matar. Veieu el carrer de casa fet un riu de sang, i sentiu els crits de gent atrapada en ple caos, sense poder fugir, perquè l'aparell destructor no perdona cap racó... I poseu tot això en la batidora mental d'un autor —o en la vostra— que no perdona cap detall que provoqui calfreds, i ganes de fugir.

El mòbil és l'exemple clàssic d'aquesta novel·lística voluminosa, que ens arriba dels EUA, i que envaeix la nostra imaginació —si som capaços de resistir fins al final— d'una sensació fatal d'impotència, i potser de ganes de no haver nascut en aquesta civilització, reflectida en una literatura pesada i sagnant.

És la sensació que ens volen mostrar una realitat que se'ns amaga darrere la societat aparentment fàcil —la societat del benestar— gràcies als artefactes materials que ho faciliten tot. I així, l'home o la dona es poden dedicar a estimar-se o a destruir-se segons els vingui de gust. I nosaltres som els espectadors d'un cataclisme, del qual només es podran salvar els que s'entestinen a tornar enrere i deixin conservar el

cap a les titelles.

Està clar que, de recursos als valors autèntics de la convivència, i d'encoratjament a viure més bé en un món més humà, res de res.

I pensar que ara ens anuncien mòbils per a nens de cinc anys...

Recordeu-vos d'H. G. Wells, o del nostre vell Gracián, i les desventures del pobre Critil. Realment, l'inventor del telèfon no hauria pensat mai que podria arribar a ser una arma per matar i destruir. Tant de bo que tot quedi en la invenció esbojarrada de S. King.

Cristóbal Sàrrias

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 95,90€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 95,90€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 47,95€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors, Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

La col·lecció discogràfica Contemporanis ja té cinc volums

La cobla Contemporània acaba d'editar el cinquè volum de la col·lecció discogràfica Contemporanis, que la inquieta formació vallesana ha creat per contribuir a la difusió de sardanes dels compositors dels nostres dies. Com en els lliuraments anteriors, el contingut d'aquest CD l'han fet els membres de la cobla, a partir de la selecció feta entre les composicions que els mateixos autors els han proposat, tot responen a la crida que la Contemporània efectua abans de cada nova edició discogràfica.

La característica diversitat d'estils i procedències de les sardanes i els autors que configuren aquesta col·lecció es manté també en aquest cinquè volum on trobem compositors tan veterans com Joaquim Soms (actualment amb 92 anys) i Tomàs Gil Membrado (amb 91) fins a joves de 19 i 22 anys com Martí Fontclara i Gerard Pastor, que juntament amb Jeroni Velasco són els tres membres de la cobla Contem-

porània que tenen una sardana enregistrada en aquest cinquè volum. Les sardanes d'aquests autors són les titulades *Tona de Llavaneres*, *Els tres patufets*, *Ironies*, *L'hostal del fum* i *Vilassar de Dalt 2005*.

Contemporanis 5 inclou també dues sardanes de sengles autors residents a la Catalunya Nord: *Sardane de toujours*, de Maryse Olivé i *Colla Sol i Vent*, de Roland Besson, l'actual director artístic de la cobla Tres Vents. Altres autors que aporten les seves composicions a aquest nou enregistrament són, alhora, instrumentistes de diferents cobles, com Pitu Chamorro (actualment a la cobla La Flama de Farners) que hi té la sardana *50 anys*, Lluís Pujals de La Principal de la Bisbal amb la seva sardana *Tots a la festa* i Jordi Feliu de La Selvatana que és l'autor de la sardana *Quan els ulls es tanquen*. Finalment, completen aquest CD les sardanes *Capital del cava*, de Joan Lázaro i *El Salvador de Cal Bep*, de Daniel Gasulla. (C.C.)

La tortuga que Darwin portà de les Galápagos

Va morir la nit del 22 de juny passat. Aquesta tortuga consta que va ser capturada a una illa de l'arxipèlag de les Galápagos. Quan Darwin hi arribà amb el *Beagle* el 1835 ja tenia uns cinc anys i la seva mida devia ser aleshores la d'un plat soper aproximadament. Se li va posar el nom de *Harriet* (no *Harrier*, que significaria «gos llebrer»; les tortugues no corren com un llebrer). Se suposa que Darwin se l'emportà a Anglaterra i, després d'un temps breu de ser-hi, la traslladaren als Jardins Botànics de Brisbane (Austràlia) per anar a parar més tard al zoo que hi ha a l'estat de Queensland, al nord-est del continent australià. Allà ha acabat la seva vida. Alguns dubten que la història anés així, perquè era d'una espècie que es troba en una illa de les Galápagos que Darwin potser no va visitar, si bé va advertir les diferències que hi havia d'illa a illa en les diferents espècies d'aquests rèptils segons l'entorn que els limitava (per exemple, la llargada del coll depenia de si l'havien d'estirar més o menys segons la classe de vegetació que es trobés al seu abast). Però el que es veu segur és l'edat de l'animal, que no podia néixer més tard del 1830, cosa que s'ha confirmat amb proves d'ADN.

Harriet, la tortuga de Darwin, fa pocs anys.

musaranya, que té un cor que fa mil pulsacions per minut només viu de 4 a 5 anys, mentre que els elefants, com que el cor els batega al ritme de vint per minut, arriben a sobrepassar els 70 anys. I les tortugues, que tenen un ritme cardíac encara més lent, poden viure més. D'aquesta regla hem d'exceptuar l'ésser humà, que fem setanta-dues pulsacions per minut i vivim tant o més que els elefants. Donem-ne gràcies a Déu.

Ja se sabia que les tortugues poden viure molts anys, però una constància històrica clara d'una que ha arribat almenys als 176, segons es veu, no deixa de ser notícia. Aquest animal havia crescut fins a pesar 150 kg, com una de tantes tortugues d'aquell arxipèlag. Ha passat al llibre *Guinness* de rècords no pel seu pes sinó per la seva edat. El veterinari del zoo de Queensland va anunciar-ne la mort el 23 de juny dient: «Ja estava malalta per una crisi cardíaca; probablement ha finat durant aquesta nit passada.» Com tots els vertebrats terrestres quan moren de vells moren perquè el cor, afeblit, deixa de bategar. Això també passa amb els humans.

Em direu: per què viuen tant de temps les tortugues? Hi ha una relació entre el ritme de pulsacions del cor i la durada de la vida: la

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

L'astronomia en la seva història

61 És captada la radiació del fons còsmic

Va ser una troballa que es féu també gràcies a la radioastronomia. Si la distribució de les radiofonts i el descobriment dels quàsars debilitaven la teoria de l'estat estacionari, aquesta descoberta enfortia la teoria del Big Bang. Ens trobem al 1964, en què ja són molts els astrònoms que l'han acceptada. A Gamow s'havien afegit R. A. Alpher i H. A. Bethe com ja vam dir, però encara seguien augmentant els que s'hi adherien: R. Herman, C. Hayashi, J. W. Föllin... Un dels seguidors entusiasta n'era Robert Henry Dicke (1916-) que volia comprovar una de les conseqüències de la teoria tal com l'havia exposada Gamow: que el romanent de l'explosió inicial havia de ser una radiació del fons còsmic a molt baixa temperatura. Dicke era professor de Princeton i començà el 1946, amb un equip d'ajudants, la construcció d'un radiotelescopi especial de la seva invenció (radiòmetre diferencial de microones, en digué), per poder captar-la. Però no va ser ell el primer a aconseguir-ho, sinó dos funcionaris de la Bell Telephone.

Amb una antena en forma de corn

Arnó Allan Penzias (1933-) era alemany, nascut a Munic, però es traslladà als Estats Units i es doctorà a la Universitat de Columbia el 1962. Nacionalitzat americà, es posà a treballar als Laboratoris de la Bell Telephone a Holmdel (Nova Jersey). Allà va coincidir amb Robert Woodrow Wilson (1936-) que el 1963 també entrà a la mateixa empresa. Wilson era de Houston i havia estudiat a la Universitat de Rice i a l'Institut Tecnològic de Califòrnia on s'havia doctorat el 1962.

El 1964 van ser encarregats tots dos, en

equip, de mesurar la intensitat de les ones de ràdio galàctiques amb l'antena Horn de Crawford Hill. Es tractava d'un radiotelescopi especial; era una antena receptora en forma de corn de només sis metres de diàmetre, però molt sensible. Havia estat dissenyada expressament per rebre les comunicacions del satèl·lit *Echo 1*, que emetia en ones de curta longitud de l'ordre dels centímetres. En realitat tenia més sensibilitat que el radiòmetre diferencial de Dicke. Tanta sensibilitat, que s'hi havia d'eliminar el brogit provinent del mateix material de l'antena.

A la primavera de 1964 Penzias i Wilson estaven utilitzant aquest corn de Holmdel per mesurar nivells de soroll provinents de la Galàxia que poguessin contaminar les comunicacions amb l'*Echo 1*. I sintonitzaven l'aparell per a longituds d'ones cada cop més curtes. En arribar a la de 7,35 centímetres captaren una radiació persistent i igual en totes direccions. Aquesta longitud correspon a un cos que es trobi a uns 3°K (-270°C). No podia ser de l'atmosfera terrestre, que es fa més prima cap al zenit i més espessa vers l'horitzó; i per això hauria estat fàcilment identificable. Com que era igual en totes direccions no podia ser de cap altra causa terrestre. Tampoc no podia ser causada per la nostra Galàxia, perquè enfocant l'antena cap a una galàxia de característiques semblants a la nostra, com és la d'Andròmeda, se n'hauria hagut de rebre un augment i no era així. A més, la forma lenticular, no esfèrica, de la Galàxia no podia donar una emissió tan igual en totes direccions. La hipòtesi que se'ls ocorregué va ser que potser hi havia un «material dielèctric blanc» (l'eufemisme era de Penzias) deixat per algun colom

sobre l'antena. Van pujar a netejar-la bé, sense trobar-hi el que consideraven possible contaminador. La radiació persistia i ells no sabien interpretar-la. El radioastrònom Bernard Burke, de l'Institut Tecnològic de Massachusetts els va suggerir que potser es tractava d'un fenomen còsmic i els aconsellà que es posessin en contacte amb Robert Dicke de Princeton que se sabia que era un expert en cosmologia.

I així ho van fer. Decidiren telefonar-li per demanar-li l'opinió sobre el que havien detectat. Per a Dicke la notícia va ser-li una gran sorpresa. Demanà detalls i no li restà cap dubte: el que els dos de Holmdel havien descobert era el que ell buscava. Quan li sonà el telèfon estava reunit amb tres col·laboradors, Peebles, Wilkinson i Roll. Després de penjar-lo els comunicà: «Ens han passat al davant!»

El descobriment era important

Penzias i Wilson no pensaven que tingués gaire transcendència la seva troballa. El resultat de la conversa amb Dicke va ser la publicació de dos articles al mateix número de l'*Astronomical Journal Letters*. El treball de Penzias i Wilson duia per títol *Una mesura d'excés de temperatura d'antena a 4.080 megaciclos per segon*, que descrivia modestament les seves observacions, i el firmat per Dicke, Peebles, Roll i Wilkinson es titulava *Una explicació possible per a l'excés de temperatura del soroll observat*, i descrivia com allò havia de ser el residu de la radiació primordial del Big Bang que s'havia refredat fins a aquella baixíssima temperatura. Per als entesos en la matèria va ser un bomba. Fins i tot el resultat va aparèixer a la portada del *New York Times*

del 21 de maig del 1965, amb uns titulars que deien que per fi s'havien trobat proves convincents del Big Bang. Wilson va declarar ingènuament que no havia apreciat la importància del seu descobriment fins que veié aquesta portada.

D'on li venia la importància? El que s'havia captat era una radiació isotròpica de «cos negre» a una temperatura de 3°K que es feia patent per la radiació d'ona de 7,35 cm. Era uniforme en tot el cel visible perquè el Big Bang s'havia esdevingut pertot arreu simultàniament. Que era radiació de «cos negre» no hi havia dubte, ja que presentava un espectre «planckia» ben identificable. Què volia dir això? Que concordava amb la teoria que deia que al cap d'uns 300.000 anys després de l'explosió inicial, els fotons s'alliberaren, l'univers es féu transparent i la radiació es va estendre en totes direccions. És aquesta radiació la que s'ha detectat, que ha anat perdent temperatura fins als 3°K, o més exactament 2,65°K, segons mesures posteriors més precises.

Com que altres observatoris van detectar també la radiació, a partir d'aquest moment molts astrònoms deixaren les seves reticències i es feren partidaris de la teoria del Big Bang. Un d'ells va ser Dennis Sciama, defensor de l'estat estacionari fins al 1967. Acabà rendint-se i passà a ser també bigbanguista.

Penzias i Wilson reberen, per la troballa que havien fet, el premi Nobel de física del 1978. No n'hi hagué per a Robert Dicke, que creiem que era just que en participés. Wilson el 1979 era admès a l'Acadèmia Nacional de Ciències dels Estats Units i Penzias el 1981 va ser nomenat vicepresident d'investigació dels Laboratoris Bell. Però l'absoluta homogeneïtat de la radiació del fons còsmic presentava una dificultat: no havent-hi cap punt on es detectés algun grumoll de matèria com a germen d'una galàxia, com és que ara hi ha concentracions materials que són les galàxies? Això es resolgué el 1992. És una altra història. Ja en parlarem.

TAC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

El corral. Una fiesta muy bestia **

Director i guionista: Steve Oedekerk.
Gènere cinematogràfic: animació/comèdia-aventures.
Estats Units, color, 2006. 90 minuts. / Públic: joves.

El granger està convençut que mana a la seva granja i que vigila i protegeix els animals. Però quan desapareix, l'ovella que fa de sentinella crida: «Ja ha marxat!» i tots els animals comencen a caminar a dues potes, parlen, miren la tele i es gasten bromes de mal gust. Per a la vaca Otis, les bromes són el més important. Els seus millors amics (el ratolí Pipó, la fura Freddy i el porc Guarri) són bromistes de primera i sempre estan disposats a passar-s'ho bé. Otis rebutja créixer, cosa que no li impedeix en absolut ser molt feliç.

Cada vegada són més freqüents les produccions d'animació en 3D i malauradament la qualitat no sempre les acompanya. En aquest cas, no és que l'animació sigui desastrosa, però el guió està poc cuidat, amb els gags musicals de sempre i amb un humor una mica pujat de to per adreçar-se als més petits. El creador de la pel·lícula ha creat una distracció menor, que en la versió original compta amb les veus de Kevin James, Courteney Cox, Danny Glover i Andie MacDowell.

• Humor: 1; acció: 1; violència: 1/2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Una pel·lícula força irregular.

Hijos de los hombres ***

Director: Alfonso Cuarón.
Guionistes: Alfonso Cuarón i Timothy J. Sexton.
Intèrprets: Clive Owen, Julianne Moore, Michael Caine, Pam Ferris.
Gènere cinematogràfic: ciència-ficció.
Estats Units, color, 2006. 109 minuts. / Públics: joves.

L'acció es desenvolupa en una generació més enllà de la nostra. El món ha caigut en l'anarquia a causa de la infertilitat de la població. L'habitant més jove de la Terra acaba de morir als 18 anys i la raça humana s'enfronta a la possibilitat de la seva extinció. Amb el teló de fons d'un Londres esquincat per la violència i els enfrontaments entre sectes nacionalistes, el film explica la història de Theo, un exactivista desil·lusionat convertit en buròcrata que es veu obligat a enfrontar-se amb els seus propis dimonis si vol protegir la darrera esperança del planeta.

Alfonso Cuarón —*Harry Potter i el presoner d'Azkaban*— ha adaptat una novel·la de P. D. James per parlar d'un futur proper. L'ambientació és més que correcta i l'imaginari és cru, que es compensa amb moments tranquils o poètics. Tot i que no és una pel·lícula tan completa com, per exemple, *Blade runner*, *Hijos de los hombres* és una bona aposta per aquella ciència-ficció

Un film que ofereix distracció i reflexió.

que distreu i ajuda a reflexionar —a través d'un to apocalíptic— sobre determinats perills de la societat contemporània. Per això, potser, és una pel·lícula futurista (situada el 2027) que connecta amb l'espectador gràcies a aquesta proximitat temporal i temàtica. Com sempre, Michael Caine, interpreta magistralment el paper, i Clive Owen i Julianne Moore fan un treball excel·lent.

• Humor: 0; acció: 2; violència: 1 i 1/2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

Estrena en vídeo i DVD

Vecinos invasores ***

Directors: Tim Johnson i Karey Kirpatrick.
Guionistes: Len Blum, Lorne Cameron, Karey Kispatrik i David Hoselton.
Gènere cinematogràfic: animació/comèdia-aventures.
Estats Units, color, 2006. 96 minuts. / Tots els públics.

Un ós rentador trapella anomenat R. J., una tortuga tímida anomenada Verne i els seus amics del bosc descobreixen que s'han construït unes cases al seu territori. La primera reacció de la tortuga és ficar-se a la closca i retrocedir, però l'ós rentador s'adona de les possibilitats que ofereixen els seus veïns nous i ingenus. Verne i R. J. formen una associació inesperada, mentre aprenen a coexistir amb aquest món estrany anomenat «urbanització», i fins i tot a explotar-lo.

Un equip de realitzadors i guionistes, amb èxits com *Hormigaz* o *Chicken run*, ha creat una de les millors apostes infantils de la temporada. Es tracta d'una d'aquelles històries ben explicades, amb un ritme coherent i sense altibaixos que ofereix diversió tant als més petits com als adults. La senzillesa de la trama no impedeix el diàleg intel·ligent i l'humor del silenci —aquell que es descobreix en els gestos, les mirades i les accions—, cosa que la converteix en una d'aquelles històries que cal veure més d'un cop per captar-ne tot el contingut visual.

Sens dubte, els avenços tecnològics ja eliminen qualsevol barrera a la imaginació. Ara només resta, com passa en aquest cas, tenir una bona història per explicar. En la versió original, posen les veus actors com Bruce Willis o Nick Nolte. A la versió doblada, més que bons actors de doblatge, es busquen figures mediàtiques que contribueixin a donar publicitat a la pel·lícula, com Eduard Soto (el Neng) o Isabel Ordaz

Animació intel·ligent.

i Luis Merlo (*Aquí no hay quien viva*).

• Extres DVD: idiomes (anglès, català i portuguès); subtítols (anglès, castellà i portuguès); menús interactius; accés directe a escenes; documentals com *L'aventura de Hammy i el boomerang*; comentaris dels cineastes; tràilers, etc.

• Humor: 1 i 1/2; acció: 2; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

El món de la televisió

▷ **Leonart ******

De dilluns a divendres - 19.00 h. - La 2

Leonart és un espai educatiu que pretén apropar el món de la ciència als més petits. A través de personatges treballats i diferents seccions, el jove espectador descobreix el sistema solar, el paper que desenvolupen les calories i fins i tot aprèn a fer petites manualitats. Un món apassionant en un programa fantàstic.

▷ **Sin rastro *****

Dijous - 22.00 h. - Antena 3.

L'equip de Jack Malone torna a les nits d'Antena 3 amb la quarta temporada. Es tracta d'una sèrie en la qual un grup d'investigadors treballa per trobar persones desaparegudes. Com és natural en aquestes produccions americanes, la sèrie posseeix un guió atractiu, un bon repartiment i una realització excel·lent. Un conjunt d'elements que la converteixen en un passatemps de qualitat si resisteix les inclemències de la contraprogramació.

TAC

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)

09.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

19.00-20.00 *In family*

20.00-21.00 *Parlem de salut*

21.00-22.00 *Sense embuts*

23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

01.00-02.00 *Ressons* (música en català)

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Dimarts

18.00-19.00 *TaxiCat FM*

19.00-20.00 *Coneixes Jesús?*

20.00-21.00 *Endavant Espanyol*

23.00-00.00 *Paraules d'amor*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Dimecres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*

20.00-21.00 *Piscolabis*

21.00-22.00 *Per un grapat de pel·lícules*

23.00-00.00 *Persona i vida*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Dijous

18.00-19.00 *TaxiCat FM*

19.00-20.00 *Temps d'oci*

23.00-00.00 *Mirades*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Divendres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*

19.00-20.00 *Catalunya sense barreres*

23.00-00.00 *Amb llum pròpia*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

Dissabte

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-10.00 *Radiofórmula*

10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)

11.00-14.00 *Trotamundos* (turisme rural)

14.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-09.00 *Radiofórmula*

09.00-10.00 *Tot sardana*

11.00-12.30 *Missa de Montserrat*

12.30-14.30 *Rutes per Catalunya* (excursions)

18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)

18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)

20.00-20.30 *La cantata del diumenge* (música de Bach)

20.30-23.00 *Melodies de fe* (música cristiana)

23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)

00.00-00.30 *Pregària de Completes*

00.30-01.00 *Cova de Country Jazz*

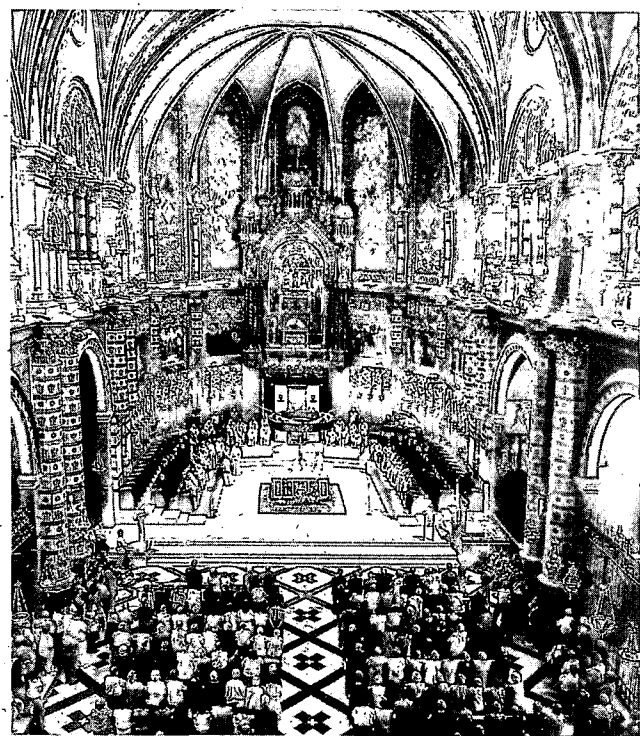
01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Cada diumenge

La Missa Conventual de Montserrat en directe a les 11 del matí

□ Barcelona 106.6 □ Tortosa 90.1 □ Cerdanya 104.4
□ Tarragona 100.6 □ Garraf 96.8 □ La Seu d'Urgell 105.0
□ Catalunya Central 93.7 □ Vic 91.3 □ Andorra 107.5
□ Girona 103.4

www.radioestel.com

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*

10.30 *Agenda*

12.00 *Butlletí informatiu*

14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*

16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*

18.30 *Agenda*

20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*

20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*

14.00 *Agenda*

16.00 *Agenda*

17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*

14.00 *Agenda*

16.00 *Agenda*

17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h, *Objectiu, l'home*

Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominicana» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 12

08.45 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez.

09.00 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

09.15 *Islam hoy*
Programa de la comunitat musulmana.
Director: Mohamed Chakor.

09.30 *Con todos los acentos*
Revista setmanal dedicada a facilitar als immigrants la seva integració laboral, social i cultural en la societat espanyola.
Directora: Delfina Simón.

10.00 *Últimas preguntas*
«P. Federico Lombardi.»
Entrevista al pare Federico Lombardi, director de l'oficina de premsa i portaveu de la Santa Seu.
Directora: M. Ángeles Fernández.

10.25 *Testimonio*
«Salesianos: un pacto que acoge.»
Director: Isidro Catela.

10.30 *Santa Missa*
Amb la participació de la Capella Francesa de Barcelona (Barcelonès), sota la direcció de Cecilia Velázquez.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Mirandà.)

11.10 *Els camins de la calma*
Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central. Director: Ferran González.

Dilluns 13

17.00 *Pueblo de Dios*
«Lima, vidas de extrarradio.»

Els missioners i missioneres combonians viuen i treballen al costat dels més pobres de la ciutat.
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 12

10.10 *Signes dels Temps*
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

Cada divendres

20.00 *Creure avui*
Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

Als quatre vents
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

NOVEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LES ÀNIMES DEL PURGATORI

Internet

• **CONFERÈNCIA EPISCOPAL CUBANA.**— La Conferència de Bisbes Catòlics de Cuba ha presentat la seva pàgina web: www.cocc.trimilenio.net En paraules del bisbe auxiliar de l'Havana, Mons. Juan de Dios Hernández, la pàgina presenta «la sencillesa i la pobresa, a l'estil de Jesús, i la càrrega de la creu i sacrifici que ha acompanyat aquests llargs anys de preparació».

Altres bisbats

• **VIDA CONSAGRADA.**— El 18 de novembre, a Madrid, Jornada sobre la Vida Consagrada a l'Església d'Espanya, amb el tema *De perfectae caritatis a vita consecrata*. Més informació: tel. 913 439 652, a/e: cevc.cee@planalfa.es

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS.**— Del 26 de novembre al 2 de desembre, dirigits per Miguel Ángel Arribas, a la casa d'exercicis d'Àvila. Més informació: tel. 920 226 667.

Barcelona

• **PASTORAL DE JOVENTUT.**— El 12 de novembre, XII Jornada d'Animadors de Pastoral de Joventut. Més informació: tel. 933 011 277 i 934 121 551.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 13 de novembre, a les 19.30, conferència *Creure després de Freud*, a càrrec d'Antoni Gomis (psicòterapeuta, Institut Universitari de Salut Mental Vidal i Bar-

raquer). Contrapunt a càrrec de Víctor Hernández, psicoanalista, I.P.A. i S.E.P. C/ València, 244, 1r - Barcelona.

• **III SETMANA DEL CINEMA ESPIRITUAL.**— Sessió per a centres educatius amb les pel·lícules *Vete y vive* (el 13 de novembre, a les 11.00, i el 14, a les 9.30), i *Millones* (el 15, a les 9.30, el 16, a les 11.00, i el 17, a les 9.30). Serà al cinema dels Lluïsos d'Horta, c/ Feliu i Codina, 7 i 9 - Barcelona. Més informació: tel. 934 121 551, a/e: setmanacinemaespiritual@arqbcn.org

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— El 13 de novembre, a les 17.00, sessió del curs «Aula d'extensió universitària CIC de la gent gran» a càrrec de la professora Clara Gomis (URL), amb el tema *Pensament i ètica en l'obra de Llorenç Gomis*; el 15, visita cultural a Scala Dei i Escornalbou; el 18, d'11.00 a 17.30, recés espiritual dirigit per Andreu Trilla, *Sch.P.* Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, fax 932 412 577, a/e: associaciocic@terra.es, web: www.iccic.edu/acic

• **COL·LEGI DE RECTORS.**— El 14 de novembre, a les 11.00, trobada al Seminari (c/ Diputació, 231 - Barcelona) amb l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach. El tema serà *La diocesania: reptes*. Després, missa pels preveres i diaques difunts.

• **MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI DE BARCELONA.**— El 14 de novembre, a les 18.30, Mn. Francesc Nicolau (sotsdirector del Museu Geològic del Seminari i professor emèrit de Filosofia de la Natura a la Facultat de Filosofia de la URL), parlarà sobre el tema *Teories sobre l'estructura de l'univers als segles XVIII i XIX*. C/Diputació, 231 - Barcelona, tel. 934 541 600.

• **UNIÓ ESPIRITUAL DE MARES.**— El 15 de novembre, a les 16.30, missa; a les 17.30, conferència *Maria Rubiés, matemàtica, educadora i política*. Fundació Maria Rubiés, amb Carne Amorós. C/ Riera de Sant Miquel, 1 bis - Barcelona.

• **JOVES.**— El 15 de novembre, a les 19.30, dins del «Fòrum 2006-2007, joves, religiositat i evangeli», Josep Oton (professor de l'ISCREB) oferirà la xerrada *Espiritualitat, religiositat i fe cristiana. A la recerca d'autenticitat evangèlica*. Més

SANTUARI DE MONTSERRAT

• **CONFERÈNCIA.**— El 18 de novembre, a les 17.00, xerrada d'Eric de Beukelaer, rector del Seminari interdiocesà de Limelette (Bèlgica), sobre *Un santuari de la compassió. La dimensió eclesial de Montserrat*.

informació: Obra salesiana Martí-Codolar, c/ Cardenal Vidal i Barraquer, 1 - Barcelona, tel. 934 291 801, a/e: iscr.codolar@salesians.info, web: www.marti-codolar.org

• **MOUNIER.**— El 16 de novembre, a les 19.00, conferència-col·loqui sobre *La revolució comunitària d'en Emmanuel Mounier*, a la sala Sant Jordi de la Facultat de Filosofia de Catalunya, c/ Diputació, 231 - Barcelona, amb el professor Albert Llorca.

• **CATEQUESID'ADULTS.**— El 16 de novembre, a les 19.30, a la catedral, amb el bisbe Pere Tena sobre *L'Església en el camí dels homes. Com l'ànima en el cos*.

• **COSMOCAIXA.**— Del 16 al 19 de novembre, II Mostra del llibre de ciència; el 18 de novembre i el 16 de desembre, a les 11.00, activitat familiar sobre *Bombetes humanes i circuits elèctrics*. Més informació: tel. 932 126 050, fax 932 537 473, a/e: savicosmocaixa@bcn.fundacio@lacaixa.es

• **FILHARMONIA GAUDÍ.**— El 17 de novembre, a les 21.00, concert al monestir romànic de Sant Pau del Camp, c/ Sant Pau, 101 - Barcelona. Organitza: Associació Fem música! Més informació: tel. 932 077 110.

• **COMUNITAT DE L'ANYELL.**— Convida a pregar a la parròquia de Sant Jaume (c/ Ferran, 28 - Barcelona, tel. 933 170 937) el 17 de novembre, a les 19.30 (adoració) i a les 20.30 (Escola de la Paraula, Mc 13,24-32).

• **CATEDRAL.**— El 18 de novembre, a les 10.00, festa de la dedicació de la catedral: eucaristia i cant de laudes.

• **PARRÒQUIA DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El 18 de novembre,

a les 18.00, Joan Martínez i Porcell (degà de la Facultat de Filosofia de Catalunya) parlarà i dialogarà sobre el tema *Diàleg islamo-cristià: implicacions pastorals*.

• **PASTORAL DEL SORD.**— El 18 de novembre, a les 19.30, conferència per a joves sobre *Una amb un...*, amb Nuria Recto (Provida); per a avis i famílies; xerrada sobre *La família: una amb un...*, amb Merche Alenza. Totes dues seran interpretades amb llengua de signes per als sords. Parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús (Via Augusta, 68, entrada pel jardí del carrer Sant Marc de Barcelona).

• **CONCERT-HOMENATGE.**— El 18 de novembre, a les 20.30, a la catedral, concert-homenatge al P. Ireneu Segarra.

• **SICAR.**— La primera trobada de la proposta vocacional Sicar, per a joves de 18 a 30 anys, tindrà lloc el 19 de novembre, de 16.30 a 20.30, al Casal Bellesguard (c/ Bellesguard, s/n - Barcelona). Més informació: tel. 934 541 600 (Delegació de Pastoral Vocacional), 934 121 551 (Delegació de Pastoral de Joventut), 933 024 367 (Unió de Religiosos de Catalunya), a/e: experienciasicar@gmail.com

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 24 i 25 de novembre, seminari sobre *Espiritualitat en l'acció social*, amb Dario Mollà, especialista en espiritualitat ignasiana. Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, a/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com

• **GOA.**— El 26 de novembre, XXXV reunió anual dels Grups d'Oració i Amistat, al col·legi La Salle-Bonanova amb el tema *Amor, demana amor. Pregar és estimar*. El programa consisteix en laudes, a les 10.30; punts de reflexió per Mn. Joan Güell, director central dels GOA, i pregària en silenci, a les 11.00; assemblea, a les 12.30; dinar, a les 14.00; reunió de sacerdots amb Mn. Güell, a les 15.45; i concert de la coral Lavinia, a les 16.00; a les 17.00, vespres i eucaristia presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach. Més informació i reserva: tel. 932 181 005.

• **URC.**— La Unió de Religiosos de Catalunya ofereix la I Setmana Temàtica sobre *L'experiència de Déu en la persona*, de 19.30 a 21.00, a Barcelona. Més informació: Noemí Pujol, pl. Urquinaona, 11, 2n

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

20 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
D F C N A
C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

Recés

Recés femení dirigit pel P. Josep Lluís Corrons, s.j.

DISSABTE I DIUMENGE

25 i 26 de novembre del 2006

Casa de la Sagrada Família

Vallvidrera - Barcelona

Entrada: dissabte 16.00 hores

Sortida: diumenge 17.30 hores

Per a més informació i reserves

Telèfon 932 047 803.

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

En temps difícils

Ara mateix

Estem acabant l'any —ja el sisè d'aquest segle— amb una sensació creixent d'incertesa. A les tràgiques seqüeles —tràgiques i previstes— de la invasió de l'Iraq, s'hi sumen nous episodis de conflictivitat, com l'accés a un possible ús bèl·lic de l'energia atòmica per nous estats. I qui té autoritat moral per a oposar-s'hi, en nom de la pau? Els qui ambicionen, sota la capa de proselitisme dels valors democràtics, el petroli de l'Iran?... Podríem continuar, girant els ulls cap a la Rússia que massakra Txetxènia i assassina els qui ho denuncien... A banda de tot aquest món confús de la política en majúscula, però no sense lligams amb ell, l'amenaça del canvi climàtic que a molts els semblava, fins fa poc, una dèria d'especialistes, ja compta amb previsions concretes, amb dates i tot... No continuo: la llista és massa llarga. No resulta gloriosa, certament, l'entrada de la humanitat en el segon mil·lenni.

Tot això està trucant amb força la nostra consciència. La de tots els homes de bona voluntat —per fer servir una categoria àmplia, de regust nadalenc— i, molt especialment, la dels fidels de les esglésies cristianes.

Necessitem establir un front ampli de col·laboracions diverses a favor de la persona: tota la persona i totes les persones. Hi ha un entramat de petites barreres que ens dispersen. Aquest dies, a Catalunya,

parlem molt, i és lògic, d'opcions polítiques. Acabem de celebrar eleccions i els líders dels diversos partits accentuen els punts diferencials de cada un i escombren cap endins. Bé. Però acabat aquest període, hauria de començar el de la transversalitat. L'educació, l'atenció a les noves generacions i la integració de joves i grans en projectes compartits, el tractament humà del tema de la immigració, el treball per superar la marginació, un imaginari de país assumible per una gran majoria de ciutadans... són objectius que haurien de relativitzar i fer enriquidores les diferències menors.

Pel que fa als cristians, a més de ser promotors d'àmplies col·laboracions ciutadanes, hem d'assumir les nostres responsabilitats específiques. També nosaltres, i més que altres, estem cridats a superar diferències menors i a fer perceptible i ben assequible el missatge evangèlic.

Són dues, resumint molt, les direccions entre les quals repartim, pràcticament, les nostres energies. Una, el treball d'evangelització, de creixement interior, d'aprofundiment en la fe. L'altra, la renovació estructural i la introducció de canvis, des d'aquells que no comprometen qüestions doctrinals importants, a d'altres, en les aspiracions d'alguns, més delicats. Goso dir que, en aquest moment, l'esforç prioritari ha d'anar cap a la primera d'aquestes direccions. En parlarem més.

L'evangelí com a origen d'Occident

Els dos grans pilars del nostre món occidental són la tradició judeocristiana, especialment el cristianisme, i l'herència clàssica de l'antiga Grècia. Així doncs, quin origen hem d'atribuir als valors propis d'Occident, com ara el respecte mutu, el reconeixement de la llibertat humana i de la igualtat de totes les persones? Són una herència de la cultura grega, o bé del missatge evangèlic de Jesús?

Sovint se cita el món hel·lènic com a paradigma de la democràcia en el món antic i es posa l'exemple de la democràcia atenesa. Però en realitat el sistema democràtic de l'antiga ciutat d'Atenes era fortament restringit: les dones en quedaven excloses d'entrada, i el mateix passava amb els estrangers, els homes que no tenien propietats i, és clar, els nombrosíssims esclaus de la ciutat. Els avantatges de les normes democràtiques, per tant, quedaven reservats per a una petita elit. La predicació de Jesús, en canvi, va anar adreçada sempre a tothom, independentment que fos home o dona, ric o pobre, grec o jueu. En el cristianisme ningú val més que un altre perquè tota persona és filla de Déu i per tant qualsevol exclusió és injustificable. No hi ha dubte, doncs, que els valors d'Occident beuen directament del missatge de Jesucrist.

Eduard Brufau

Rauxa

Un experto en descanso elige

desde 23 € al mes

ergonómico

indeformable

ecológico

antiácido

Llama al **902 10 29 46**

Por la compra de un SORT DESCANSO Veleta, Alhambra o un Montseny, podrás elegir uno de estos regalos:

minicadena

reproductor MP3

reproductor DVD

cámara digital

sistema home-cinema

miniaspiradora

plancha de viaje

promoción otoño-invierno

Además le abonaremos 150 euros por su antiguo colchón ✓

Dependiendo del importe de su compra podrá escoger entre todos los regalos

www.sortdescanso.com